

DARREN SHAN
DEMONATA

Thiên thần
Slawter *Tập 3*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mục lục

- 1. Cuộc Đời Như Chúng Ta Biết Nó**
- 2. Pray At Him**
- 3. Các Con Chiên Thân Tộc**
- 4. Những Con Quái Vật Trong Phim**
- 5. Đừng Xuống Tầng Hầm**
- 6. Đoàn Làm Phim**
- 7. Biến Thành Trò Cười**
- 8. Mất Tích**
- 9. Nhà Kho D**
- 10. Thịt Tươi**
- 11. Vụ Bắt Cóc**
- 12. Các Môn Đồ**
- 13. Dậy Đi! Dậy Đi!**
- 14. Tiếng Kêu Tập Hợp**
- 15. Những Ngôi Sao Thật Sự Của Cảnh Quay**
- 16. Cuộc Săn Đuổi**
- 17. Trận Đánh**
- 18. Nổi Ngọt Ngào Cay Đắng**
- 19. Cuộc Chuyện Trò**

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

1. Cuộc Đời Như Chúng Ta Biết Nó

-> Đôi mắt của ta! Chúng đã móc mất đôi mắt của ta!

Tôi thức giấc, giật bắn người. Cổ ngồi lên. Một cánh tay va vào thái dương tôi. Quạt ngã tôi. Một người đàn ông thét lên:

- Đôi mắt của ta! Ai lấy mất đôi mắt của ta?

- Chú Dervish!

Tôi rống lên, lăn ra khỏi giường, rơi xuống đất cạnh đôi bàn chân của ông chú điên rồ.

- Đó chỉ là một giấc mơ thôi! Thức dậy đi nào!

- Đôi mắt của ta!

Chú Dervish lại gào lên. Giờ tôi có thể nhìn thấy gương mặt của chú, được soi sáng bởi vầng trăng cận ngày rằm. Đôi mắt mở to, nhưng không nhìn thấy gì cả. Nỗi sợ hãi hằn sâu lên từng nét nhăn trên mặt chú. Chú tôi nhấc bàn chân trái lên. Hạ nó xuống đầu tôi, khá mạnh. Tôi hơi rụt đầu lại và chỉ vừa kịp tránh cho mũi của mình khỏi bị dẫm nát.

- Mi đã tước đoạt chúng!

Chú rít lên, cảm nhận được sự hiện diện của tôi, nỗi sợ chuyển thành sự căm ghét. Chú khom người xuống và tóm lấy cổ họng tôi. Những ngón tay siết mạnh. Chú Dervish gầy gò, trông không có gì là cường tráng, nhưng

ngoại hình của ông có tính chất đánh lừa. Chú có thể dễ dàng bóp nát cổ họng tôi.

Tôi quật vào cánh tay chú, đồng thời giật mạnh cần cổ ra. Vòng ra khỏi. Quờ quạng lui về sau. Bị cái giường chặn lại. Chú Dervish lao tới tấn công tôi. Tôi tung cả hai chân vào đầu ông. Không có thì giờ để lo lắng về việc làm chú bị thương. Cú va chạm mạnh đẩy lùi chú tôi lại. Ông càu nhàu, lắc đầu, mất tập trung. Tôi hét lớn:

- Chú Dervish. Cháu đây mà, Grubbs đây! Thức dậy đi! Đó chỉ là một cơn ác mộng! Chú phải ngưng lại trước khi...

- Tên chúa yêu...

Chú Dervish ngưng lời, nổi sợ hãi lại tràn ngập trên gương mặt. Ông nhìn chòng chọc lên trần nhà, hay đúng hơn, đó là nơi hai mắt ông dán vào. Ông bắt đầu rên rỉ.

- Lord Loss. Đừng, xin đừng thế nữa. Đôi mắt của ta. Để yên cho chúng đi. Xin đừng...

- Chú Dervish - Tôi nói, lần này dịu nhẹ, và ngồi lên, chà chà vào chỗ thái dương bị chú tôi quật trúng, cẩn thận tiếp cận ông.

- Chú Dervish. Chú Derv hay mơ - đi đâu mà ngẩn ngơ?...

Từ những đêm trước, tôi biết những vần điệu du dương sẽ lôi kéo sự chú ý của ông:

- Chú Derv trên sàn nhà - cánh cửa ở đâu cà? Chú Derv không có mắt - vì đâu mà ngơ ngác?

Chú hấp háy mắt. Hơi hạ đầu xuống. Thị lực dần quay lại. Hai con người của chú lúc này là hai lỗ đen ngòm. Lúc này trông chúng gần như trở lại

bình thường.

Tôi tới gần chú hơn, luôn cảnh giác, phòng khi cơn ác mộng đột ngột bùng lên trở lại, và nói với ông:

- Ổn rồi. Chú đang ở nhà. Với cháu. Lord Loss không thể bắt chú tại đây. Đôi mắt của chú ổn thôi. Đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chú tôi thở khò khè:

- Grubbs hả?

- Vâng, thưa sếp.

- Thật sự là cháu đó chứ? Cháu không phải là một ảo giác? Hẳn không tạo ra một hình ảnh của cháu để hành hạ ta đó chứ?

- Đừng ngốc nghếch thế. Ngay cả Michelangelo cũng không thể khắc một gương mặt hoàn hảo như thế này.

Chú Dervish mỉm cười. Cơn ác mộng cuối cùng đã trôi qua. Ông ngồi lên trên sàn nhà và nhìn tôi qua đôi mắt ướt long lanh.

- Cháu thế nào, nhóc tồ?

- Thoải mái hết chỗ chê.

Ông lặng lẽ hỏi:

- Ta có làm cháu bị thương không?

- Dù có cố chú cũng không thể làm được - Tôi cười ruồi, không nói cho ông biết về cú quật vào đầu, bàn tay trên cổ họng tôi, bàn chân dẫm xuống mặt tôi.

Tôi ngồi xuống cạnh ông. Choàng một tay qua vai chú. Ông ôm chặt lấy tôi. Lầm bầm:

- Nó có vẻ thật quá. Ta nghĩ là ta đã quay lại đó. Ta...

Thế rồi chú khóc, nước nở như một đứa bé. Tôi ôm chú, nói thật dịu dàng trong lúc vầng trăng xuống thấp dần, bảo với chú rằng mọi chuyện đều ổn cả, chú đang ở nhà, chú đang an toàn, chú không còn ở trong vũ trụ của bọn yêu tinh.

-> Không bao giờ tin những câu chuyện cổ tích. Bất kỳ câu chuyện nào kết thúc với câu "và tất cả bọn họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau" đều là thứ nhảm nhí. Không hề có những kết thúc có hậu. Không có những kết thúc, những chấm dứt hoàn toàn. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Luôn có một điều gì đó mới ở khúc quanh. Bạn có thể vượt qua những chướng ngại, đối mặt với hiểm nguy, nhìn thẳng vào điều xấu và sống để kể lại câu chuyện, nhưng đó không phải là kết thúc. Cuộc đời cuốn hút bạn tới trước, xoay bạn vòng vòng, làm cho bạn bầm dập tả tơi, gieo một bi kịch hay thảm kịch mới nào đó vào lòng bạn, không bao giờ buông tha cho tới khi bạn tới một điểm kết thúc thật sự - cái chết. Chừng nào bạn còn thở, câu chuyện của bạn còn tiếp tục.

Nếu những nguyên tắc của các câu chuyện cổ tích hữu hiệu, câu chuyện của tôi hẳn sẽ kết thúc trên một đỉnh cao cách nay bốn tháng. Đó là khi chú Dervish có lại các tri giác và mọi thứ dường như quay trở lại bình thường. Nhưng đó là một kết thúc không thật. Một điểm tạm dừng hạnh phúc không đúng nghĩa.

Gần đây, tôi phải viết một bài tự thuật ngắn cho môn tiếng Anh. Một bài tổng kết sống động, phấn chấn về cuộc đời tôi. Tôi phải loại bỏ nỗ lực đầu tiên của mình - nó quá riêng tư, và hẳn chỉ đem tới rắc rối nếu tôi đem nộp nó. Tôi viết lại một phiên bản có sửa chữa, gia giảm và nộp nó thay cho bản đầu tiên. (Tôi được một điểm B trừ). Nhưng tôi vẫn giữ lại bản gốc. Nó

được giấu bên dưới một đồng quần áo trong tủ quần áo của tôi. Lúc này tôi moi nó ra đọc để giết thời gian. Tôi đã đọc kỹ nó nhiều lần trong vài tuần qua, thường là vào lúc tỉnh mơ, sau một đêm bị phá ngang, khi tôi không thể ngủ.

Tôi chào đời với cái tên Grubitsch Grady. Có một bà chị, Gretelda. Gọi tắt là Grubbs và Gret. Sống những cuộc sống bình thường, tẻ ngắt trong một thời gian dài. Thế rồi Gret biến thành một người sói.

Có một sai lệch mang tính di truyền trong gia tộc của tôi. Nhiều tiền nhân của tôi đã hóa thành người sói. Nó tấn công vào lúc bạn ở lứa tuổi dậy thì, nếu bạn nằm trong số những người bất hạnh. Bạn đánh mất lý trí của mình. Thân thể bạn thay đổi. Bạn trở thành một con quái thú điên cuồng khát máu. Và sống phần đời còn lại của mình trong một cái lồng khóa chặt - trừ khi những người họ hàng của bạn giết bạn. Không có cách chữa trị. Ngoại trừ một cách. Nhưng điều đó thậm chí có khi còn tệ hơn cả lời nguyên.

Bạn biết không, bọn yêu tinh có thật. Những sinh vật to tướng, hình dạng méo mó, có phép thuật, với lòng căm ghét loài người chỉ có thể sánh với nỗi thù thường thịch người của chúng. Chúng sống trong vũ trụ của chúng, nhưng một số có thể băng qua vũ trụ của chúng ta.

Một trong số lũ yêu tinh - đó là một từ chính xác - được gọi là Lord Loss. Một kẻ có ma thuật thật sự. Không có mũi và trái tim - trong lồng ngực hẳn là một cái lỗ đầy những rãnh. Tám cánh tay. Da thịt đỏ nhợt một cách kinh khủng. Trên người hẳn có hàng đồng vết nứt mà từ đó máu ứa ra thành một dòng vô tận. Hẳn rất vĩ đại về nỗi bất hạnh. Sống bằng sự bất hạnh, kinh hoàng và thống khổ của loài người. Hẳn lạng lẽ di chuyển giữa chúng ta khi băng qua vũ trụ của chúng ta, vô hình trước những cặp mắt bình thường, ghé qua những đám tang theo cách bạn hay tôi tạt vào một quán cà phê, ăn bữa chính trên sự tuyệt vọng của chúng ta, thường thức nỗi buồn của chúng ta.

Lord Loss là một tên chúa yêu hùng mạnh. Hầu hết những gã chúa yêu không thể bằng ngang từ vũ trụ của chúng tôi vũ trụ của chúng ta, nhưng hắn là một ngoại lệ. Hắn có quyền năng chữa được chứng người hóa sói. Hắn có thể gỡ bỏ lời nguyền khỏi những thiếu niên mang họ Grady, tước khỏi họ gen người sói, trả lại nhân tính cho họ. Ngoại trừ, bạn biết đó, hắn là một con yêu, thế nên việc quái gì hắn phải làm điều đó?

- Cháu đang đọc gì thế?

Chú Dervish đang đứng ở cửa phòng tôi, một tay nâng cốc cà phê, đôi mắt vẫn còn mở to và có vẻ kỳ lạ do ảnh hưởng của cơn ác mộng.

Tôi đáp:

- Tự truyện của cháu.

Chú cau mày:

- Cái gì?

- Cháu sẽ xuất bản hồi ký của mình. Cháu đang nghĩ tới cái tựa Cuộc sống và lũ yêu tinh. Hoặc có thể là Những thiếu niên nam nữ rậm lông của dòng tộc Grady. Chú nghĩ sao?

Chú Dervish nhìn tôi chăm chặp với vẻ khó chịu.

- Cháu thật quái lạ - Ông lầm bầm, rồi chậm rãi bỏ đi.

- Có tự hỏi do đâu mà cháu trở thành như thế không?

Tôi hỏi với sau lưng ông, rồi lắc đầu và quay trở lại với bản tự truyện.

May cho chúng tôi, Lord Loss là một gã nghiện cờ vua. Cờ vua là thứ mà hắn thích thú gần như thích một người đang khóc. Nhưng hắn không được chơi thường xuyên lắm. Không có ai trong đám bạn bè quý sử của hắn biết

luật chơi, và con người không có khuynh hướng kiểm tra các kỹ năng của mình với hãn.

Một trong những tổ tiên khôn ngoan hơn của chúng tôi là Bartholomew Garadex, một pháp sư. (Không phải một gã chuyên lôi từ trong nón ra mấy con thỏ - mà là một Merlin có quyền năng trọn vẹn - và là một đại pháp sư có đẳng cấp cỡ Gandalf). Ông tìm ra một cách để lợi dụng sự yêu thích cờ vua của Lord Loss. Ông thách thức tên chúa yêu chơi một loạt trận đấu cờ. Với mỗi trận thắng của Bartholomew, Lord Loss sẽ chữa cho một thành viên của gia tộc. Nếu cụ Bart thua, Lord Loss sẽ hành hạ và giết ông.

Bartholomew đã thắng tất cả các trận, nhưng những thành viên tương lai của gia tộc - những người có chút ít quyền năng phép thuật từng liên lạc với Lord Loss - không gặp may như vậy. Một số chiến thắng, nhưng hầu hết đều thua. Các luật chơi thay đổi theo năm tháng. Hiện giờ, nếu một phụ huynh muốn thách đấu với Lord Loss, họ cần một cộng sự. Cặp này không chỉ đương đầu với tên chúa yêu mà cả hai tên thuộc hạ của hãn. Một người đấu cờ với tên chúa trùm, trong khi người kia chiến đấu với bọn thuộc hạ. Nếu một trong hai người thua, cả hai đều bị sát hại, cùng với thiếu niên mắc bệnh. Nếu họ thắng, một người sẽ đi vào lãnh địa của Lord Loss và đánh nhau với hãn ở đó. Người còn lại trở về nhà với đứa trẻ đã được chữa khỏi.

Thời gian hoạt động theo cách khác trong vũ trụ của lũ yêu tinh. Một năm của chúng ta có thể là một ngày, một thập kỷ hay một thế kỷ ở đó. Khi người cộng sự ra đi với Lord Loss để chiến đấu, thân thể họ vẫn ở lại trong thế giới của chúng ta - chỉ có linh hồn của họ ra đi. Họ trở thành một cương thi không lý trí. Và họ cứ sống theo cách đó trừ phi linh hồn của họ chiến thắng. Nếu điều đó xảy ra, tâm trí họ quay về và họ trở lại với cuộc sống bình thường. Nếu họ không đánh đấm ra trò, họ vẫn ở trong trạng thái cương thi cho tới ngày họ chết.

Chú Dervish gọi to từ bên dưới dãy cầu thang to lớn nổi lên các tầng của toà gia thự nơi chúng tôi đang sống:

- Cháu có xuống ăn sáng không nào?

Tôi hét to đáp lời ông:

- Một phút thôi! Cháu vừa đọc tới chỗ chú biến thành cương thi.

Chú tôi gầm lên:

- Thôi làm chuyện không đâu đi! Ta đang làm món trứng trắng và nếu cháu không xuống trong vòng sáu mươi giây, sẽ tệt lăm đó!

Chết tiệt thật. Ông biết mọi điểm yếu của tôi.

- Cháu xuống ngay đây!

Tôi hét lên, đứng dậy và thò tay vớ bộ quần áo, quăng tập tự truyện sang bên cho lúc khác.

-> Chú Dervish làm món trứng trắng thật tuyệt. Ngon nhất trong số tôi từng thưởng thức. Tôi và một hơi sạch đĩa, rồi nôn nóng đi lấy đĩa thứ hai. Tôi rất to con - một con voi Mammuthus so với hầu hết lũ bạn học - với một sự phàm ăn tương xứng.

Chú Dervish mặc một cái quần kẻ sọc và một cái áo thun. Không giày không vớ. Mái tóc bạc của ông xoắn thành từng búp, ngoại trừ trên đỉnh đầu, chỗ đó bị hói láng bóng như một quả bida. Chưa cạo râu (ông từng có một bộ râu, nhưng gần đây đã cạo sạch). Không dễ ngủ cho lắm - mùi mồ hôi chua lòm. Ông đã như thế suốt hầu hết những ngày qua. Kể từ khi ông trở về.

Tôi hỏi:

- Chú có ăn phần đó không?

Chú tôi nhìn mông lung ra cửa sổ từ chỗ đang đứng, gần ngăn giữ nóng thức ăn. Nãy giờ, ông đã đứng nhìn đăm đăm bầu trời thu xám ngoét, không đụng tới thức ăn của mình.

- Hả? - Ông hỏi.

- Ăn sáng là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày.

Ông nhìn xuống đĩa của mình. Mím cười yếu ớt. Cắm cái nĩa vào mấy quả trứng, xới chúng lên, rồi lại nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ. Rồi cất tiếng:

- Ta nhớ cơn ác mộng. Chúng đã móc đôi mắt của ta. Chúng vây quanh ta, hành hạ ta, dùng hai hốc mắt trống trơn của ta như...

Tôi ngăn ông lại:

- Nè, cháu là một thằng nhóc. Cháu không nên nghe chuyện này. Chú sẽ làm cháu sợ suốt đời với những câu chuyện như thế.

Chú Dervish nhe răng cười, lần này trong đó có sự ấm nồng. Ông lau bàn:

- Cần có nhiều hơn một câu chuyện kinh dị để làm cho cháu sợ.

Rồi ông bắt đầu ăn. Tôi tự dọn cho mình đĩa thứ ba, rồi quay trở về với bản tự truyện, không cần phải đọc hết mấy tờ giấy mà vẫn có thể nhớ lại nó hoàn toàn.

Tôi có một đứa em cùng cha khác mẹ, Bill-E Spleen. Nó không biết chúng tôi là anh em ruột. Nghĩ rằng chú Dervish là ba của nó. Tôi đã gặp nó khi tới sống với chú Dervish, sau khi ba mẹ tôi chết trong khi cố gắng cứu Gret. (Đầu tiên tôi đã sống một thời gian trong một viện tâm thần).

Bill-E và tôi trở thành bạn của nhau. Tôi nghĩ nó là một đứa kỳ quặc nhưng vô hại. Thế rồi nó biến thành một người sói. Chú Dervish giải thích hoàn cảnh đó với tôi, bảo tôi rằng Bill-E là em trai của tôi, thuật lại lịch sử của gia tộc và mối liên hệ với Lord Loss.

Tôi không thiết tha tới việc dự phần vào đó, nhưng chú Dervish nghĩ rằng tôi có thứ cần có để sút vào mông bọn yêu tinh. Tôi bảo ông rằng ông điên quá cỡ thợ mộc, nhưng...chết tiệt, tôi không muốn tình cờ trở thành một anh hùng...nhưng Bill-E là em tôi. Ba má đã gác lại sự sống của mình vì Gret. Tôi cho là tôi nợ Bill-E một sự tận tâm tương tự.

Thế là chúng tôi đối đầu với Lord Loss và lũ thuộc hạ của hắn, Artery và Vein, một bộ đôi nguy hiểm, khát máu. Tôi thắng thế trước Lord Loss về cờ, nhờ may mắn hơn là kế hoạch. Tên chúa yêu nổi giận, nhưng luật chơi vẫn là luật chơi. Vì thế tôi trở lại thực tại cùng với Bill-E đã được chữa khỏi. Còn chú Dervish giành được một vé đi vào chốn địa ngục của bọn yêu tinh, để đối đầu với gã chúa trùm hai chữ L ở quê hương của hắn.

Tôi không chắc chuyện gì đã xảy ra ở đó, họ đã đánh nhau như thế nào, chú Dervish đã vượt qua những thứ rối rắm nào, thời gian đã trôi qua ra sao đối với ông, cung cách ông chiến thắng Lord Loss. Trong hơn một năm tôi bảo vệ thân thể của ông, với sự giúp đỡ của một nhóm luật sư (chú tôi giaaaaa quá saaaa!) và Meera Flame, một trong những người bạn thân nhất của chú Dervish. Tôi trở lại trường học, làm lại đời mình và chăm sóc chú tôi.

Thế rồi, không hề có sự cảnh báo nào, ông quay về. Một sớm mai tôi thức dậy và con cương thi đã biến mất. Ông trở lại là con người của chính mình, nói nói cười cười, bộ não còn nguyên vẹn. Chúng tôi đã ăn mừng suốt nhiều ngày, hai chúng tôi, Bill-E và Meera. Và tất cả chúng tôi đều sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Hết.

Ngoại trừ, tất nhiên, nó đã không như vậy. Cuộc đời không phải là một câu chuyện cổ tích. Những câu chuyện không kết thúc. Trước khi Meera lên đường, bà kéo tôi ra một góc và cảnh báo tôi nên cẩn trọng. Bà bảo không có cách gì lường trước được trạng thái tinh thần của chú Dervish. Theo những bản ghi chép mô tả lại về một ít người cùng trải qua sự thử thách như ổng, thông thường một người cần có một thời gian dài để ổn định lại sau cuộc chạm trán tay đôi với Lord Loss. Đôi khi họ không bao giờ hồi phục hoàn toàn.

- Chúng ta không biết điều gì đang diễn ra bên trong đầu ảnh - Bà thì thầm - Trông ảnh có vẻ ổn, nhưng điều đó có thể thay đổi. Hãy theo dõi ảnh, Grubbs. Hãy chuẩn bị cho trạng thái chập chờn dao động. Hãy cố gắng và giúp ảnh. Làm những gì cháu có thể làm. Nhưng đừng ngại kêu gọi sự giúp đỡ của cô.

Tôi đã gọi bà khi những cơn ác mộng bắt đầu, khi chú Dervish tấn công tôi lần đầu trong giấc ngủ của ổng, nhằm tôi là một con yêu và cố cắt lìa đầu tôi. (May thay, trong cơn mê sảng, ổng đã vớ phải một cái muỗng thay vì một con dao). Nhưng Meera không thể làm gì được, ngoài việc đọc vài câu thần chú trấn an và đề nghị chú nên tới gặp một chuyên gia về bệnh tâm thần. Chú Dervish phản đối ý kiến đó, nhưng Meera dọa sẽ đưa tôi rời xa chú nếu chú không chịu làm điều đó. Vì thế ổng đã tới gặp một người, một tay biết về lũ yêu tinh, kẻ mà chú Dervish có thể bày tỏ một cách chân thành. Sau lần thăm bệnh thứ hai, tay chuyên gia gọi cho Meera và bảo rằng ông ta không bao giờ muốn gặp lại chú Dervish nữa - ông ta thấy những buổi điều trị của họ quá đối bức mình.

Meera thảo luận về khả năng đưa chú tôi vào một viện tâm thần hoặc thuê những tay vệ sĩ để trông chừng ổng, nhưng tôi phản đối cả hai đề xuất đó. Vì thế, ngược với mong muốn của bà, chúng tôi tiếp tục sống với nhau trong tòa nhà cổ ghê rợn. Chuyện này cũng không quá tệ. Chú Dervish hiếm khi gặp ác mộng hơn hai hoặc ba lần mỗi tuần. Tôi quen dần với

chúng. Việc thức giấc giữa đêm vì những tiếng gào thét cũng không tệ gì hơn việc bị những tiếng khóc của một em bé quấy rầy. Thật sự là không.

Và chú cũng không phải là một mối đe dọa quá lớn. Chúng tôi cất kỹ mấy con dao trong ngăn có khóa và cũng bắt bù loong gắn chặt những thứ vũ khí khác trong nhà - những cái rìu, gậy, những ngọn giáo, những thanh kiếm, mọi thứ tuyệt vời đại loại - vào các bức tường. Tôi cũng thường khóa chặt cửa phòng mình cho an toàn. Lý do duy nhất cho việc nó được để mở đêm qua là vì chú Dervish đã nổi cơn trong cả hai đêm trước và hiếm khi ông trở thành con mồi của những cơn ác mộng trong ba lần liên tiếp. Tôi nghĩ tôi đã an toàn. Đó là lý do vì sao tôi không bận tâm tới việc khóa cửa. Đó là lỗi của tôi chứ không phải của chú Dervish.

Chú tôi chợt nói thì thầm:

- Tôi sẽ giết nó vì cậu, sếp ạ.

Tôi hạ cái nĩa xuống:

- Cái gì?

Ông quay lại, nét mặt trống vắng, trông như lúc linh hồn ông còn đang chiến đấu với Lord Loss. Tim tôi đập loạn lên. Thế rồi ông nhe răng cười.

Tôi quát khê:

- Chết tiệt!

Chú Dervish vốn có một óc khôi hài bệnh hoạn.

Tôi quay lại thanh toán nốt bữa sáng của mình và chú Dervish cũng cắm đầu vào đĩa của ông, không quan tâm tới việc món trứng tráng đã nguội lạnh. Chúng tôi là một bộ đôi kỳ quặc, một thằng nhóc tở như tôi đang chơi trò trông em bé với một người lớn hói đầu, bị rối loạn thần kinh như chú

Dervish. Và vâng, có những đêm chú đã thật sự làm cho tôi hoảng sợ, cảm thấy không thể chịu đựng nó thêm nữa, tôi bật khóc. Thật không công bằng. Chú Dervish đã chiến đấu một trận oanh liệt và đã chiến thắng. Đó nên là kết thúc của câu chuyện. Hạnh phúc mãi mãi về sau.

Nhưng những câu chuyện không kết thúc. Cúng vẫn tiếp tục chùng nào bạn còn sống. Bạn chỉ phải làm quen với mọi sự. Lật sang trang, bắt đầu một chương mới, tìm xem cái gì kế tiếp đang chờ đợi bạn, và hy vọng rằng nó sẽ không quá kinh khủng. Thậm chí dù trong cả quá tìm lặn tâm hồn của mình, bạn biết rằng nó rất có khả năng là thế.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

2. Pray At Him

-> Thoạt tiên, khi tôi vừa trở lại, trường học thật là xa lạ. Tôi đã trải qua nhiều tháng bên ngoài hệ thống, mới đầu là trong viện tâm thần, rồi trong tòa gia thự với chú Dervish. Tôi cần một quãng thời gian để tìm lại chỗ đứng của mình. Trong hai học kỳ đầu tôi không thật sự trò chuyện với bất kỳ ai ngoại trừ thằng Bill-E và giáo viên tư vấn, thầy Mauch, được biết nhiều hơn với cái tên Mauch Bất Hạnh vì khuôn mặt dài thòng của ông. Tôi luôn là tay nổi tiếng ở trường học cũ, có nhiều bạn bè, tích cực tham gia nhiều đội thể thao. Mr.Cool.

Tất cả những thứ đó đã thay đổi ở Carcery Vale. Tôi rụt rè, không chắc về bản thân mình, miễn cưỡng tham dự vào những cuộc đối thoại hay những sự kiện sau giờ học. Trên đỉnh của cái địa ngục mà tôi đã trải qua còn có chú Dervish phải trông nom. Chú cần có tôi ở nhà. Tôi trở thành một đứa trẻ vô danh tiểu tốt, kẻ trải qua quá nhiều thời gian một mình hay với một người bạn vụng về tương tự (bước lên phía trước đi, Bill-E Spleen).

Giờ mọi thứ đó đã đổi thay. Tôi đã chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình chút ít, giống với con người cũ trước đó của mình hơn, không còn im lìm trong lớp hay ngại chuyện trò với mấy đứa trẻ khác. Tôi luôn luôn lớn con hơn hầu hết mọi đứa trẻ lứa tuổi của tôi. Ngày xưa, tôi là một thằng nhóc phô trương và hay lợi dụng sự to con của mình để đòi hỏi sự tôn trọng. Ở làng Vale tôi đã gục đầu so vai, cố thu mình lại để bản thân trông có vẻ nhỏ nhắn hơn.

Chuyện đó không còn nữa. Tôi không còn là Mr.Flash ((* Nghệ danh của DJ và nhạc sĩ Pháp, Gilles Bousquet, ở đây ý nói là Grubbs không còn chơi

nổi như hồi ở trường cũ)), nhưng giờ đây tôi cũng không tự giấu mình. Tôi không thấy cần phải làm chuyện đó.

Tôi có nhiều bạn mới. Charlie Rall, Robbie McCathy, Mary Hayes. Và Loch Gossel. Loch to con, không vạm vỡ bằng tôi, nhưng suýt soát với tôi hơn bất kỳ ai khác. Nó đấu vật khá nhiều - đấu vật thật sự, chứ không phải thứ diễn trò mà bạn xem trên tivi. Nó cứ cố xúi tôi tham gia vào đội của nó từ khi tôi bắt đầu tới trường. Tôi cưỡng lại một thời gian khá lâu, nhưng giờ đây tôi nghĩ cũng nên thử xem sao.

Loch còn có một cô em gái, Reni. Con bé xinh đáo để, thậm chí nếu nó có một cái mũi có thể khiến cho Gonzo ((*Nhân vật múa rối, hoạt hình do nghệ sĩ múa rối Mỹ Jim Henson sáng tạo, nó có một cái mũi rất dài)) phải xấu hổ! Rất nhiều lần tôi đăm đăm nhìn nó và thỉnh thoảng nó cũng đá lông nheo với tôi. Tôi nghĩ nó sẽ đi chơi với tôi nếu tôi đề nghị. Tôi chưa làm chuyện đó. Chưa. Nhưng sẽ sớm thôi...có lẽ...nếu tôi có thể kèm bớt sự hồi hộp.

-> Kết thúc một ngày đến trường khuôn mẫu. Tôi ngáp dài trong suốt những giờ học, sốt ruột mong tới giờ ăn trưa để có thể la cà tán phét với lũ bạn về những cuốn phim, âm nhạc, tivi, các trò chơi trên máy vi tính, bất cứ thứ gì. Bill-E tham gia với chúng tôi trong một số trò. Tôi không còn dành nhiều thời gian cho Bill-E như trước. Nó không hợp với tụi bạn mới của tôi - chúng nghĩ là nó có vẻ "học giả" quá. Chúng không chế nhạo nó khi tôi có mặt, nhưng tôi biết chúng làm thế khi tôi không có mặt. Tôi thấy khó chịu vì chuyện đó và cố giúp Bill-E thoải mái để tụi bạn có thể nhìn thấy khía cạnh thật sự của nó. Nhưng nó hồi hộp khi ở gần những đứa khác, hành động một cách khác biệt, trở thành cái đích cho những trò đùa của chúng.

Tôi nghĩ tới Bill-E trong lúc đi bộ về nhà. Tôi không muốn chúng tôi ngưng là bè bạn của nhau. Nó là em trai tôi và nó thật sự tốt với tôi hồi tôi mới tới đây. Nhưng điều đó thật là khó vì tôi cũng không muốn đánh mất những đứa bạn mới. Tôi đoán là tôi phải khá vất vả để làm cho nó cảm thấy

như là một phần của nhóm. Thử và cố hành động như một trong những thành viên trong tivi, chúng luôn luôn giải quyết được các vấn đề của chúng vào cuối chương trình.

Chú Dervish đang ngồi trên các bậc thang khi tôi bước về nhà. Tôi ướt nhẹp - trời đã mưa như trút suốt hai giờ qua. Bình thường, khi thời tiết xấu, chú chạy xe mô tô đến đón tôi. Hôm nay, khi không thấy bóng dáng chú đâu hết, tôi đoán là tâm trạng của ông không khá hơn lên kể từ giờ điếm tâm. Tôi đoán đúng. Chú tôi vẫn ngơ ngác như lúc sáng, nhìn thần thờ vào khoảng không, không nhận ra tôi cho tới lúc tôi đứng ngay trước mặt ông.

- Chú Dervish! Nè, Chú Derveeshio! Quay lại mặt đất nào! Có thấy cháu không, thuyền trưởng?

Chú chớp mắt, mày cau lại như thể không biết tôi là ai, rồi mỉm cười:

- Grubbs. Cháu còn sống. Ta đã nghĩ... - Nét mặt ông sáng lên - Ta xin lỗi. Ta đang nghĩ chuyện đầu đầu.

Tôi ngồi xuống cạnh ông.

- Một ngày tồi tệ hả chú?

- Không thể nhớ. Sao cháu về nhà sớm vậy?

Tôi đưa đồng hồ lên và khỏ nhẹ vào nó. Chú Dervish xem giờ. Thở dài:

- Ta đang đánh mất nó, Grubbs ạ.

Ruột gan tôi thắt lại, nhưng tôi không để cho ông nhìn thấy sự sợ hãi của tôi.

- Đang đánh mất cái gì? Sự tỉnh táo của chú hả? Chú không thể đánh mất cái chú chưa hề có.

Chú Dervish nhìn xuống đôi bàn chân, để trần và bẩn thỉu:

- Sự tự chủ của ta. Trước đây ta không như thế này. Ta không trống rỗng và đấng trí như vậy. Phải không?

Chú nhìn tôi với vẻ van nài. Tôi lặng lẽ nhìn ông:

- Chú đã trải qua địa ngục, Derv ạ. Chú không thể mong đợi sẽ hồi phục mà không có vài trục trặc.

- Ta biết. Nhưng lúc trước ta không như thế này, đúng không? Có một số ngày mà ta không thể nhớ ra. Ta cảm thấy như thể nó luôn như thế này.

Tôi nói dứt khoát:

- Không. Đây chỉ một giai đoạn. Nó sẽ qua đi.

- Mọi thứ phải qua đi.

Chú Dervish lẩm bẩm. Rồi ông nghiêng mặt nhìn tôi. Đôi mắt xanh lạnh lẽo của ông bắt đầu tập trung lại:

- Sao cháu ướt mèm vậy?

- Đi tắm. Quên cởi đồ ra.

Tôi đưa ngón tay cà nhẹ lên trán ông, rồi chỉ ra cửa sổ và cơn mưa đang gõ nhịp trên ô cửa kính.

- Ồ. Lẽ ra ta phải đi đón cháu.

Tôi đứng lên và đuổi người, nước chảy long tong.

- Đừng lo. Cháu đi tắm và thay đồ khô đây. Cháu sẽ bỏ mớ đồ này vào máy giặt. Chú có muốn bỏ thêm món đồ nào không?

Tôi đã làm mọi công việc trong nhà khi chú Dervish còn là người thực vật. Khó mà phá vỡ thói quen.

- Không, ta không nghĩ thế. Ta...

Ông nhìn chăm chăm vào bàn tay trái. Có một chấm đen trên đó, một chữ "d" nhỏ.

- Ta định nói với cháu điều gì đó. Gì nhỉ...? - Ông búng tay - Ta đã nhận một cuộc gọi, một cuộc gọi tiếp nối một số email mà ta nhận được gần đây. Cháu có bao giờ nghe nói về một người tên là Davida Haym chưa?

- Không, không thể nói... - Tôi ngưng lại - Khoan. Không phải là David A Haym, nhà sản xuất phim đấy chứ?

- Là cô ấy.

- Cháu nghĩ đó là một tay đàn ông.

- Không. Cô ta dùng tên David A trên các cuốn phim của cô ta, nhưng đó là Davida. Cháu biết cô ta hả?

- Tất nhiên. Bà làm những cuốn phim kinh dị. Vô cương thi. Những nữ phù thủy quái dị. Những thị trường đêm - nó giống như Những cơn ác mộng, chỉ khác là có bốn từ. Nó nói về những tay thị trường xấu xa kết bè cánh với nhau để lập ra một nhà máy sản xuất thịt, chỉ có điều thứ thịt mà họ chế biến là thịt người.

- Đoạt nhiều giải Oscar rồi hả?

Tôi cười tủm tỉm:

- Đoạt tất cả các giải. Cháu không thể tin nổi bà là phụ nữ. Cháu luôn cho rằng... Nhưng bà thì sao? Cháu không nghĩ chú sẽ đóng phim kinh dị.

- Lúc này cô ta gọi cho ta.

Tôi gặp người lại:

- David A Haym đã gọi cho chú?

Chú Dervish liếc mắt nhìn tôi:

- Davida Haym. Phải. Bộ ta mọc thêm một cái đầu nữa hả?

- Chết tiệt, đó là David A Haym, chú Dervish! Chuyện này cũng giống như bảo rằng Steven Spielberg hoặc George Lucas đang trên đường đây. Ok, không lớn như mấy ông đó, nhưng vẫn...

- Ta không biết cô ta nổi tiếng. Cô ta nói cho ta biết tên một vài cuốn phim của cô ta, nhưng ta không xem nhiều phim lắm. Cô ta nói nghe như cô ta là một đạo diễn phim đặc thù.

- Đúng vậy. Bà không làm phim với những ngôi sao lớn. Nhưng những cuốn phim của bà rất tuyệt vời! Bất cứ ai thích kinh dị đều biết David A Haym. Dù cháu không chắc có nhiều người biết bà là phụ nữ.

Chú Dervish nhe răng cười:

- Đó là một điểm không thông lớn đối với cháu, phải không nào. Cháu chưa biến thành một tay theo chủ nghĩa Sô Vanh đó chứ?

Tôi lắc đầu. Nước văng ra khỏi mái tóc vàng của tôi và bắn tung tóe lên tường:

- Không, cháu chỉ... Bà muốn gì?

- Cô ta đang làm một cuốn phim mới. Hỏi có thể gặp ta không. Cô ta nghe nói ta biết nhiều về bí thuật. Muốn tận dụng bộ óc của ta - Ông vượt

cảm, quên rằng bộ râu không còn ở đó nữa - Ta hy vọng cô ta không có ý định nghiêm túc.

Tôi hỏi, phấn khích:

- Chú có gạt đầu không?

- Ta đã bảo sẽ suy nghĩ về chuyện đó.

- Chú Dervish! Chú phải nhận lời! Đó là David A Haym! Bà có bảo là sẽ tới đây không? Cháu có thể gặp bà không? Chú có nghĩ là...

Chú Dervish cười rộ:

- Thoải mái đi. Chúng ta không bàn tới việc gặp nhau ở đâu. Nhưng cháu nghĩ ta nên đồng ý hả?

- Tuyệt đối!

- Vậy thì chúng ta sẽ gặp. Bất cứ điều gì để làm hài lòng cậu chủ Grady.

Chú Dervish nói, đứng lên và bước về phía văn phòng của mình. Tôi lê chân theo ông lên cầu thang, cởi quần áo ra, suy nghĩ nếu có thể gặp David A Haym thì sẽ tuyệt đến thế nào... và cũng thật là kỳ quặc khi một trong những nhà sản xuất phim kinh dị hàng đầu của thế giới lại là một người phụ nữ.

-> Loch gào lên:

- David A Haym là phụ nữ? Không đời nào!

Robbie thách thức tôi:

- Cậu giỡn chơi với bọn tớ đó hả!

Charlie bực bội:

- Cậu nghĩ bọn tớ gốc vậy sao?

- Dĩ nhiên bà là phụ nữ.

Mary lên tiếng. Chúng tôi trở mắt nhìn nó.

- Các bạn không biết hay sao?

Loch đáp:

- Không. Cậu đã biết rồi à.

- Phải

- Bao lâu rồi?

Mary nhún vai:

- Tớ không biết. Vài năm.

Robbie gầm lên:

- Vậy mà cậu chưa bao giờ nói cho bọn tớ nghe.

Mary bật cười:

- Tớ chưa bao giờ nghĩ tới nó. Tớ không quan tâm tới những cuốn phim kinh dị. Tớ luôn phớt lờ khi bọn con trai các cậu bắt đầu bàn tán tới thứ vớ vẩn đó.

Tôi hỏi:

- Vậy làm thế nào cậu biết bà là phụ nữ?

Mary giải thích:

- Có một bài viết về bà trong một cuốn tạp chí má tớ đã đọc. Tớ nghĩ tựa bài đó là "Nhà sản xuất phim kinh dị đánh bại lũ đàn ông trong chính trò chơi của họ"

Chúng cũng kích động gần giống như tôi. Đa số lũ bạn của tôi không biết phải xử sự với chú Dervish ra sao. Theo cách nào đó chú rất tuyệt, một người lớn cỡi xe mô tô, mặc đồ sọc dày, cho phép tôi làm khá nhiều thứ mà tôi thích. Mặt khác, đôi khi ổng cứ như một người đàn dở. Ngoài ra chúng biết chú là người ăn chay suốt hơn một năm nay.

Nhưng giờ đây ổng đang trao đổi với nhà sản xuất tài ba nhất, bệnh hoạn nhất của những cuốn phim kinh dị gần đây, uy tín của ổng bốc lên cao như một quả bóng bay. Chúng muốn biết làm thế nào bà biết về chú tôi, khi nào bà tới, cuốn phim mới nói về cái gì. Tôi làm ra vẻ bí ẩn và giữ kẽ, không tiết lộ chút gì, nhưng chỉ gợi ý một cách tế nhị rằng tôi hoàn toàn dính dáng vào vụ đó. Thật ra, tôi cũng chả biết gì nhiều hơn chúng. Đêm qua chú Dervish không thể liên lạc với bà. Chú đã để lại một lời nhắn và chờ bà gọi lại khi tôi rời nhà hồi sáng này.

-> - Bà có gọi tới không?

- Ai?

Tôi rên lên, ao ước chú tôi không phải là một gã hoàn toàn ngốc nghếch:

- Dĩ nhiên là David A Haym! Bà có...

- Ồ, có, cô ta đã gọi tới.

- Và? - Tôi thật sự hét toáng lên, trong lúc chú Dervish tập trung vào việc chuẩn bị bữa ăn tối.

- Cô ta sẽ ghé qua trong vòng tuần tới.

Tôi thở gấp:

- Tại đây? Tại làng Carcery Vale?

Ông cười tự mãn:

- Không, ở đây - tại ngôi nhà này. Ta đã bảo rằng cô ta có thể ở qua đêm nếu muốn, dù ta không biết...

Tôi la lên:

- David A Hyam sẽ tới ở tại nhà của chúng ta?

Chú sửa lưng tôi:

- Davida.

- Chú Dervish...những điều kinh khủng cháu nói về chú...những cái tên dễ sợ cháu từng gọi chú...cháu rút chúng lại hết!

- Cảm ơn.

Chú Dervish bật cười. Ngưng lại và cau mày:

- Những cái tên dễ sợ nào vậy?

-> Ai cũng muốn có chữ ký của David A Hyam. Chúng muốn gặp bà, cùng ăn tối với chúng tôi, có lẽ sẽ kiếm được một vai trong cuốn phim kế tiếp của bà nữa. Loch tiến hành thử giọng cho tôi nghe nhiều lần mỗi ngày, rên rỉ và gào thét, vờ như những phần thân thể của nó đã bị chặt đứt rời, trích dẫn những câu thoại trong phim Vô Cương Thi và Những Thị Trưởng Đêm: "Chúng ta đã bầu một tên quý sứ!" "Trên đầu gối của anh không phải là bàn tay của tôi!" "Bộ óc anh chứa mù tạt hay nước sốt mayo vậy?" - Lôi cuốn những cái nhìn tò mò từ các thầy cô và bọn nhóc chưa nghe thấy tin tức chấn động đó.

Bill-E phát biểu về những ý tưởng kịch bản. Cho là nó có thể chào hàng với bà và trở thành bộ não phía sau trong những cuốn phim kế tiếp của bà. Nó khẳng định:

- Các kịch tác gia luôn ngày càng trẻ tuổi hơn. Những nhà sản xuất muốn có những tài năng mới toanh, những ý tưởng gốc, những tay có khả năng tư duy khác biệt.

Loch cười hô hố:

- Cậu sắp sửa khác biệt bằng họ rồi đó.

Bill-E nói, phớt lờ lời chọc ghẹo:

- Tớ sẽ không tự viết toàn bộ kịch bản. Tớ có thể hợp tác, tớ là một cầu thủ trong đội hình chung.

Loch khịt mũi:

- Vâng. Vấn đề ở chỗ, cậu chỉ là một cầu thủ dự bị!

Tôi mặc cho chúng âm mưu và mộng tưởng. Mỉm cười tự mãn, như thể chúng chỉ là những thằng nhóc điên khùng, mơ mộng. Dĩ nhiên, tôi cũng có đầy những ý niệm điên rồ giống như chúng. Tôi chỉ muốn tỏ ra điềm tĩnh hơn một chút.

-> Nhiều ngày trôi qua. Không có dấu hiệu gì của Davida Haym. Dịp cuối tuần đến rồi đi. Tôi thường xuyên khiến cho chú Dervish phát bực vì cứ hỏi đã có thêm cú phone liên lạc nào chưa. Thịnh thoảng ông vờ như không biết tôi đang nói về chuyện gì, chỉ để cố tình chọc tức tôi.

Tối thứ ba tôi bắt đầu tự hỏi phải chăng đây là một trò lừa phỉnh, rằng chú Dervish chưa hề nói chuyện gì với David A Haym cả. Đó là một trò đùa kỳ quặc, không vui vẻ chút nào. Nhưng chú Dervish đang dần trở nên

kỳ quặc và không vui. Tôi sẽ phải tìm ra một lời bào chữa nếu bà không bao giờ đến. Tôi sẽ phải bịa ra một câu chuyện, vờ như bà phải đi xa để thực hiện một việc khẩn cấp.

Tôi đang ngẫm nghĩ về những lời biện minh mà tôi có thể sử dụng trong lúc đi bộ về nhà. Không nên quá đơn giản, như có một người họ hàng bị ốm hay phải đi nhận một giải thưởng. Cần phải có kịch tính hơn nữa. Nhà của bà bị thiêu rụi? Bà mắc bệnh dịch hạch và phải được cách ly?

Trong lúc đang cân nhắc về giả thuyết bệnh dịch - ngày nay người ta có còn mắc phải nó hay chẳng? - một chiếc xe hơi vượt lên cạnh tôi. Một cánh cửa sổ được quay xuống. Một phụ nữ mảnh khảnh, tóc đen thò đầu ra. Bà ta hỏi:

- Xin lỗi. Cậu có biết Dervish Grady sống ở đâu không?

Tôi khom xuống, sự phẫn khích dâng trào:

- Vâng. Tôi là cháu của ông ấy, Grubitsch. Ý tôi là Grubbs. Grubbs Grady. Đó là tôi.

Không thể nhớ nổi lần cuối cùng tôi tự gọi mình là Grubitsch. Ngốc ơi là ngốc!

Người phụ nữ nói, gật nhẹ đầu:

- Grubbs. Vâng, tôi biết về cậu.

Tôi không thể giấu nổi niềm vui của mình:

- Vậy sao? Chú Dervish đã kể cho bà nghe về tôi? Wow, tuyệt quá! À, ý tôi là, vâng, rất tuyệt. Tôi cũng biết về bà, tất nhiên.

- Thật thế ư? - Giọng của bà ta có vẻ ngạc nhiên.

- Chắc chắn. Tôi đã chờ bà suốt cả tuần nay.

- Cậu biết là tôi sẽ tới? - Lần này sắc sảo.

- Vâng, chú Dervish đã bảo cho tôi biết.

Bà ta đưa mấy móng tay khỏ nhẹ vào bánh lái. Chúng được cắt ngắn sát mí thịt.

- Ờ, tôi có thể chở cậu về nhà không Grubbs? Bằng cách đó cậu có thể chỉ đường cho tôi trong lúc chúng ta đi.

- Chắc vậy rồi!

Tôi mở cửa xe và chui vào. Choàng đai an toàn qua người. Cười toe toét với David A - ý tôi là Davida Haym. Bà ta cười nhẹ đáp trả. Một gương mặt hẹp, tai tái. Đây tâm trạng, nếu không nói toạc móng heo ra là ảm đạm. Chính xác là vẻ mặt mà tôi mong đợi ở một nhà sản xuất phim kinh dị.

Tôi bảo với bà ta:

- Cứ đi thẳng. Con đường này chạy ngang nhà chúng tôi. Bà không thể không nhận ra nó, tòa dinh thự duy nhất trong vùng.

Im lặng. Davida đang tập trung vào con đường. Tôi cố nghĩ ra thứ gì đó ngẫu nhiên và thông minh để nói. Nhưng đầu óc tôi trống rỗng. Vì thế tôi quan sát bà ta. Thân hình mảnh dẻ, một cái cổ dài, hai bàn tay xương xẩu, mái tóc đen thẳng, đôi mắt đen. Áo sơ mi và váy trắng đục. Đôi giày đế bằng giản dị. Không nữ trang, ngoại trừ một chiếc nhẫn trên bàn tay trái với một chữ L lớn bằng vàng nằm giữa cái vòng bạc đẹp.

Bà ta đột ngột hỏi:

- Cậu sống thế nào, Grubbs?

- Ôn.

- Tôi biết đôi chút về quá khứ của cậu. Những gì đã xảy ra hồi năm ngoái với Billy Spleen.

Tôi ngờ vực hỏi, bắt đầu cảnh giác:

- Bà biết gì về tôi và Bill-E?

- Tôi biết về chúng người hóa sói. Cậu làm sao để chống lại nó?

Tôi kêu lên, kinh ngạc:

- Chú Dervish đã kể cho bà nghe chuyện đó hả?

- Billy ra sao rồi? Có tái diễn lại những khuôn mẫu cũ của cậu ta không?

- Dĩ nhiên là không! Chúng tôi đã chữa cho nó khỏi! Giờ nó bình thường!

Bà ta lặng lẽ nói, đôi mắt chớp nhanh, lạnh lẽo và đầy tính toán:

- Còn cậu?

Tôi hỏi, giọng run run:

- Bà là ai?

- Cậu nghĩ tôi là ai?

- Tôi đã nghĩ bà là David A Haym. Nhưng bà không phải...đúng không?

Để đáp lại, bà ta giơ một ngón tay ra và chỉ:

- Hẳn đó là tòa dinh thự.

Bà ta lại tập trung vào việc lái xe. Tôi có một cảm giác cồn cào trong bụng, không chắc người phụ nữ này là ai hay bà ta biết về Bill-E bằng cách nào. Bà ta tắt động cơ và bình thản nhìn tôi. Đôi mắt của bà ta thật sự sẫm màu. Một nét mặt như người máy. Không trang điểm. Một cái mũi nhỏ nhắn với một cái mụn ruồi trên cánh mũi phải. Bà ta hỏi tôi:

- Chúng ta sẽ cùng vào, hay cậu muốn đi trước và báo với chú của cậu tôi đang ở đây?

- Còn tùy. Bà tên gì?

Bà ta chỉ mỉm cười thay cho lời đáp. Khi cười, trông bà ta bình thường hơn, giống như một cô giáo - nghiêm khắc, nhưng có chất người. Tôi nhẹ nhõm hơn chút ít.

Tôi quyết định, không muốn bỏ bà ta ở đây kéo nhờ khi bà ta là một người bạn cũ của chú Dervish và tôi đã tỏ ra thô lỗ:

- Bà có thể vào với tôi.

- Cảm ơn.

Bà ta nói và bước ra khỏi xe. Bà ta vuốt phẳng lại cái váy và nhìn chăm chú tòa nhà trong lúc tôi bước ra.

- Một nơi đẹp đẽ.

Bà ta bình phẩm, rồi nhướn mày, ra hiệu cho tôi dẫn lối. Tôi đi trước bà ta, huyết sáo, không để cho bà ta thấy tôi đang mất tự tin, cố hành động như thể bà ta là một vị khách bình thường. Bước qua những cánh cửa trước to quá khổ. Mùi thơm của thịt nướng đang cháy xèo xèo tỏa ra từ nhà bếp.

- Ôi trời.

Bà ta thốt lên, nhìn những trần nhà cao nghệu, kích thước của những căn phòng, những thứ vũ khí trên các bức tường, cái cầu thang.

Tôi nói với bà ta, hướng về phía nhà bếp:

- Lối này. Bà tới vừa kịp giờ ăn tối.

Bà ta chậm chậm theo sau, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Rõ ràng là chưa từng tới đây trước đó. Tôi cố tìm một cái tên cho bà ta, suy nghĩ tới tất cả những người mà chú Dervish từng nhắc tới trong quá khứ.

Tôi vào tới nhà bếp. Chú Dervish đang lúi húi nướng thịt. Chú la lớn trước khi tôi nói bất cứ câu nào:

- Không. Cô ta không gọi tới và chả có dấu hiệu nào của cô ta hết. Giờ đừng có quấy rầy ta kẻo không ta sẽ...

Tôi cắt ngang lời ông:

- Chúng ta có khách.

Chú Dervish quay lại dò hỏi. Người phụ nữ bước vào bếp. Tôi tránh sang bên để ông có thể nhìn thấy bà ta. Nhận ra ngay lập tức. Nét mặt chú trắng bệch đi rồi đỏ bừng lên. Ông rời xa khỏi ngăn giữ nóng thức ăn, bỏ mặc món thịt nướng. Mắt nhú lại. Môi run bần bật. Vẻ giận dữ.

- Cô!

Ông chỉ bật thốt một từ duy nhất.

Người phụ nữ nói khẽ, không bước tới để bắt tay ông:

- Đã một thời gian dài, Dervish. Trông anh khá hơn mức tôi mong đợi.

Tôi nói với chú:

- Cháu nghĩ bà ta là David A Haym.

Ông nạt:

- Không phải. Cô ta là Prae Athim.

Tôi lặp lại:

- Pray At Him?

Người phụ nữ nói, nhấn mạnh vào các âm tiết:

- Pray Ah-teem.

Chú Dervish cười nhếch mép:

- Cô ta là một trong Các Con Chiên.

Và nỗi sợ hãi đã nhoi nhói trong tôi lúc còn ở trên xe lại bùng lên mạnh mẽ, như một cây đinh đóng vào gan ruột của tôi.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

3. Các Con Chiên Thân Tộc

-> Trong thư phòng của chú Dervish. Như hầu hết những căn phòng khác, nó rất rộng lớn. Nhưng trong khi các phòng khác có những bức tường trần trụi, với sàn đá hoặc lót ván, thư phòng được trải thảm và những bức tường được phủ bằng những tấm da. Có hai cái bàn giấy lớn, nhiều kệ sách, một cái máy vi tính, một laptop, máy đánh chữ, giấy và bút. Trước kia có năm bộ bàn cờ, nhưng không còn nữa. Những thanh gương và những cái rìu từng treo trên các bức tường cũng đã biến mất.

Prae Athim không muốn tôi ở lại đây. Điều đó hiện rõ trong cái nhìn không tán thành của bà ta. Chú Dervish không quan tâm. Ông ngồi sau cái máy vi tính đặt trên cái bàn giấy rộng, một tay đặt trên con chuột, di chuyển nó thành những vòng tròn nhỏ, chờ cho vị khách không mời của mình lên tiếng. Prae Athim ngồi đối diện. Tôi đứng gần cửa, sẵn sàng rời đi chỗ khác nếu chú Dervish bảo tôi làm vậy.

Cuối cùng Prae Athim nói:

- Billy Spleen vẫn còn sống với ông bà nó?

Chú Dervish chậm rãi gật đầu.

- Tôi tưởng anh đã đưa nó tới ở cùng anh. Để theo dõi.

Chú Dervish lặng lẽ đáp:

- Cô là bậc thầy quan sát chứ không phải tôi.

Bà ta nhấn mạnh:

- Bỏ nó ở đó không nguy hiểm hay sao?

- Thời điểm Billy biến hình đã qua rồi. Giờ đây không có gì phải sợ cho nó cả.

Prae mỉm cười:

- Điều đó còn phải tranh luận lại.

- Không. Không hề.

Prae nhìn xuống hai bàn tay đang đặt trên đùi. Suy nghĩ giây lát, rồi hất đầu về phía tôi:

- Tốt hơn tôi không nên nói trước mặt thằng bé.

Chú Dervish hỏi:

- Chuyện này là về nó?

- Một phần.

- Vậy cô sẽ phải nói.

- Tôi thật sự không nghĩ là... - Bà ta bắt đầu.

Chú Dervish cắt ngang:

- Grubbs đã đối mặt với lũ yêu tinh cùng tôi. Nó đã chiến đấu kề vai sát cánh với tôi. Tôi sẽ không giữ bí mật gì với nó.

Prae khịt mũi:

- Thật vậy ư? Anh kể cho nó nghe mọi điều về công việc của mình?

- Không. Nhưng tôi không giấu nó điều gì. Khi nó hỏi, tôi trả lời. Và vì tôi chắc rằng nó sẽ hỏi về chuyện này, có lẽ nó cũng nên ở lại và nghe câu chuyện ngay từ đầu.

Prae thở dài:

- Anh không bao giờ giúp chúng tôi có cuộc sống dễ dàng hơn. Anh luôn luôn đối xử với Các Con Chiên như là những kẻ thù. Chúng ta cùng một phe, Dervish ạ. Anh nên tôn trọng chúng tôi.

Chú Dervish đáp:

- Tôi tôn trọng các người. Tôi chỉ không tin vào các người.

Tôi đã quên bẵng đi Các Con Chiên. Họ đã xâm chiếm một cách âm thầm phần lớn những ý nghĩ của tôi trong lúc chú Dervish còn trong cuộc sống cương thi, nhất là vào những thời điểm gần ngày trăng tròn. Nếu tôi phát hiện ra mình đang biến thành một người sói, tôi sẽ gọi điện thoại và yêu cầu họ kết thúc nỗi bất hạnh của tôi. Nhưng từ khi chú Dervish trở về, tôi không có thời gian để suy ngẫm về những gen tai họa tiềm tàng của mình hay những người hóa sói của gia tộc.

Những người mang họ Grady và thân tộc họ từng chịu lời nguyền suốt một thời gian dài. Tôi đang nói về nhiều thế hệ. Trong suốt nhiều thế kỷ, những thành viên trong gia tộc đã cố tìm ra nguyên nhân của lời nguyền đó, tìm cách chữa trị nó, và phát triển những phương thức xử lý với những đứa trẻ bị nhiễm bệnh một cách lặng lẽ và hữu hiệu.

Các Con Chiên là một kết quả. Một nhóm các khoa học gia, những người lính, tôi không biết còn có ai khác nữa, tất cả đều tập trung vào các vấn đề và những thứ liên quan của chứng hóa sói. Họ dành ra nhiều thời gian, tiền của và nỗ lực để cố gắng mở khóa những bí ẩn của các gen độc hại trong gia tộc Grady. Nhưng họ cũng đóng vai trò của những kẻ hành hình khi cần thiết.

Nhiều bậc cha mẹ đã quyết định giết con cái của họ nếu chúng biến thành người sói. Nhưng phần lớn không thể tự thực hiện được hành vi bẩn thỉu đó. Vì thế họ kêu gọi sự giúp đỡ của Các Con Chiên, những người mang đứa trẻ biến hình ra khỏi nhà và thực hiện điều cần phải được thực hiện.

Chú Dervish hỏi:

- Cô phát hiện ra vấn đề của Billy bằng cách nào?
- Chúng tôi luôn theo dõi tất cả những đứa trẻ trong gia tộc.
- Nhưng Billy không để lại một dấu vết nào. Không có chứng cứ nào rằng nó sẽ biến hình.

Prae mỉm cười:

- Anh đã che đậy một cách đáng khâm phục. Thu gom những xác thú mà nó giết chết, lặng lẽ thủ tiêu chúng. Nhưng anh không thể mong đợi tìm thấy mọi cái xác. Và anh không thể làm bất cứ điều gì đối với người đặc vụ đã nhìn thấy nó lên ra khỏi nhà trong một đêm rằm.

Chú Dervish nạt:

- Cô đã đặt nó dưới sự giám sát trực tiếp?
- Phải, đôi khi.

Bàn tay của chú Dervish trở nên chết cứng trên con chuột.

- Cô không có quyền làm như thế.

Prae phản đối:

- Chúng tôi có mọi quyền. Nếu một người bảo hộ chọn cách giải quyết mang tính chất cá nhân với một đứa trẻ nhiễm bệnh, đó không phải là

chuyện của chúng tôi. Nhưng anh đã không làm thế. Anh cho nó sự tự trị.

Chú Dervish gầm gừ:

- Tôi kiểm soát được. Nó không phải là một nguy cơ đối với bất kỳ ai. Tôi đang chờ tới đúng thời cơ để hành động.

Prae nói:

- Tôi hiểu. Nhưng chúng tôi không thể nắm lấy bất kỳ cơ hội nào. Chúng tôi đoán anh sẽ xử lý vấn đề theo cách này nếu nó biến hình, vì trong nhiều năm chúng tôi đã để mắt theo dõi thẳng bé. Và cả mấy đứa con của anh trai anh nữa.

Dervish toan bắt bẻ. Ngưng lại và quắc mắt.

- Nói cho tôi biết vì sao cô tới đây?

- Có vài lý do. Một - để chắc chắn rằng Billy bình thường.

- Nó bình thường. Chúng tôi đã chữa cho nó.

- Nhưng sự chữa trị của anh chắc chắn đến cỡ nào? Chúng tôi biết về con yêu mà anh quan hệ, nhưng có nhiều điều trong quá trình đó vẫn là một bí mật. Anh và những người khác từng đối mặt với hắn ta đều giữ bí mật chuyện đó. Anh không cho số còn lại chúng tôi hưởng chút lợi ích nào.

Chú Dervish nói với vẻ cứng rắn:

- Chúng tôi không thể bao gồm cả các người. Mỗi lần, hắn ta chỉ quan hệ với một người, và chỉ với những người có chút kinh nghiệm nào đó về phép thuật. Đó là cách nó hoạt động. Đó không phải là chọn lựa của chúng tôi, mà là của hắn.

Prae gật đầu:

- Tên chúa yêu. Lord...

Chú Dervish ngăn bà ta lại:

- Đừng nói tên của hắn ở đây. Việc đó rất nguy hiểm.

Prae lo lắng nhìn quanh. Tôi cảm thấy những sợi tóc gáy của mình dựng đứng lên. Khi đó chú Dervish bắt gặp ánh mắt của tôi và hơi nghiêng nhẹ đầu. Đó là một cử chỉ mà tôi biết rõ - đôi khi chú làm như thế thay vì nháy mắt. Tôi nhận ra ông đang trêu chọc Prae, dọa cho bà ta sợ. Tôi giấu một nụ cười sau bàn tay và chờ bà ta trấn tĩnh lại.

Prae nói tiếp, thiếu điềm tĩnh hơn trước:

- Như thế không công bằng. Chúng tôi chưa bao giờ có bất kỳ liên hệ nào với tên yêu đó. Có lẽ chúng tôi có thể đưa ra thỏa thuận của chính mình nếu anh giúp chúng tôi liên lạc với hắn ta.

- Các người không thể.

- Nhưng anh nên để cho chúng tôi thử. Chúng tôi...

Chú Dervish cắt ngang:

- Lúc trước chúng ta đã từng nói chuyện này. Chúng ta sẽ không lặp lại nó nữa. Các Con Chiên đi theo con đường khoa học. Lũ yêu tinh là những sinh thể của phép thuật. Hai bên không thể hòa hợp với nhau. Hết chuyện.

Prae nói, biểu lộ cơn giận công khai trong giây lát, gương mặt xanh xao của bà ta đỏ ửng lên:

- Rất tốt. Anh chọn cách chặn đứng chúng tôi ở ngoài. Chúng tôi không thể làm gì về chuyện đó. Nhưng nó có nghĩa là chúng tôi không biết tất cả những điều chúng tôi cần phải biết về cách chữa trị. Chúng tôi không có chứng cứ gì cho thấy rằng nó sẽ có hiệu quả lâu dài, hoặc vì sao. Vì vậy, lẽ

tự nhiên là chúng tôi phải nghi ngờ, phải tiến hành những kiểm nghiệm của chính chúng tôi, để được an toàn.

Chú Dervish nói với vẻ mỉa mai:

- Hoàn toàn tự nhiên. Nhưng tôi không nghĩ cô sẽ chờ tới tận bây giờ để chắc chắn rằng Billy không bị giết. Nếu các người muốn xét nghiệm nó trước khi nó biến đổi, tôi chắc là các người đã giám sát nó từ trước đó cả năm. Vì thế lý do đầu tiên để tới đây là một lý do vớ vẩn - cô biết Billy vẫn ổn. Chúng ta hãy chuyển sang lý do thứ hai và lần này hãy cố làm cho nó đáng tin hơn một ít.

Prae nhìn chú Dervish chòng chọc, rồi liếc nhìn tôi. Bà ta gầm gừ:

- Thứ hai là chúng tôi muốn kiểm tra lại Grubbs. Nó đang ở lứa tuổi nguy cơ. Cả em trai...

Một lần nữa ruột gan tôi quặn lại. Bà ta biết sự thật về Bill-E! Bà ta nói tiếp:

- ...và chị của nó đều bị biến hình. Chúng tôi nghĩ rất nên kiểm tra nó một chút. Chúng tôi đã tránh xa khỏi con đường trong lúc anh...đang khó ở, nhưng giờ anh đã đứng vững trên đôi chân trở lại, chúng tôi cảm thấy đây là một thời điểm tốt để trao đổi với nhau.

Bà ta quay sang nhìn tôi và mỉm cười:

- Gần đây cậu ngủ thế nào. Có cơn ác mộng nào không? Có thức giấc với bùn đất dưới những móng tay hay...

Chú Dervish hỏi:

- Cháu có biết cô ta đang làm gì không, Grubbs?

Tôi cúi kính lẩm bẫm:

- Đang cố làm cho cháu phát hoảng.

- Đúng vậy. Nếu họ muốn kiểm tra cháu, họ làm điều đó một cách bí mật. Cháu không bao giờ biết họ có mặt ở đó. Cô ta nói thế là để khiêu khích cháu, vì ta đã khiêu khích cô ta. Vì thế hãy phớt lờ nó đi. Còn cô...

Ông quay sang nói với Prae:

- Hãy nói cho ta biết lý do thật sự của việc cô tới đây là gì hoặc là cúť ngay khỏi đây.

Prae nhìn chú Dervish với vẻ thách thức:

- Được lắm. Chúng tôi muốn tiến hành vài kiểm tra đối với Billy dưới các điều kiện trong phòng thí nghiệm.

Chú Dervish cười cay nghiệt:

- Cô muốn biến cháu ta thành một con chuột bạch sao? Cô muốn ta giao nó để cô có thể đâm chọc vào người nó và bắt nó đá vào một cái chai theo lệnh của cô?

- Không phải như thế, chúng tôi...

Chú Dervish quát lên:

- Cúť đi!

Prae phản đối:

- Anh đang tỏ ra phi lý. Hãy để tôi nói hết.

Chú Dervish cười ha hả:

-Ồ, cô đã nói hết. Ta đã nghe đủ rồi. Giờ hãy bước ra xe của cô và...

Prae cất cao giọng hỏi tôi:

- Cậu có từng thấy đứa trẻ nào bị biến hình chưa? Hẳn cậu đã thấy em trai cậu, nhưng chỉ trong giai đoạn đầu của sự chuyển hóa. Cần có vài tháng để chứng bệnh thật sự bộc phát. Chúng mọc lông. Nét mặt chúng biến dạng méo mó. Xương sống chúng xoắn lại.

Tôi hét lớn:

- Không! Tôi không muốn thấy bất kỳ tấm ảnh nào cả. Tôi đã thấy chúng trước đây rồi.

Prae nói nhanh trong lúc chú Dervish đứng lên và sải chân bước về phía bà ta:

- Những thiếu niên ở tuổi cậu. Một số thậm chí trẻ hơn. Chúng tôi có một bé gái tám tuổi. Cha mẹ nó không biết về lời nguyền. Nó giết chết mẹ nó. Cắn đứt cổ họng bà ta và...

Chú Dervish gầm lên, thò tay ra để tóm lấy cổ áo của Prae:

- Cô biến khỏi đây ngay.

Tôi ngăn ông lại, giơ một tay lên:

- Khoan đã.

- Grubbs, đừng thèm nghe...

- Chỉ chờ một phút thôi. Xin chú?

Chú Dervish thở nặng nhọc, rồi lui lại một bước.

Prae nói với tôi, nhưng nhìn sang chú Dervish:

- Chúng tôi đang cố giúp. Chú của cậu là một con người của khoa học cổ xưa - ông gọi nó là phép thuật, nhưng với chúng tôi nó là một khoa học dưới một cái tên khác. Chúng tôi thuộc trường phái mới. Dervish chiến đấu mỗi lần một trận. Ba Má cậu cũng đã chọn cách đó. Nhưng chúng tôi đang cố tấn công vào gốc rễ của chứng bệnh. Chúng tôi muốn mọi người đều có lợi, chứ không chỉ một vài người. Để làm điều đó, chúng tôi phải kiểm nghiệm và thăm dò... Em trai cậu là một trong số rất ít nạn nhân đánh bại được lời nguyền. Nếu chúng tôi có thể nghiên cứu nó, mở khóa những bí ẩn nằm sau cách chữa trị đáng chú ý của nó, có lẽ chúng tôi có thể sao chép lại nó và cứu những người khác - không cần tới lũ yêu tinh hay cái gọi là phép thuật.

Chú Dervish nói với về một mối:

- Cô không thể. Tôi đã nói với cô trước đó, nó không phải là khoa học. Nó không thuộc về vũ trụ này. Cô không thể hiểu được nó và cô không thể bắt chước nó. Cô nghĩ là tôi sẽ cản trở cô nếu tôi nghĩ có một cơ may nhỏ nhất rằng cô có thể hay sao?

- Anh không thể chắc chắn về điều đó.

- Tôi chắc chắn.

Prae lẩm bẩm gì đó thật khẽ, rồi cố thuyết phục tôi lần nữa:

- Chúng tôi sẽ không làm tổn thương Billy. Cậu và chú cậu có thể tới và quan sát. Chúng tôi chỉ muốn biết nhiều hơn, để hiểu...để giúp.

Tôi thấy tiếc cho Prae Athim. Bất kể ngoại hình và thái độ đáng sợ của bà ta, bà ta chỉ muốn làm điều tốt. Nhưng khi nghĩ tới việc bà ta mang Bill-E đi, nhốt nó lại, thí nghiệm trên cơ thể nó... Tôi lắc đầu.

Chú Dervish lặng lẽ nói:

- Giờ cô nên về đi. Chúng tôi không thể giúp cô.

Prae giận dữ nói:

- Anh đang ép những người khác bị biến dạng, bị chết.

Chú Dervish nhún vai:

- Chúng tôi đã buộc phải thế một thời gian dài. Chúng tôi đã quen với nó.

Chú đặt một tay lên vai của Prae. Bà ta né ra và đứng dậy, rít lên:

- Con gái tôi đã bị biến đổi. Tôi đã cố chữa cho nó, nhưng không thể. Nó vẫn còn sống. Vì tôi hy vọng và tin tưởng. Bằng cách từ chối chúng tôi, anh đã từ chối nó và tất cả mọi người khác giống như nó. Làm sao anh có thể ngủ yên với điều đó trong lương tâm mình?

Chú Dervish đáp:

- Nghe có vẻ đê tiện, nhưng Billy sẽ ngủ ngon. Và đối với tôi, điều đó là quan trọng nhất, cũng như con gái cô là điều quan trọng nhất đối với cô.

Ông nghiêng người về phía bà ta:

- Nếu đổi ngược lại các vị trí, cô có cho phép người cô thương yêu bị mang đi hay không?

Prae đáp ngay lập tức:

- Có. Không chút thắc mắc.

- Tốt, đó là chỗ khác nhau giữa chúng ta. Vì tôi luôn thắc mắc.

Prae nói, giọng bà ta run lên một cách nguy hiểm:

- Có những cách khác. Chúng tôi không cần phải đề nghị. Chúng tôi có thể cứ mang nó đi.

Nét mặt của chú Dervish đông cứng lại. Ông thầm thì:

- Cứ thử đi. Để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Prae khăng khăng, một lần đở ửng do giận dữ chạy ngược lên cổ họng bà ta:

- Anh không thể ngăn được chúng tôi. Anh có thể lực, nhưng Các Con Chiên cũng vậy. Chúng tôi có thể...

Chú Dervish cắt ngang:

- Cứ đụng tới tôi và cô sẽ đụng tới tất cả chúng tôi. Cô thật sự muốn làm chuyện đó hả? Phải chăng bây giờ Các Con Chiên nghĩ là họ ngang hàng với Các Môn Đồ?

- Chúng tôi không sợ bọn người các anh đâu - Prae nói, nhưng những lời của bà ta có vẻ yếu ớt.

Chú Dervish mỉm cười lười nhác:

- Nếu cô đặt một bàn tay lên Billy hay Grubbs, tôi sẽ dạy cho cô biết sợ. Đó là một lời hứa.

Prae cảnh báo ông:

- Anh không muốn là kẻ thù của chúng tôi đâu. Không ai có thể đứng đơn độc trong thế giới này, ngay cả Các Môn Đồ. Ngày nào đó có thể các anh sẽ cần tới chúng tôi.

Chú Dervish đồng ý:

- Phải. Nhưng không phải là hôm nay.

Ông chỉ tay ra cửa.

Prae há mồm toan cổ lằn nữa. Nhận ra bà ta chỉ đang hao hơi tổn sức. Lắc đầu với vẻ căm phẫn. Bắn một tia mắt về phía tôi:

- Cầu cho cậu không bao giờ bị biến đổi. Vì nếu cậu bị thế, hãy cảm ơn những người như chú cậu, chúng tôi sẽ không thể giúp. Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là giết.

Bà ta sải chân tới cửa, mở tung nó ra và bước ra ngoài. Những cánh cửa trước đóng sầm lại suốt nhiều giây sau đó. Rồi tiếng động cơ khởi động mơ hồ, rú lên rồi phai nhòa dần.

Chú Dervish đăm đăm nhìn tôi. Tôi nhìn lại chú. Không ai trong hai chúng tôi nói gì. Tôi không biết chú tôi đang nghĩ gì, nhưng chỉ có một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi - Các Môn Đồ là ai?

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

4. Những Con Quái Vật Trong Phim

-> Chú Dervish có một cơn ác mộng khác. Bốn đêm liên tục. Hắn ổng đang hướng tới việc lập kỷ lục. May mắn là tôi đã chuẩn bị cho cơn ác mộng này. Chú Dervish tự nhốt mình vào phòng sau khi Prae Athim rời khỏi nhà. Ở trong thư phòng của ổng, quanh quẩn đi lại, lằm bằm, suy nghĩ. Tôi đoán tiếp theo sau đó đó sẽ là những cơn ác mộng. Không ngủ sau khi chú tôi đã lên giường, cảnh giác, chuẩn bị cho một đêm dài nhiều hoạt động.

Tôi bắt gặp chú Dervish trong sảnh treo chân dung. Ông đã lên đi ngang phòng tôi mà không bị phát hiện, dù tôi vẫn lắng nghe chăm chú. Nhưng một phút trước tiếng gào thét đã bắt đầu và việc theo dấu ông là một chuyện dễ dàng.

Những bức tường của đại sảnh này treo đầy những tấm ảnh chụp và tranh vẽ của những thành viên đã chết của gia tộc, hầu hết là những thiếu niên đã hóa thành người sói. Nó nằm ở tầng một, gần phòng ngủ của tôi. Khi tôi tới đó, chú Dervish đã hạ nhiều tấm ảnh xuống sàn nhà và đang vật lộn với một tấm chân dung lớn, cố tháo nó ra khỏi móc.

Ông hét lớn:

- Để cho ta yên. Đó không phải là lỗi của ta!

- Chú Dervish.

Tôi gọi, vội vã tới gần ông, nắm lấy bàn tay phải, cố tháo lỏng mấy ngón tay của ông ra.

- Dervishio! Derv mắc lời nguyện - đừng đánh mất nhiệt tình. Đừng có gằm rú nữa - khi đang trong nhà cửa.

Ông làm ngơ những câu chữ có vần và vừng ra.

- Hãy ra khỏi sọ của ta! Người đang ăn óc não của ta.!

Ông quy xuống trên hai gối, đưa cả hai tay ôm chặt đầu mình, rên lên vì đau đớn và kinh hãi.

- Dervish bình tĩnh đi, trời đang mát như ri, đừng có run bản thể. Chú đang ở mặt đất - mọi thứ đều ổn tất.

Đôi mắt chú gấn vào một tấm ảnh. Ông thở hồng hộc:

- Ta không làm chuyện đó. Ta không giết các người. Hãy để cho ta yên!

Tôi gạt tấm ảnh ra xa, rồi nắm lấy hai bàn tay của ông, kéo chúng rời khỏi đầu ông và nhìn chòng chọc vào mắt ông.

- Thức dậy đi ông chú hói đầu khùng điên. Đó chỉ là giấc mơ - không cần phải hét to. Không có gì là thật - tưởng tượng tất tần tật. Chú phải tỉnh dậy. Nào, cháu biết chú ở đó, cháu biết...

Nét mặt chú tôi trông như nét mặt của một em bé lạc mất hồn trong vài giây, thật đáng thương, lặng lẽ cầu xin tôi giúp đỡ. Rồi những nét mặt thật sự của chú Dervish và nỗi kinh hoàng nhường chỗ cho sự kiệt sức và bối rối. Tôi buông ông ra, chậm rãi gật đầu và lặp đi lặp lại rằng mọi việc đều ổn thỏa, không có tổn hại gì.

Chú Dervish nhìn những tấm ảnh trên sàn. Hầu hết đều bị xé toạc, vài tấm không thể chữa được nữa. Không có kính trên những khung ảnh. Chúng tôi đã tháo tất cả mọi tấm kính trước đó vài tháng, để phòng khi có

chuyện gì giống như thế này xảy ra. Không muốn chú tôi tự làm cho mình bị thương, hoặc làm tôi bị thương.

Chú Dervish lên tiếng:

- Ta tưởng họ đã quay lại cuộc đời. Họ trách mắng ta. Cho rằng ta là nguyên do của lời nguyện. Họ muốn trả thù.

- Đó chỉ là một giấc mơ.

Ông rùng mình:

- Ta biết. Nhưng vẫn... Ta đã có thể thực hiện mà không cần tới Prae Athim và Các Con Chiên. Hiện giờ ta không cần họ. Không phải trong tình trạng này. Tại sao những chuyện tệ hại cứ luôn đến vào thời điểm xấu nhất?

Tôi nói với ông:

- Hãy quên bả đi. Bả đã đi rồi. Chú đã tống cổ bả đi.

- Có lẽ ta không nên làm thế. Có lẽ...

Ông ho khúc khắc, rồi đứng lên:

- Không. Đó là cơn ác mộng đang nói. Các Con Chiên không thể giúp. Họ có ý tốt, nhưng họ bất lực trong những vấn đề như thế này.

- Không như Các Môn Đồ ư?

Tôi hỏi, lần đầu tiên đề cập tới đề tài bí ẩn này, không chắc đây có phải là thời điểm đúng hay chẳng, nhưng sự tò mò đã thắng thế.

Chú Dervish lắc đầu:

- Ta sẽ kể cho cháu nghe sau. Không phải bây giờ. Được chứ?

Tôi khịt nhẹ mũi như chuyện đó chả có gì quan trọng.

Chú Dervish trở nên trầm tư.

- Billy không biết về sự biến đổi, Lord Loss và những gì chúng ta đã làm cho nó. Tốt hơn cứ giữ theo cách này. Không có lý do gì để ném thế giới của nó vào sự hỗn loạn. Các Con Chiên là một phần của thế giới loài người. Họ không có kinh nghiệm trực tiếp nào về bọn yêu tinh hay phép thuật. Họ không thể học được điều gì từ Billy.

Tôi lẩm bẩm:

- Vậy đừng lo lắng về nó nữa. Hãy quay lại giường, ngủ một giấc ngon, sút những cơn ác mộng ra cửa sổ.

Chú Dervish bật cười:

- Giá mà nó dễ dàng như thế.

Ông kiểm tra đồng hồ. Ngáp. Liếc sang tôi:

- Nhưng ta sẽ cố chớp mắt một chút, để làm vui lòng y tá Grubitsch. Nếu ta ngủ thiếp đi, có thể ta lại đi lòng vòng. Cháu nên nhất ta lại trong phòng.

Tôi mỉm cười:

- Không. Chú sẽ phá tan cái phòng. Đừng lo gì về chuyện đó. Cháu sẽ ngủ với một tai để đó. Cháu sẽ trông chừng để chú không bị tổn hại gì.

Chú Dervish đưa tay ra, nắm chặt lấy tay tôi, rồi lê chân tới cầu thang và vào giường. Tôi theo dõi cho tới khi ông queo vào góc hành lang. Ngồi lại giây lát, ngẫm nghĩ về Bill-E, Các Con Chiên, bọn yêu tinh, Các Môn Đồ bí ẩn. Rồi tôi bắt đầu dọn dẹp những tấm ảnh và treo trở lại lên móc những tấm chưa bị rách nhiều, biết rằng tôi sẽ không thể ngủ.

-> Mệt mỏi. Thấy khó mà tỉnh táo được. Đám bạn của tôi muốn biết có tin tức mới gì của David A Haym không, nhưng tôi chỉ lờ lững đáp lại những câu hỏi của chúng. Nhìn kỹ Bill-E trong bữa ăn trưa. Nghĩ tới việc nó nằm trong bàn tay của Các Con Chiên, bị trói chặt vào một cái bàn, bị móc vào những dải điện cực. Không thể để chuyện đó xảy ra. Tôi đã đối mặt với Lord Loss vì em mình. Nếu Prae Athim cố làm bất cứ điều gì với Bill-E, bà không chỉ phải lo âu về chú Dervish và Các Môn Đồ - bà sẽ phải đối phó với tôi.

Vâng, tôi biết, bà khó mà run lên vì kinh hãi với ý nghĩ phải chống lại một thiếu niên. Nhưng tôi to con. Và tôi có thể chơi xấu. Nếu buộc phải thế.

-> Một chiếc limousine đậu trên lối xe chạy khi tôi về tới nhà. Người tài xế ngồi sau tay lái, đang ngủ gật. Không có giải thưởng nào cho việc đoán chiếc limo đó thuộc về ai.

Tôi nghe thấy giọng của bà ta ngay khi mở cửa trước. Bà ta đang ở trong phòng tivi. Một giọng lớn tiếng, âm độ cao, rất giàu kịch tính. Bà ta đang nói về một trong những cuốn phim trước đó của mình - có thể nó là Vô cương thi - kể cho chú Dervish nghe những rắc rối bà ta đã gặp phải khi cố tạo ra đúng vẻ ngoài của những con quái vật.

-....Nhưng thời buổi này tất cả mọi người đều sử dụng CGI ((*computer generated imagery)). Tôi không thích nó. Khán giả có thể nói rằng họ không sợ. Đó là vấn đề tâm lý. Anh trông thấy một anh chàng trong lớp vỏ quái vật, hoặc một con búp bê được thiết kế một cách thông minh, và dù anh biết nó không thật, anh có thể tự lừa mình để tin nó là thật. Nhưng nếu anh nhìn thấy thứ gì đó là kết quả của một cái máy vi tính, bộ não của anh không thể chấp nhận nó. Nó không làm cho anh sợ. Tôi nghĩ...

Tôi bước vào phòng và khẽ ho. Davida Haym ngẩng lên từ chỗ đang ngồi trên chiếc trường kỷ. Một phụ nữ trông bình thường tới mức đáng ngạc

nhiên. Khoảng năm mươi tuổi. Mái tóc đen xen lẫn với tóc bạc. Mập lùn. Một nụ cười nồng ấm. Cặp kính có gọng viền tím. Một chiếc váy hoa sặc sỡ. Trông bà giống như một bà già nhí nhảnh hơn là một bậc thầy về phim kinh dị.

Chú Dervish giới thiệu chúng tôi:

- Davida, đây là Grubbs, cháu tôi. Nó sống với tôi.

Chú tôi ngồi cạnh bà trên chiếc trường kỷ, trông hơi bị áp đảo. Tôi có cảm giác Davida đã nói không ngừng từ khi bước vào nhà.

- Hello, Grubbs.

Davida nói, đứng lên bắt tay tôi. Một phụ nữ thấp bé. Hầu như chỉ đứng tới ngực tôi.

- Tên gọn quá. Là tên tắt hay sao vậy?

Tôi lẩm bẩm:

- Grubitsch. Cháu là một fan lớn của bà. Cháu nghĩ Những thị trường đêm là cuốn phim kinh dị hay nhất trong vòng mười năm qua.

Davida nói oang oang, không buông tay tôi ra:

- Sao, cảm ơn! Mặc dù, nói một cách trung thực, đầu vào của tôi không tuyệt lắm. Tay đạo diễn - Liam Fitz - thật sự là một gã răn đầu. Thích tự mình ra những quyết định có tính sáng tạo. Tôi tạo điều kiện cho anh ta, cho anh ta bất kỳ điều gì anh ta đòi hỏi, nhưng sau đó...

Bà nhún vai, vẫn còn nắm tay tôi.

Chú Dervish nói, hướng sự chú ý của tôi tới một người thứ ba trong phòng, đang ngồi trên một cái ghế bên trái tôi:

- Còn đây là June.

Bà ta chinh ông, đứng lên:

- Juni. Juni Swan.

Rốt cuộc Davida Haym cũng buông mấy ngón tay của tôi ra và tôi bắt tay với người phụ nữ kia. Bà cũng nhỏ xíu con, nhưng cao hơn Davida đôi chút. Mạnh khảnh. Xinh xắn. Tóc trắng, da rất nhạt, đôi mắt hoe hoe. Một người mặc chững bạch tạng. Tóc bà được cột túm kiểu đuôi ngựa ở sau gáy. Khó mà nói được tuổi của bà vì da bà quá trắng và mịn màng.

Chú Dervish nói:

- Juni là trợ lý của cô Hyam.

- Davida - Nhà sản xuất sữa lưng chú tôi. Bà tặc lưỡi lớn tiếng - Tôi không quá lễ nghi hình thức đâu.

- Còn tôi không phải là trợ lý của chị ấy - Juni nói, hầu như cáo lỗi. Bà nói rất dịu dàng - Dù tôi ở đây là để trợ giúp.

- Chúng ta hãy ngồi xuống đi.

Davida nói, như thế đây là nhà của bà. Bà dẫn chúng tôi trở lại chỗ mấy cái ghế và vỗ vào chỗ cạnh bà trên chiếc trường kỷ, ép tôi ngồi xuống với bà và chú Dervish.

- Tôi đang nói với chú của cháu về những rắc rối của tôi ở những cuốn phim khác. Như tôi chắc là cháu biết - tôi có thể nói cháu là một tay ái mộ phim kinh dị - tôi yêu bọn quái vật. Yêu chúng! Những cặp nanh, những cái xúc tu, những cặp mắt lồi, những thứ nhớt nhao...tất cả đều là những thứ tuyệt vời, đúng không? Đúng! Nhưng để làm cho chúng trông như thật...có thể tin được...làm mọi người sợ thất kinh hồn vía...điều đó khó như lên trời.

Nhưng tôi đang nói với cháu những điều cũ rích. Cháu đã xem cả đồng những cuốn phim quái vật kinh khủng. Tôi chắc thế. Nếu mấy con quái vật chỉ đáng sợ không hơn một em bé ngồi trong xe đẩy thì có nghĩa lý gì chứ?

Tôi nhe răng cười:

- Vâng. Hầu hết những phim kinh dị đều tào lao. Đó là lý do vì sao chúng buồn cười.

- Tôi đồng ý!

Davida hét to. Bả thụi vào đầu gối của chú Dervish mạnh đến nỗi ống thờ dốc lên.

- Tôi khoái thằng nhỏ này! Nó biết phân biệt giữa vàng và đá!

Bả lại quay sang tôi:

- Tất cả chúng ta đều yêu thích thứ phim kinh dị rác rưởi, nơi những hiệu ứng chẳng đâu vào đâu và những con quái vật đã được thuần hóa. Tôi đã lớn lên trong những cuốn phim Universal và Hammer cổ điển! Và điều đó thật tốt. Đôi khi cháu chỉ muốn ngồi xuống để xem một cuốn phim rẻ tiền cổ lỗ và ôm bụng cười lăn.

Bả giơ một ngón tay lên và hạ thấp giọng:

- Nhưng có những khi cháu không muốn cười, đúng không? Khi cháu muốn bị làm cho phát hoảng, khi cháu muốn thế giới của mình lật ngược lại, khi cháu muốn ngồi đó trong bóng tối và thật sự cảm thấy sợ bị cắn. Đúng không?

- Vâng, đúng vậy!

Có một quãng thời gian, sau những trận đánh với Lord Loss và lũ thuộc hạ của hắn, tôi không xem phim kinh dị. Cuộc đời đã đủ đáng sợ rồi.

Nhưng khi ngày tháng qua đi, và những ký ức kinh hoàng thật sự đã nhạt phai, tôi tìm thấy lại tình yêu của mình đối với sự kinh dị hư cấu.

Davida nói, lớn tiếng trở lại:

- Đó là chỗ mà tôi muốn đạt tới với cuốn phim kế tiếp của mình. Tôi đã ngưng làm phim một thời gian - gần bốn năm kể từ cuốn phim cuối. Đó là vì tôi đang nghiên cứu và lên kế hoạch. Tôi muốn làm cái gì đó lớn với cuốn phim kế tiếp của tôi, không hâm lại một câu chuyện cũ hơn. Tôi muốn có những tiếng hét hoảng hốt chứ không phải những tràng cười. Tôi muốn tấn công vào nhược điểm và khuấy động tinh thần khán giả, khiến họ trở về nhà trong cơn rùng mình ớn lạnh.

Tôi cảm thán:

- Tuyệt cú mèo!

Davida vuốt lại cái váy của mình và hướng nụ cười sang chú Dervish:

- Chúng ta sẽ nói về công việc ngay bây giờ hay anh muốn đợi?

Chú Dervish đáp:

- Bây giờ càng tốt cho tôi.

Davida liếc quanh, để chắc chắn rằng không có ai nghe lỏm:

- Ok. Tôi sắp sửa quay một cuốn phim mới. Mọi thứ đã lên kế hoạch. Tôi không chỉ sản xuất. Tôi viết kịch bản, và tôi cũng làm đạo diễn luôn. Anh có thể hình dung được không? Tôi - một đạo diễn!

Bả ngửa đầu và cười phá lên. Chú Dervish và tôi cũng cười to, dù chúng tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói đùa đó là gì.

Davida nói tiếp:

- Tôi giữ bí mật về dự án này. Tôi luôn lặng lẽ đối với tất cả những cuốn phim của mình, nhưng tôi đặc biệt bí mật về cuốn phim này. Mọi người có liên quan phải ký một hợp đồng kín miệng. Những mô hình thiết kế lữ quái vật được khóa chặt trong một nơi an toàn tuyệt đối, và chỉ có hai người khác ngoài tôi ra đã nhìn thấy toàn bộ chúng. Những người khác chỉ nhận được một phần nhỏ để làm việc. Chúng tôi sẽ không quay trong bất kỳ phim trường sẵn có nào. Tôi đã tạo ra phim trường của riêng tôi, cách xa những đôi mắt rình mò. Thậm chí hầu hết mọi người còn không nhận ra tôi đang hoạt động trở lại. Họ nghĩ tôi đang mài mông mình trên một bãi biển, xoay xoay những ngón tay cái, óc sáng tạo đã cùn mòn.

Chú Dervish nhận xét:

- Nghe như cô đã tự mang đến cho mình lắm chuyện nhức đầu.

Davida khịt mũi:

- Anh đùa hay sao? Tôi đang rất vui vẻ! Nó là cuốn phim mà tôi luôn muốn sản xuất. Tôi yêu cốt truyện, sự hồi hộp, những bí ẩn. Nó là một trò chơi, trò chơi tuyệt nhất trên thế giới, và tôi là người duy nhất biết tất cả mọi luật chơi. Tôi sẽ không đổi chỗ cho bất kỳ một ai ngay lúc này, để lấy bất cứ thứ gì.

Chú Dervish nói:

- Tôi mừng là cô thấy hạnh phúc. Nhưng tôi không hiểu vì sao...

Ông bỏ lửng câu hỏi.

Davida nhìn tôi và nháy mắt:

- Vì sao tôi nói với anh? Vì sao tôi kể với hai người các anh?

Bả lại hạ giọng. Tôi không nghĩ là bả có thể nói thì thầm, nhưng câu nói này gần như là một lời thì thầm:

- Những gì tôi nói lúc này phải được giữ kín giữa chúng ta. Tôi chưa yêu cầu anh ký một bản hợp đồng kín mật - sau đây anh phải ký nó, nếu anh đồng ý với đề xuất của tôi - nhưng từ những gì tôi nghe được, anh là một người uy tín. Tôi không chắc về Grubbs...

Tôi giận dữ:

- Cháu có thể giữ kín một bí mật. Bà không cần phải lo về cháu.

Bả bóp mạnh đầu gối phải của tôi và gần như nghiền nát nó.

- Tuyệt lắm. Vậy thì, khi tôi yêu cầu hai bạn giữ kín những gì tôi sắp nói, không nói cho bất kỳ ai khác biết, ngay cả các bạn thân nhất của hai bạn...tôi có thể tin tưởng hai bạn hay không?

Chú Dervish cười to:

- Tôi sẽ không nói, ngay cả khi bị tra tấn.

Tôi tán thành:

- Cháu cũng vậy.

Davida tươi cười:

- Tốt! Vậy thì nghe cho kỹ và giữ kín nó. Cuốn phim có tên là Slawter.

Tôi lặp lại:

- Slaughter! Tuyệt vời!

Davida cười lặng lẽ:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Slawter, đánh vần với chữ "w" thay vì "aug", là tên của thị trấn trong cuốn phim. Có lẽ là hơi rõ ý, nhưng tôi luôn luôn thích một kiểu chơi chữ cực kỳ kinh khủng. Tôi nghĩ rằng nó sẽ rất tuyệt trên những tờ áp phích: "Chào mừng tới Slawter!" hoặc " Hãy để cuộc thám sát bắt đầu!" - Bả hấp háy mắt - Có lẽ chúng ta sẽ phải làm việc về cụm từ bắt mắt, nhưng các bạn đã hình dung được bức tranh rồi đó. Bây giờ là phần thú vị nhất, lý do tôi tới đây, và tôi biết rằng các bạn sẽ thích nó hơn cả. Slawter sẽ nói về...bọn yêu tinh!

Bả ngồi lui lại, nhe răng cười, và chờ phản ứng của chúng tôi, không biết rằng bả vừa ném ra một quả bom nặng ký hơn cả.

-> Davida không thể hiểu vì sao chúng tôi không phấn khích. Cũng không biết điều gì tạo ra tia mắt trao đổi nhanh giữa chúng tôi và sự im lặng kỳ lạ. Bả tiếp tục nói về cuốn phim. Bả với chúng tôi rằng lũ yêu tinh sẽ xâm chiếm thị trấn Slawter. Bả mô tả một số nhân vật và cảnh quay. Chú Dervish và tôi lặng lẽ lắng nghe.

Cuối cùng Davida nói:

- Thôi được, có gì không ổn vậy? - Bả ngửi nách mình - Tôi bốc mùi à?

Chú Dervish cười gượng:

- Không có gì không ổn hết. Chỉ là... Chúng tôi không thích bọn yêu tinh, phải không, Grubbs?

Tôi làu bàu:

- Phải.

Davida hỏi:

- Tại sao không? Bọn yêu tinh là những con quái vật đáng sợ nhất.

- Quá đáng sợ - Chú Dervish lầm bầm, rồi cười bực dọc.

Davidida cau mày:

- Nhưng anh được xem là một chuyên gia về yêu tinh. Tôi càng tìm kiếm, cái tên của anh càng xuất hiện nhiều đến không ngờ. Tôi nghe nói là anh biết tất cả mọi cách thức, mọi thói quen, và ngoại hình của chúng.

Juni cười tủm tỉm:

- Chị đang nói về chúng như thể chúng có thật.

Davidida khịt mũi:

- Dĩ nhiên là chúng không có thật. Nhưng có hàng đống các câu chuyện và truyền thuyết về bọn yêu tinh, rất nhiều mô tả và tranh vẽ, và Dervish biết nhiều về chúng hơn hầu hết mọi người. Anh ta có những cuốn sách và bản thảo khó tìm nhất trên thế giới về yêu quái. Đúng không?

Chú Dervish trả lời một cách kín kẽ:

- Tôi biết nhiều hơn nhiều người, nhưng không nhiều bằng một số người. Điều tôi có thể nói là không thể xem thường bọn yêu tinh. Nếu cô muốn tạo hình chúng thì cứ việc, tha hồ dùng trí tưởng tượng của mình. Nhưng tôi ngờ là cô muốn làm nhiều hơn thế.

Davidida bực mình:

- Nói thẳng ra, tôi muốn thứ thật, những con yêu dữ tợn nhất từng được mô tả. Tôi muốn cuốn phim này đáng tin. Tôi đã có hầu hết những gì tôi muốn. Như tôi đã nói, tôi đã làm việc cho cuốn phim này suốt bốn năm. Bọn yêu tinh của tôi đã sẵn sàng hoạt động. Nhưng tôi muốn chúng xử sự như thật, để ngay cả một học giả lớn nhất về yêu tinh cũng không thể tìm thấy sai sót.

Bả chỉ vào chú Dervish:

- Đó là chỗ anh sẽ tham gia. Tôi muốn có chuyên môn, kiến thức và hiểu biết sâu sắc của anh. Tôi muốn anh tới phim trường với tư cách một cố vấn. Nói cho chúng tôi biết khi chúng tôi phạm sai lầm, điều chỉnh lại, giúp chúng tôi gỡ những hình ảnh xuống.

Chú Dervish đáp:

- Cô đã tìm sai người. Tôi không biết gì về những cuốn phim.

Davidida khẳng khẳng:

- Mọi thứ đều có lần đầu. Tôi không bảo là anh nhìn vào cuốn phim này như một công việc chuyên môn, chỉ là một sự đột phá khỏi chuẩn mực. Anh sẽ nhìn thấy quá trình thực hiện một cuốn phim...đi theo những diễn viên và đoàn làm phim...bảo chúng tôi những việc cần làm khi chúng tôi lúng túng...và tiền công cũng không tệ!

Juni ho húng hắng:

- Davidida, chị nhìn thấy chỗ này chưa? Tôi không nghĩ tiền là một vấn đề. Đúng không, Dervish?

Davidida nhún vai:

- Vậy thì đừng làm nó vì tiền. Làm nó vì sự trải nghiệm. Đây là một cơ hội cả đời người mới có. Anh cũng có thể mang Grubbs theo. Cháu thích nhìn thấy một cuốn phim được thực hiện ra sao, phải không, Grubbs?

- Cuộc là thế! - Tôi phấn khích trả lời. Rồi nhớ tới việc cuốn phim nói về cái gì - Nhưng bọn yêu tinh...chúng...nói nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng...

- Tôi nhăn mặt.

Davidida nạt:

- Không thể tin nổi điều này. Tôi đã nghĩ hai người thích tham gia vào cuốn phim này chết được. Tôi có thể đề nghị những người khác nếu hai người cứ vợ va vợ vẫn như thế. Tôi không...

Juni bình tĩnh cắt ngang:

- Davida. Chị không thể thuyết phục được họ tham gia bằng cách chống đối họ. Nếu họ không muốn làm chuyện đó, chị sẽ phải chấp nhận quyết định của họ và ra về.

Davida làu bàu:

- Tôi biết. Tôi chỉ không hiểu vì sao họ từ chối tôi!

- Đây không phải là chuyện cá nhân - Chú Dervish nói, rồi nhìn Juni - Vai trò của cô trong cuốn phim này là gì, cô Swan?

- Tôi là một nhà tâm lý. Có nhiều trẻ em tham gia đóng cuốn phim này. Tôi được thuê để chăm sóc chúng ở phim trường.

Chú Dervish hỏi:

- Cô làm loại công việc này nhiều chưa?

Juni lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên.

Davida lên tiếng:

- Tôi mang Juni theo vì sau đây chúng tôi sẽ phỏng vấn một diễn viên trẻ. Tôi muốn cô ấy làm việc với bọn trẻ càng sớm càng tốt. Cô ấy có thể nhận ra một đứa trẻ có vấn đề từ khoảng cách một dặm xa.

Chú Dervish hỏi:

- Thế còn những người lớn có vấn đề thì sao?

Juni trả lời với một nụ cười e thẹn:

- Tôi không nghĩ là anh có bất kỳ vấn đề gì.

- Tôi không chắc về chuyện đó - Davida càu nhàu. Rồi bả đột ngột hướng toàn bộ nụ cười toe toét sang chú Dervish - Chết tiệt thật, Dervish! Tôi không quan tâm anh có vấn đề gì hay không. Tôi muốn anh gia nhập đoàn làm phim của tôi. Tôi có thể làm gì để thuyết phục được anh?

Chú Dervish toan nói bả không thể làm gì được, rồi ngần ngừ, liếc nhìn Juni và cau mày:

- Cô có một bản sao kịch bản không?

Davida đáp:

- Không. Và tôi cũng không đưa nó cho anh nếu tôi có. Nhưng tôi có vài trích đoạn trên đĩa, cùng với một phác thảo kịch bản thô và những bản mô tả về vài con yêu - tôi cần một cái gì đó để tóm lấy sự chú ý của những nhà đầu tư tiềm năng. Nhưng tôi không muốn tiết lộ nhiều quá, nhất là với một người chưa ký hợp đồng.

Chú Dervish đáp:

- Tôi hiểu. Nhưng nếu tôi có thể xem qua, tôi có thể nói cho cô biết cô có cần tới tôi hay không. Tôi không muốn lãng phí thời gian của cô hay của tôi. Nếu không có lý do gì để tôi có mặt ở đó - không có gì để tôi có thể giúp cô - khi đó...

Davida có vẻ không vui, bả nói, hất đầu về phía cái túi xách trên sàn nhà:

- Tôi có vài bản sao của cái đĩa. Chúng được bảo vệ bằng mã số, để anh không thể sao lại chất liệu hay gửi email cho bất kỳ ai khác. Nhưng...

Bả cân nhắc, rồi thò tay vào túi xách và lôi ra một hộp đựng đĩa.

- Tôi không biết vì sao tôi lại tin anh trong chuyện này. Anh không quan trọng với tôi đến thế. Nhưng anh là người đầu tiên từ chối tôi về cuốn phim này và tôi không thích điều đó. Mọi người ít khi nói không với Davida Haym nổi tiếng.

Bả cười gằn vài tiếng, rồi đứng lên.

- Anh có thể giữ nó hai mươi bốn tiếng. Tôi nay Juni và tôi phải tiến hành cuộc phỏng vấn. Chúng tôi sẽ ghé qua và lấy lại cái đĩa. Tôi sẽ hỏi - chỉ một lần - xem anh có đổi ý hay không. Nếu anh không muốn làm chuyện đó, tốt thôi.

Bả tươi cười nhìn chú Dervish, gật đầu chào tôi, rồi tiến về phía cửa như một phu nhân quý tộc nhà nòi.

Juni đứng lên, mỉm cười. Bả nói khi Davida đã đi xa khỏi tầm nghe:

- Chị ta là một bà hoàng sân khấu, phải không?

Chú Dervish bật cười:

- Với vài người khác.

Juni nói:

- Nhưng chị ta dễ thương. Và rất tự nhiên với lũ trẻ. Chị ta đối xử với chúng như một người mẹ. Không phải là người xấu, bất kể những cuốn phim kinh khủng do chị ta làm ra.

Juni bước tới cửa. Dừng lại. Nhìn chú Dervish:

- Tôi hy vọng anh đổi ý. Tôi...

Bả ngưng lời, hăng giọng, mỉm cười nhanh rồi bước ra cửa.

Chú Dervish vội vã đi theo bả, để tiễn hai người ra xe. Tôi ở lại phòng tivi, nhìn chăm chặp cái đĩa nằm trên trường kỷ, cảm nhận được một thứ rắc rối tệ hại nhất, dù tôi không chắc vì sao.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

5. Đừng Xuống Tầng Hầm

-> Chú Dervish lẩm bẫm khi quay lại:

- Những người tốt.

Tôi nhận xét một cách khô khan:

- Nhất là Juni.

- Phải

Chú cầm cái đĩa lên và lặng lẽ nhìn nó. Tôi hỏi:

- Điều gì làm chú đổi ý?

- Ta không đổi ý.

- Nhưng chú đang nghĩ về nó, phải không?

- Phải. Có lẽ chuyện này chẳng có gì đáng lo, chỉ là một nhà làm phim gọi lên một bữa ăn thông thường về những thứ cuồng loạn giả tạo. Nhưng ta có cảm giác Davida biết quá nhiều cho chính cô ta. Cô ta muốn cuốn phim trông như thật. Có lẽ cô ta định nhúng tay vào chỗ lẽ ra không nên, sử dụng những nghi thức xưa cũ có thể mang tới hậu quả không mong đợi. Ta là một người khó tìm. Ta lo vì cô ta có thể truy nguyên gốc gác của ta. Nó khiến ta tự hỏi cô ta còn có thể biết điều gì nữa.

- Vì thế chú muốn kiểm tra lại cốt truyện phim và những bản mô tả yêu tinh, chắc chắn rằng không có gì khuất tất sẽ diễn ra?

Chú Dervish gật đầu. Tôi nói tiếp:

- Ngoại trừ việc cháu có ấn tượng rằng chú chỉ đồng ý cân nhắc về chuyện đó khi Juni mỉm cười với chú.

Chú Dervish phản đối:

- Đừng nói vớ vẩn! Cô ta không dính dáng gì tới nó.

Nhưng do mức độ phản ứng của chú tôi, và cái cách ổng đi ào ra khỏi phòng với vẻ cáu kỉnh, tôi chắc chắn là bà có dính dáng!

-> Sau khi rũ bỏ được cảm giác khó chịu ngốc nghếch của mình, tôi cố thuyết phục chú Dervish cho phép tôi xem qua cái đĩa. Tôi muốn biết một cuốn phim của Davida A Hyam trông như thế nào ở giai đoạn khởi đầu này. Nhưng ổng từ chối và tự khóa mình trong thư phòng. Tôi quay xuống tầng dưới, nằm ngủ trên cái trường kỷ. Thức giấc vài lần trong đêm, lạnh, rùng mình. Nghĩ tới việc lê người lên giường, nhưng tôi quá lười. Vì thế tôi vớ lấy mấy cái gối và tấn chúng quanh người để giữ ấm. Khi bắt đầu trôi lại vào giấc ngủ tôi đột nhiên giật mình thức tỉnh.

Chú Dervish đang gặp rắc rối.

Không chắc vì sao tôi biết - bản năng trong gan ruột. Tôi trượt ra khỏi cái trường kỷ, làm mấy cái gối văng tứ tung, lao lên cầu thang. Chú Dervish không ở trong phòng ngủ hay thư phòng. Không một nơi nào ở tầng hai. Hay tầng một. Tôi quay trở xuống tầng trệt. Do thám nhanh một vòng - không có dấu hiệu gì của ổng. Điều đó có nghĩa là chú đã đi ra ngoài...hoặc xuống tầng hầm.

Trước khi xuống đó, tôi tới nhà bếp để chắc ăn rằng chú Dervish đã không phá vỡ cái tủ đựng dao kéo và vớ lấy mấy con dao. Rồi tôi bước xuống thang, những bóng đèn tự động nhấp nháy khi tôi chạm vào những

bạc thềm cuối. Tầng hầm là nơi chú Dervish cất rượu. Tôi không xuống đây nhiều. Không có gì thú vị đối với tôi.

Lặng nghe tiếng o o của những cái bóng đèn, quan sát những cái bóng, cố xác định vị trí của chú Dervish. Một phút sau, tôi bước xuống bậc thang cuối cùng và thăm dò những dãy giá rượu, hai bàn tay nắm chặt, chuẩn bị chờ đón một cuộc tấn công.

Tôi không tìm thấy chú Dervish dưới tầng hầm. Hoàn tất cuộc tìm kiếm, tôi muốn quay trở lên và thử tìm ở khu vực bên ngoài ngôi nhà. Nhưng vẫn còn một chỗ phải nhìn qua. Đó là nơi cuối cùng mà tôi muốn thử - nó khiến tôi nghĩ rằng đó là nơi chú Dervish đang ở.

Một trong những bức tường ẩn chứa một lối vào bí mật. Lúc này tôi tới đó. Nó được che phủ bởi một giá rượu lớn, hầu hết đều chứa những chai rượu bình thường. Nhưng có một chai là giả. Tôi tìm thấy nó và đưa một ngón tay ấn mạnh vào nút chai. Nó chìm xuống. Cái giá tách ra làm đôi và cả hai mảnh trượt ra khỏi nhau, để lộ một hành lang tối, hẹp.

- Chú Dervish? - Tôi gọi. Giọng của tôi dội lại, không có lời đáp.

Tôi bước xuống hành lang, thở đứt quãng. Hai mảnh rời của cái giá rượu trượt trở lại vị trí cũ. Tôi chìm vào bóng tối. Nhưng đó chỉ là tạm thời. Giây lát sau, những bóng đèn cháy lên bên trên đầu, ánh sáng vừa đủ để nhìn thấy.

Cái hành lang dẫn tới một tầng hầm bí mật dưới lòng đất. Đó là nơi chú Dervish cất giữ những cuốn sách phép thuật nguy hiểm nhất của mình, nơi ông tới nếu muốn thực hành phép thuật. Đó là nơi chúng tôi từng chiến đấu với Lord Loss nhiều tháng trước. Nơi tôi suýt chết.

Tôi tới một cánh cửa gỗ dày với một cái vòng bằng vàng thay cho nắm cửa. Cánh cửa để mở hé và có một ánh sáng nhờ nhờ ở bên trong.

- Chú Dervish?

Tôi gọi lần nữa. Không có lời đáp. Tôi thật sự không muốn bước vào trong, nhưng tôi phải vào.

Tôi mở rộng cánh cửa và bước vào, tim đập loạn lên.

Một căn phòng rộng. Những cái rầm gỗ chống đỡ trần nhà. Có nhiều đuốc trên các bức vách, nhưng không có ngọn nào được đốt lên. Một cái lồng thép nằm ở một góc, những khúc xương của một con nai nằm trên sàn bên trong lồng. Hai cái bàn bị vỡ. Cái thứ ba đã được chữa lại. Những quân cờ, những quyển sách, những trang giấy đã cháy thành than và những mẩu tàn tích khác được gom sát vào các bức tường. Một đồng vũ khí sát bên đồng rác, phủ đầy bụi và mạng nhện.

Và chú Dervish đang ngồi xồm giữa phòng, một tay cầm cây nến, tay kia cầm một quyển sách.

Tôi thận trọng tới gần. Người như đông cứng lại khi nhìn thấy quyển sách. Có một bức vẽ Lord Loss ở bìa sách. Chỉ khuôn mặt của hắn ta. Và nó đang cử động. Đôi mắt đỏ ké đáng sợ của hắn đang mở to, đôi môi hắn giãn ra. Chú Dervish đang lẩm bẩm đọc một câu thần chú, khom sát xuống cuốn sách. Hàm răng của Lord Loss sáng lấp lánh trong ánh nến. Gương mặt hắn bắt đầu tách ra khỏi cái bìa sách, như một hình ảnh 3D, tiến tới sát mặt chú Dervish, như thể để hôn ông.

Tôi lao tới chú Dervish. Hất ông ngã lăn ra và giật cuốn sách khỏi tay ông. Cây nến tắt phụt. Chúng tôi chìm vào bóng tối. Chú Dervish thét lên. Tôi nghe ông sờ soạng tìm cuốn sách. Tôi lao tới, tìm thấy chú Dervish, quăng người lên ông và đè ông xuống sàn nhà, hét lên với ông, ngăn ông không tới gần cuốn sách, gọi đi gọi lại tên ông, dùng hết sức nặng của tôi để đè ông xuống.

Cuối cùng ông ngưng chống cự, thở hổn hển, rồi rên lên:

- Grubbs?

Tôi không đáp. Ông thở khò khè:

- Cháu đang đề chú.

Tôi la lên:

- Chú tỉnh chưa?

- Dĩ nhiên. Giờ hãy tránh ra trước khi...

Ông ngưng lại giây lại:

- Chúng ta đang ở đâu?

- Tầng hầm bí mật.

- Chết tiệt. Ta đã làm gì...?

- Chú cầm cuốn sách viết về Lord Loss. Chú đang đọc thần chú. Gương mặt hấn cử động. Trông như hấn đang sống động - đang tới xuyên qua cuốn sách.

- Ta xin lỗi. Ta... Thắp sáng lên đi. Ta đã thức. Nói thật. Cháu có thể rời khỏi người ta. Ta hứa.

Tôi cảnh giác trượt sang một bên. Chú Dervish đứng lên. Lão đảo đi tới bức tường gần nhất. Tôi nghe thấy ông lục lọi trong mấy cái túi. Rồi ông đánh một que diêm, tìm thấy một ngọn nến gần nhất và đốt nó lên. Căn phòng sáng trở lại. Tôi nhìn thấy cuốn sách nằm úp mặt xuống. Không có chuyển động.

Tôi hỏi, mắt không rời khỏi quyển sách:

- Chú có thể mang hấn tới đây không?

- Không. Nhưng có thể ta đã gọi mời một phần linh hồn của hắn. Cho hắn có đủ sức mạnh để làm ta bị thương.

- Còn cháu?

- Hoàn toàn không. Cháu an toàn. Linh hồn hắn không thể ra khỏi căn phòng này.

- Nhưng khi cháu bước vào đây?

Chú Dervish không nói gì. Một sự im lặng thú tội. Rồi một tiếng thở dài sâu lắng.

- Chúng ta hãy ra khỏi đây. Có những điều chúng ta phải thảo luận.

- Còn cuốn sách?

- Cứ mặc nó. Nó không thể gây tổn hại gì. Không phải bây giờ.

Đứng lên. Tôi lão đảo bước ra khỏi căn phòng. Chú Dervish theo sau, bỏ mặc cây nến đang cháy, đóng sập cửa lại, cùng tôi quay trở lại cái hành lang dẫn tới sự an toàn của thế giới thông thường.

-> Các Môn Đồ chiến đấu với bọn yêu tinh và làm những gì chúng ta có thể làm để giữ chúng ở bên ngoài vũ trụ của chúng ta.

Chúng tôi đang ở trong thư phòng của chú Dervish. Cả hai đang cầm hai cốc chocolate nóng. Ngồi đối diện với nhau qua cái bàn chính.

Chú Dervish nói tiếp:

- Tất cả chúng ta đều có khuynh hướng về phép thuật. Không phải là những pháp sư thật sự, nhưng chúng ta có tài năng và khả năng - cứ gọi chúng ta là những thuật sĩ nếu cháu thích. Trong một khu vực của phép thuật - vũ trụ của bọn yêu tinh, hoặc một địa điểm nơi một con yêu băng

qua - những quyền năng của chúng ta được khuếch đại lên. Chúng ta có thể làm những điều mà cháu không thể tin nổi. Không, bỏ qua điều đó đi, dĩ nhiên là cháu tin. Cháu từng chiến đấu với Lord Loss rồi.

- Có bao nhiêu Các Môn Đồ?

Chú Dervish nhún vai:

- Hai mươi lăm. Ba mươi. Có thể ít hơn. Chúng ta có quan hệ lỏng lẻo. Người sáng lập của chúng ta là một pháp sư tên là Beranabus. Ông là một pháp sư thật sự, nhưng chúng ta không gặp ông nhiều. Ông trải qua hầu hết thời gian của mình giữa bọn yêu tinh, phát động những cuộc chiến tranh mà những người còn lại trong số chúng ta không thể mơ tới chuyện chiến thắng.

Chú nói tiếp:

- Đôi khi Beranabus ban những mệnh lệnh cho chúng ta, giao cho một hoặc vài người một công việc cụ thể. Nhưng hầu hết là chúng ta tự tiến hành công việc của mình. Đó là lý do vì sao ta không chắc về số lượng của chúng ta. Có một nhóm cốt cán giữ liên lạc với nhau, theo dấu những chuyển động của bọn yêu tinh và cùng làm việc để xử lý những mối đe dọa. Nhưng có những người khác chúng ta chỉ thỉnh thoảng gặp. Ta đoán khi có chuyện khẩn cấp Beranabus có thể triệu tập tất cả chúng ta, nhưng bình thường chúng ta không liên lạc với bất kỳ thành viên nào.

Tôi khẽ hỏi:

- Vậy đó là công việc thật sự của chú. Đánh nhau với bọn yêu tinh.

Ông cười ruồi:

- Đừng diễn dịch sai điều ta đang nói với cháu. Đây không phải là một tổ chức của những người hùng có phép thuật chiến đấu hàng tuần với bọn yêu

tin. Có một vài Môn Đồ từng đánh nhau nhiều lần với bọn yêu tinh, nhưng hầu hết chưa bao giờ đứng lên chống lại chúng, hoặc chỉ một hai lần.

Tôi cau mày:

- Vậy họ làm chuyện gì?

- Du hành. Đi vòng quanh thế giới, quan sát những dấu hiệu của hoạt động yêu tinh, cố ngăn chặn chúng bằng qua. Bọn yêu tinh không thể qua lại giữa các vũ trụ một cách tùy thích. Chúng cần sự hỗ trợ của con người. Những thuật sĩ xấu xa, khát khao quyền lực làm việc với chúng từ phía bên này và giúp chúng mở những cánh cửa sổ giữa lãnh địa của chúng và của chúng ta. Thông thường có những dấu hiệu. Nếu cháu biết cần tìm kiếm điều gì, cháu có thể ngăn chặn nó trước khi nó xảy ra. Đó là việc mà chúng ta làm - quan sát những chứng cứ của việc hình thành một ô cửa sổ, tìm những kẻ làm việc cho lũ yêu tinh, ngăn chặn chúng trước khi sự việc vượt khỏi tầm tay.

Tôi nhận xét:

- Chú nào có du hành gì đâu. Có phải đó là vì cháu?

Chú Dervish mỉm cười:

- Không. Ta đã từng đi lại rất nhiều, nhưng hiện giờ ta làm hầu hết công việc của mình ở đây, theo lệnh của Beranabus. Công việc của ta là...ờ, chúng ta không nên đi sâu vào chuyện đó. Nó không thích hợp.

Chú Dervish nhấp một ngụm, nhìn tôi qua mép cốc, chờ đợi phản ứng của tôi. Tôi hỏi:

- Chuyện gì xảy ra khi một con yêu băng qua?

- Nó tùy vào sức mạnh của con yêu. Hầu hết những con yêu thực sự mạnh không thể sử dụng những ô cửa sổ - chúng quá to lớn, nói về mặt phép thuật. Chúng cần có một đường hầm để băng qua - một dạng cửa sổ rộng hơn, chắc chắn hơn. Chúng khó mở hơn nhiều. Đã nhiều thế kỷ trôi qua kể từ khi có kẻ thiết lập một đường hầm.

Tôi nhận xét:

- Lord Loss là một chúa yêu. Hắn đã băng qua.

- Hắn là một ngoại lệ. Chúng ta không biết vì sao hắn có thể băng qua trong khi những tên khác giống như hắn thì không thể. Hắn có thể, thế thôi. Có những quy tắc liên quan tới phép thuật, nhưng những quy tắc đó có thể bị uốn cong. Bất cứ chuyện gì cũng đều có khả năng xảy ra đối với phép thuật, ngay cả những điều mà theo logic và giả đoán là bất khả.

Chú Dervish nói tiếp:

- Những con yêu khác từng băng qua không thể sánh với Lord Loss về quyền năng. Chúng ta đẩy lùi những con yếu hơn, nhưng mặc kệ những con khỏe hơn và cố hạn chế sự thiệt hại.

Tôi kêu lên:

- Chú để mặc cho chúng muốn làm gì thì làm. Chú để cho chúng giết người?

Chú Dervish hạ thấp cái cổ.

- Nó không tàn nhẫn như có vẻ vậy đâu. Có ít phép thuật hơn nhiều trong vũ trụ của chúng ta so với vũ trụ của chúng. Khi chúng băng qua, chúng không còn hùng mạnh như khi ở trong lãnh địa của chúng. Và hầu hết chỉ có thể ở lại đây trong vài phút. Thi thoảng có một cửa sổ tồn tại lâu hơn, trong một hai giờ, nhưng điều đó hiếm hoi. Tạ ơn Trời. Vì nếu chúng có thể

băng qua với toàn vẹn quyền năng của chúng, và ở lại lâu bao nhiêu tùy thích, chúng ta đã bị quét sạch từ lâu.

Ông nói tiếp:

- Có lẽ chúng ta đã ngăn chặn được phân nửa tiềm năng băng qua. Đó là điều khá tốt khi cháu nghĩ tới việc chúng ta có ít người như thế nào. Dù chúng ta chỉ có thể giải quyết sáu bảy nỗ lực băng qua trong bất kì một năm xác định nào.

- Vậy là có ba bốn cuộc băng qua thành công.

Ông thở dài:

- Khoảng đó. Chúng ta không luôn luôn có mặt khi có một con yêu băng qua. Khi chúng ta... Nếu nó là một con yêu yếu, chúng ta cố đẩy lùi nó trở lại. Một Môn Đồ duy nhất sẽ lo chuyện đó, đôi khi là hai người. Chúng ta không muốn đánh liều quá nhiều trong bất kỳ cuộc mạo hiểm đơn độc nào.

Tôi lặng lẽ hỏi:

- Và khi chú nghĩ là chú không thể chặn được nó?

Chú Dervish nhìn sang chỗ khác.

- Thông thường một con yêu sẽ giết không hơn mười người hoặc hai mươi người khi nó băng qua.

Tôi phản đối:

- Cũng thế! Mười người, chú Dervish! Mười mạng sống!

Ông nạt:

- Cháu muốn chúng ta phải làm gì? Có những trận đánh mà chúng ta không thể thắng. Chúng ta làm những gì mình có thể - chúng ta không thể làm hơn được. Chúng ta không phải là những siêu anh hùng!

Tôi đáp nhanh:

- Chắc vậy rồi. Xin lỗi, cháu không có ý chỉ trích. Cháu chỉ...

Ông lầm bầm:

- Ta biết. Khi ta nghe nói về Các Môn Đồ lần đầu tiên, ta cũng giống như cháu. Ta không muốn thừa nhận khả năng thất bại hay những sự nhượng bộ. Nhưng khi cháu nhìn thấy đủ số người chết, cháu sẽ nhận ra rằng cuộc đời không như những cuốn phim hay những cuốn truyện tranh. Cháu không thể cứu tất cả mọi người. Đó không phải là một chọn lựa.

Chú Dervish rơi vào im lặng. Chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện nhiều về quá khứ của ông. Nói thật tình, với tất cả những vấn đề tôi từng đối mặt trong suốt hai năm qua, tôi chưa bao giờ có thời gian để suy nghĩ về những bất hạnh của bất kỳ ai khác. Nhưng giờ đây khi tôi nghĩ tới nó, tôi nhận ra rằng hẳn chú tôi đã nhìn thấy nhiều điều tệ hại trong suốt cuộc đời mình. Chúng tôi đã gặp may khi chống lại Lord Loss. Chúng tôi đã đánh bại hắn trong trò chơi của chính hắn và bước ra tương đối vô thiệt hại. Nhưng chú Dervish bảo tôi rằng có nhiều thất bại hơn là thành công khi loài người chiến đấu với bọn yêu tinh. Và thậm chí ông đã có vài lần thất bại...nhìn thấy mọi người chết giống như tôi nhìn thấy cha mẹ và chị của mình chết...phải đứng sang bên và để cho nó xảy ra vì ông không có khả năng ngăn chặn nó...

Chú Dervish nói, cắt ngang những ý nghĩ của tôi:

- Ta nói với cháu điều này là vì Davida Haym. Ta đã xem qua cái đĩa của cô ta. Theo đề cương nó có vẻ thú vị - lũ yêu tinh nổi loạn và chiếm cứ một thị trấn - nhưng ta không thích nó. Một vài con yêu mà cô ta mô tả là rất

thật. Cô ta nhắc tới những nghi thức mà cháu có thể sử dụng để mời gọi chúng. Cô ta đã thu thập những thông tin một cách thông minh nhưng ta không nghĩ cô ta biết các thông tin đó nguy hiểm như thế nào. Ta sẽ chấp nhận đề nghị của cô ta để làm việc ở phim trường với tư cách một cố vấn. Ta muốn chắc ăn rằng cô ta không tình cờ mời gọi một con yêu hay cung cấp phương tiện cho những kẻ khác làm điều đó. Những cơ may chuyện đó xảy ra là rất nhỏ, và trong diễn biến hoạt động bình thường ta sẽ không quấy rầy cô ta.

Mắt chú tối sầm lại, đầy ám ảnh:

- Nhưng ta cần phải rời xa nơi này một thời gian. Ta không còn như cũ từ khi quay lại. Những cơn ác mộng... nỗi sợ hãi... sự rối trí. Có lẽ bộ não của ta sẽ không bao giờ phục hồi trọn vẹn và số phận của ta là sống thế này cho tới chết. Nhưng ta hy vọng ta có thể giữ bỏ được nó. Ta đang sống một cuộc đời lạng lã - quá lạng lã. Ta cần một điều gì đó để tập trung sự chú ý của mình. Một thách thức. Một điều gì đó để quét sạch những cái mạng nhện nằm trong đầu ta.

Tôi nhận xét:

- Nhưng ở đây chú được những thứ bùa chú bảo vệ. Chú có thể không an toàn ở bên ngoài Carcery Vale. Lord Loss...

- Nhớ tới cuốn sách nằm trong tầng hầm hả. Trừ phi ta tự chui ra khỏi cái lỗ này, ta nghĩ ta không an toàn ở bất kỳ nơi nào.

Tôi chậm rãi gật đầu:

- Chú sẽ đi trong bao lâu?

- Chứng nào cuộc quay phim còn tiếp diễn. Ta sẽ yêu cầu Meera để mắt trông nom các thứ trong khi ta đi khỏi.

- Meera sẽ không tới ở với cháu sao?

Tôi hỏi, không để tâm tới âm thanh của cái tên - cô nàng Meera Flame nóng bỏng!

Chú Dervish đáp:

- Không. Cả cháu cũng không ở đây. Trừ phi cháu phản đối, ta muốn đưa cháu cùng đi với ta. Cả Billy nữa.

Tôi kêu lên:

- Chú muốn đưa chúng cháu tới phim trường?

Ông nhắc tôi:

- Davida đã bảo ta có thể. Ở, cô ta không nhắc tới Billy, nhưng ta chắc đó không phải là một vấn đề.

- Tuyệt quá! - Tôi thở gấp, mặt hếch lên trời. Rồi sự nghi ngờ lướt qua tâm trí tôi - Nhưng vì sao?

- Có hay lý do. Thứ nhất, ta cần cháu trông nom cho ta vào ban đêm, để giúp ta nếu những cơn ác mộng tiếp diễn - Ông dừng lại.

- Còn lý do thứ hai?

- Ta không tin Prae Athim và Các Con Chiên. Họ có thể tranh thủ cơ hội nếu ta không có mặt ở đây.

- Chú nghĩ họ sẽ bắt cóc Bill-E?

- Có thể lắm. Ngay bây giờ ta muốn Billy ở nơi ta có thể bảo vệ cho nó, hai mươi bốn giờ suốt tuần. Ta sẽ nghỉ ngơi dễ hơn theo cách đó.

Tôi cười lớn:

- Vậy là chúng ta sẽ tiến vào lĩnh vực điện ảnh.

Chú Dervish cũng cười:

- Phải. Điên quá, phải không?

Ông kiểm tra đồng hồ.

- Ba giờ rưỡi sáng. Ông bà Spleen sẽ nhảy dựng tới nóc nhà nếu chúng ta phone cho Billy vào giờ giấc kinh khủng này.

Chú nhướng một bên lông mày lên nhìn tôi:

- Cháu có muốn gọi không, hay là ta gọi?

DEMONATA 3: THỊ TRẤN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

6. Đoàn Làm Phim

-> Tôi luôn luôn muốn ăn thịt sống. Ý tôi là, đó không phải là một sự ám ảnh hay bất cứ thứ gì. Tôi sẽ không từ bỏ nguyên tắc của mình để giết chết, lột da và nấu nướng một con nào đó. Nhưng tôi luôn tò mò, tự hỏi nó có mùi vị ra sao. Vì thế, khi có cơ hội từ trên trời rơi xuống, phải, tôi sẽ chộp lấy nó. Điều đó có khiến tôi trở thành một người xấu hay không? Tôi không nghĩ thế. Ít nhất, cũng không xấu hơn là...

Bill-E cắt ngang:

- Tệ hơn.

Emmet nhăn mặt:

- Tệ hơn! Tớ cứ vấp ở chỗ đó. Không tệ hơn là, không tệ hơn là, không tệ hơn là....

Tôi thấy tiếc cho Emmet khi theo dõi nó chạt vật học những câu thoại của mình. Việc nhồi nhét cả đồng từ ngữ không phải là của bạn vào trong đầu bạn, rồi tuôn nó ra một cách tự nhiên không dễ tí nào. Tôi từng nghĩ những diễn viên có một cuộc sống tuyệt vời. Không còn nữa. Không, sau một tuần ở trường quay của cuốn phim Slawter.

Slawter, như Davida đã bảo với chúng tôi khi bà ta ghé tới làng Carcery Vale, là tựa đề của cuốn phim và là cái tên hư cấu của cái thị trấn hư cấu trong phim. Nó cũng là tên gọi của cái trường quay đồ sộ mà đoàn làm phim của Davida đã xây dựng. Đó là một chỗ rất tuyệt. Họ tìm được một thị trấn bỏ hoang giữa chốn đồng không mông quạnh. Thuê lại toàn bộ khu vực và bắt tay vào việc phục hồi lại những tòa nhà, dọn dẹp những đồng

gạch đá trên mấy con đường, lấp những ngọn đèn giả, đường dây điện thoại, những bảng hiệu nhà hàng, khách sạn, quán bar,... Họ cũng dựng nhiều tòa nhà giả trông như thật ở mặt tiền nhưng hoàn toàn trống rỗng ở mé bên kia. Khi đi dọc theo những con đường, khó mà phân biệt giữa những tòa nhà giả và những tòa nhà thật - cho tới khi bạn mở một cánh cửa.

Có những toa xe mooc ở ngoài vi thị trấn Slawter - những tay ma cũ trong đoàn làm phim gọi chúng là gánh xiếc - nơi nhiều người trong đoàn ngủ, nhưng phần lớn chúng tôi ở trong những toà nhà thật cũ kỹ. Vì chúng tôi cách rất xa bất kỳ thị trấn nào khác, Davida quyết định biến vài tòa nhà thành những khách sạn tạm thời, vì thế mọi người có thể ở chung một chỗ, có đủ tiện nghi. Cái "khách sạn" nơi chú Dervish, Bill-E và tôi đang ở trông như một tiệm bán thịt ở ngoài mặt tiền, nhưng bên trong nó rất ấm cúng.

Tôi từng được bảo rằng đây không phải là cái cách những cuốn phim thường được thực hiện. Thông thường, đoàn làm phim tiến hành một ít công việc tại chỗ, rồi quay trở về phim trường để quay những cảnh bên trong. Nhưng Slawter chính là phim trường. Có những nhà kho rộng lớn, được xây dựng ở mé ngoài một đầu thị trấn, nơi những cảnh trong nhà có thể được bấm máy. Và vì tất cả những hành động ngoài trời trong cuốn phim đều lấy bối cảnh trong thị trấn, mọi thứ có thể được thực hiện ngay tại chỗ. Thậm chí họ còn tiến hành biên tập và thực hiện những hiệu ứng đặc biệt ngay tại đây. Thông thường, với một cuốn phim ngân sách lớn, có thể có nhiều nhóm trên khắp thế giới cùng thực hiện những hiệu ứng đó cùng lúc. Nhưng Davida muốn kiểm soát hoàn toàn dự án này. Bà từ chối giao bên ngoài làm bất kỳ công việc gì, ngay cả khi nó khiến cho cuộc đời khó khăn hơn nhiều đối với bà. Đây là em bé của bà, và bà thực hiện nó chính xác theo cách mà bà muốn - những thứ bất tiện quý tha ma bắt!

Thậm chí bà khẳng định giữ cả đoàn diễn viên ở với nhau trong suốt thời gian quay cuốn phim. Emmet đã từng đóng vài cuốn phim trước đó và giải thích rằng nếu bạn có một vai nhỏ trong cuốn phim, bạn chỉ xuất hiện

trong vài ngày, quay những cảnh của bạn, rồi nhấn nút bấm. Ngay cả những ngôi sao lớn cũng không lảng nhãng có mặt ở trường quay trong suốt thời gian làm phim.

Chà, ở đây họ phải làm như thế. Tất cả mọi diễn viên, người quay phim, họa sĩ, thợ mộc, nhà cung cấp thực phẩm - mọi người - phải đồng ý ở đây cho tới khi việc quay phim hoàn tất. Davida giữ bí mật mọi thứ trong quá trình xây dựng để quay phim. Giờ đây khi tất cả chúng tôi đã có mặt ở phim trường và những chiếc camera đang hoạt động, hầu hết những bí mật đã bị tiết lộ. Các bản sao kịch bản trọn vẹn đã được phân phát và chúng tôi đã nhìn thấy vài bộ trang phục yêu tinh. Để bảo đảm không bí mật nào bị rò rỉ ra thế giới bên ngoài, Davida đã sắp xếp cho mọi người ở lại Slawter cho tới khi toàn bộ cuốn phim quay xong.

Phải tốn cả một gia tài để giữ chúng tôi lại đây - thực phẩm và thức uống miễn phí, những trò chơi được tổ chức để giúp mọi người tiêu khiển trong thời gian rảnh rỗi, hai hồ bơi được xây dựng, những sân quần vợt, một sân bóng đá, vân vân - nhưng Davida không bận tâm. Những cuốn phim khác của bà đã thu được hàng đồng tiền và đã thuyết phục được những nhà tài trợ rằng cuốn phim này sẽ là một quả bom tấn về doanh thu, vì thế bà có thể thoải mái tiêu xài cho những gì bà thích.

Không có việc gì để làm, Bill-E và tôi thường thức quá trình làm phim. Chúng tôi đi lang thang khắp Slawter, xem những cảnh quay, kiểm tra những tòa nhà cũ và giả, la cà với một vài đứa trẻ khác và nói chung chỉ vui chơi. Thật tuyệt vời. Nhắc tôi nhớ lại thời kỳ đầu tiên khi tôi mới tới Carcery Vale, khi tôi và Bill-E dành khá nhiều thời gian với nhau. Chúng tôi lại là những bạn thân tình nhất, rong chơi trong một thế giới nhỏ bé của chúng tôi, không còn Loch Gossel hay những đứa bạn khác của tôi để làm cho tình hình thêm phức tạp.

Bạn có thể chia bọn trẻ ở Slawter thành ba nhóm. Có những diễn viên, khoảng hai mươi người. Hầu hết đều không có nhiều kinh nghiệm, hay chỉ

từng đóng vài phim, như Emmet Eijit, đứa bạn thân nhất của chúng tôi ở đây.

Rồi có những người nhà của các diễn viên. Sẽ có khá nhiều chuyện khi là một diễn viên nhí. Có đủ mọi kiểu nguyên tắc và quy định. Chúng chỉ có thể làm việc nhiều giờ mỗi ngày. Chúng phải đi học ở phim trường. Ít nhất một trong những người bảo hộ chúng - thông thường là một phụ huynh - phải đi theo chúng suốt thời gian đó. Và còn phải có những trẻ con khác để chơi đùa với chúng. Juni phụ trách phương diện đó. Bà phải bảo đảm lũ trẻ được săn sóc, chơi đùa, không cảm thấy căng thẳng khi là một phần của một cuộc mạo hiểm liều lĩnh, tốn kém.

Cuối cùng là những đứa như tôi và Bill-E, con cái của những người làm việc trong đoàn. Vì mọi người có liên quan đều phải chuyển tới Slawter trong suốt thời gian bấm máy - ít nhất là ba tháng - họ được phép mang theo gia đình. Davida thích bầu không khí thư giãn của gia đình.

Chúng tôi không có nhiều tiếp xúc cá nhân với Davida Haym. Hay với chú Dervish. Chú làm việc sát bên Davida kể từ khi chúng tôi tới nơi, tư vấn, kiểm duyệt, khéo léo hướng dẫn để bà không tình cờ dính dáng tới bọn yêu tinh thật ở bất cứ nơi nào có khả năng đó. Ông là một trong số ít người từng nhìn thấy bên trong của khu phân xưởng D. Đó là nơi các thứ trang phục yêu tinh được sáng tạo. Bọn yêu tinh là một sự phối hợp giữa nhiều diễn viên mặc trang phục và những con rối điều khiển bằng động cơ. Sẽ có vài hiệu ứng CGI, nhưng Davida cố sử dụng máy vi tính ở mức tối thiểu.

Những bộ trang phục và những con rối được cất giữ trong một nhà kho lớn nhất ở Slawter, và chỉ một vài người được tuyển chọn mới có quyền vào đó. Một số trang phục đã được đưa ra công chúng, nhưng đa số vẫn còn cất kín trong nhà kho D. Chú Dervish bảo nó là một mê cung những hành lang và phần phụ ở bên trong. Cho tới nay ông chỉ được phép bước vào đôi ba căn phòng, nhưng ông đang cố tìm cách vào hết số còn lại, để kiểm tra mọi chi tiết về mặt yêu tinh.

- Tôi luôn luôn muốn ăn thịt sống...

Emmet lặp lại, dợt qua những câu thoại lớn của nó lần thứ năm mươi trong hôm nay. Nó đóng vai một tên hung ác thứ yếu trong phim, một đứa trẻ muốn trở thành một kẻ ăn thịt sống và làm việc cho lũ yêu tinh. Nó chết vào khoảng một phần ba thời gian của phim, được phát hiện bởi một trong số các tiểu anh hùng trong phim trong lúc nó đang ăn xác chết thầy hiệu trưởng của nó.

Davida cố quay phim theo đúng trình tự càng nhiều càng tốt, dù trong bất kỳ cuốn phim nào có những cảnh xảy ra sau trong kịch bản lại cần được quay sớm hơn. Điều này có nghĩa là Emmet sẽ "chết" vài tuần sớm hơn so với kịch bản. Nó cực kỳ phấn khích về chuyện này. Hôm qua nó đã nói thật say sưa:

- Đây là cảnh chết đầu tiên của tớ! Hầu hết lũ nhóc không được chết trên màn ảnh - các cậu đã xem được bao nhiêu cuốn phim mà trong đó một đứa nhỏ cắn xé một tên bự chẳng? Và nó cũng là cảnh giết chóc đầu tiên xuất hiện của cuốn phim!

Sau đó, sự kích động nhường chỗ cho nỗi lo âu. Nó bắt đầu nặng xị lên từ lúc đó, lo rằng nó sẽ phá hỏng những lời thoại hoặc không thể thét lên đầy thuyết phục khi con yêu quay sang nó và xé toạc nó thành từng mảnh.

- Ít nhất cũng không xấu hơn là.... Chết tiệt! Tớ lại nhầm nữa rồi, phải không?

Tôi bật cười:

- Tớ e là thế.

- Cứ thoải mái đi.

Bill-E khuyên, bắt chước giọng điệu của Davida ở trường quay. Thậm chí nó còn bị ấn tượng bởi toàn bộ những kinh nghiệm bấm máy hơn cả tôi. Hiện giờ nó muốn là khi lớn lên nó sẽ trở thành một nhà đạo diễn.

Emmet khịt mũi:

- Thoải mái. Cậu nói thì dễ lắm. Cậu không phải là người đứng diễn xuất trước máy quay.

- Cậu biết lời thoại mà.

Bill-E lăm lăm, rồi phá lên cười như Davida khi bả cố xoa dịu một diễn viên hồi hộp:

- Có lẽ là cậu biết rõ những lời thoại của mình hơn bất kỳ ai khác ở trường quay, ngay cả Davida. Cậu là một tay chuyên nghiệp. Chúng sẽ đến khi cậu đóng phim thật sự. Và nếu không, ai quan tâm chứ? Không ai làm đúng ngay từ lần đầu. Và thậm chí nếu họ diễn đúng, dù sao Davida cũng quay lại nó. Cậu sẽ ăn khớp với nó trong lần thứ năm hoặc thứ sáu.

Bill-E không cường điệu tí nào về chuyện quay lại. Mỗi cảnh được quay ít nhất sáu bảy lần, từ nhiều góc độ khác nhau, người diễn viên thử nhiều cách thể hiện và giọng nói khác nhau. Sự lặp lại là một phần và toàn bộ của cuộc đời một nhà sản xuất phim. Tôi không biết làm sao họ chịu đựng nổi chuyện đó. Tôi sẽ phát khùng nếu tôi phải lặp đi lặp lại một thứ hết ngày này sang ngày khác.

Emmet nhận xét một cách chua chát:

- Cậu ta đúng là một chuyên gia, phải không?

Bill-E điềm tĩnh đáp:

- Nè, anh bạn, tớ chỉ đang cố giúp cậu thôi mà.

- Với một kẻ không có chút kinh nghiệm thực tế nào, chắc chắn là cậu biết đôi chút về nó.

Bill-E cười to và làm lơ sự chỉ trích của Emmet:

- Tớ chỉ nói ra những gì tớ thấy. Nếu cậu muốn tớ biến đi chỗ khác, không sao. Nào, Grubbs, chúng ta đi thôi, và....

Emmet van nài:

- Đừng! Tớ xin lỗi. Chỉ là vì tớ rối trí quá. Một lần cuối thôi, xin các cậu. Nếu tớ không làm đúng, chúng ta sẽ ngưng và tất cả sẽ đi chơi đá bóng bàn. Ok?

Bill-E đáp:

- Ok. Nhưng đừng quên - thoải maaaaáiiii!

Emmet gửi tới nó một cái nhìn bực dọc, rồi chia sẻ với tôi một nụ cười. Với vẻ tập trung, nó lặng thầm lặp lại những lời thoại, rồi thử đọc lớn chúng và có thể lường trước là lại làm hỏng hết mọi chuyện. Ngay khi nó ngưng lại, chúng tôi lôi nó tới bàn đá bóng và giữ nó ở đó, dù chúng tôi không thể ngăn nó thôi lảm bảm những lời thoại trong lúc đang chơi.

-> Ăn tối với chú Dervish, Juni và vài người khác trong cái lều nhà bếp to tướng ở trung tâm thị trấn Slawter. Mọi người đều nói cùng một lúc, một tiếng ồn ào thú vị trải rộng khắp bầu không khí. Một diễn viên kịch câm ra hiệu cho tôi rằng anh ta muốn có muối và tiêu. Tên của anh ta là Chai. Anh ta khá là ngốc nghếch. Anh ta không bao giờ nói, dù không hề bị câm. Rõ ràng anh ta có thể nói huyên thuyên khi không phải làm việc. Nhưng trong suốt thời gian một lần bấm máy, anh ta im như thóc. Việc anh ta chỉ có một vai rất nhỏ trong cuốn phim và chỉ đóng phim trong vài ngày chả có gì là quan trọng. Chai tự xem mình là một diễn viên có phương pháp.

Juni hỏi tôi và Bill-E:

- Hai cháu thấy sinh hoạt thế nào? Có thú vị không?

Bill-E thổ lộ cảm hứng tràn trề:

- Hoàn toàn! Thật là tuyệt. Hăng say và hứng khởi không thể tả. Cháu nghĩ là cháu đã tìm thấy tiếng gọi của đời mình.

Chú Dervish lau bầu:

- Không vướng vào bất kỳ rắc rối nào đó chứ?

Bill-E cười tự mãn:

- Giá mà có!

Juni ngần ngừ nói:

- Lúc này tôi có bàn về hoàn cảnh của các cháu với anh Dervish.

Ui chao! Khi một người lớn nói như thế, không bao giờ có chuyện tốt lành.

Juni nói tiếp với tôi:

- Tôi lo rằng chuyện học hành của cháu đang bị tụt lại. Mọi thứ vừa qua diễn ra quá vội vàng. Dervish đã chấp nhận lời đề nghị của chúng tôi, mang cả hai cháu theo cùng anh, một tuần đầu quay phim rồi đại. Chuyện trường lớp cho những đứa trẻ khác đã được sắp xếp, nhưng chúng tôi đã bỏ sót cháu và Bill-E. Tôi nghĩ sẽ là một sai lầm nếu để cho mọi chuyện cứ tái diễn thế này và Dervish đã đồng ý, vì vậy...

Bill-E ré lên đầy kịch tính:

- Không! Cô định nhét tụi cháu vào một lớp học sao. Nói là không phải thế đi, chú Derv!

Chú Dervish cười ha hả:

- Nó là thế. Juni nói đúng. Chúng ta sẽ ở đây ba tháng, có thể lâu hơn. Nếu cháu không học hành gì suốt thời gian đó, cũng có nghĩa là cháu sẽ phải học lại một năm khi chúng ta trở lại Carcery Vale.

Juni hứa:

- Các cháu sẽ không phải ngồi học suốt ngày đâu. Chúng tôi duy trì sao cho các lớp học được linh hoạt, để phù hợp với việc bấm máy, vì thế chỉ có vài giờ vào lúc này, vài giờ vào lúc khác, chỉ để các cháu theo kịp những gì những bạn bè của các cháu đang thực hiện ở nhà. Nghe đâu có kinh khủng lắm, đúng không nào?

Chú Dervish xen vào trước khi chúng tôi có thể trả lời:

- Sẽ tệ lắm nếu đúng là nó kinh khủng, bởi vì các cháu không có khả năng chọn lựa nào hết.

- Kẻ chặn dắt nô lệ.

Bill-E lăm bắm, nhưng nó chỉ vờ gắt gỏng thế thôi. Cả hai đứa chúng tôi biết điều này sẽ đến. Sự tự do không thể kéo dài mãi được.

Juni và Dervish lại bắt đầu trò chuyện với nhau. Gần đây, Juni luôn đi cùng với ông chú của tôi trong hầu hết những lần tôi gặp ông, chuyện này thật lạ vì họ không thể có nhiều công việc cùng làm với nhau. Chú Dervish là một phần của chu trình kỹ thuật bên trong, trong khi công việc của Juni lại liên quan tới lũ nhóc. Hẳn phải có một nguyên do khác cho việc vì sao chú tôi dính chặt lấy bà như keo siêu cấp và tôi nghĩ tôi biết đó là gì - sự thu hút thể chất tuyệt vời theo kiểu cổ điển!

Điều này hầu như không thể tin nổi. Nếu có ai đó hỏi trước đó một tuần, hẳn tôi sẽ cười phá lên và bảo gã trai già hói đầu cau có này không hề có một phân lãng mạn nào trong người của ông. Nhưng có gì đó đang khuấy động trong những chiều sâu ẩn giấu của Dervish Grady. Có một tia sáng lấp lánh trong nụ cười của chú tôi, điều chưa bao giờ xảy ra trước đó. Ông chuyển sang dùng một loại nước hoa mới có mùi nồng nặc. Quần áo ông được ủi láng coóng. Thậm chí ông còn bắt đầu chải chuốt cả những mớ tóc rải rác quanh đầu. Không còn gì phải ngờ về chuyện đó - ông đang cố gây ấn tượng với cô nàng mặc chứng bạch tạng xinh xắn!

-> Juni biết rằng Bill-E và tôi là bạn của Emmet, vì thế bả xếp tụi tôi vào lớp nó. Hầu hết những học sinh khác đều là diễn viên. Có cặp anh em song sinh nhà họ Kane, Kuk và Kik, một cậu nhóc và một cô nhóc, nhỏ bé và mảnh khảnh, trông rất giống nhau. Chúng không trò chuyện nhiều với bất kỳ ai khác, tách ra khỏi mọi người bất kỳ lúc nào có một khoảng thời gian tự do. Chúng giữ những vai lớn trong cuốn phim, với tư cách là một cặp song sinh mê tín chuyện siêu linh.

Salit Smit là ngôi sao thiếu nhi chính trong phim Slawter. Nó lớn hơn đám còn lại chúng tôi chút xíu. Một anh chàng đẹp trai nhưng không phải là tay thông minh sắc sảo nhất. Nó chỉ mỉm cười và gật đầu khá nhiều trong lớp, không bận tâm tới việc cố gắng hết mình, tin chắc rằng nó sẽ là ngôi sao điện ảnh lôi cuốn nhất đứng sau Tom Cruise.

Tôi hoàn toàn coi thường ba đứa khác. Một lũ hợm mình, đứng đầu là con nhỏ đáng sợ Bo Kooniart, một đứa con gái sinh ra chỉ để làm người khác bực mình. Nó từng đóng vài cuốn phim quảng cáo và cứ tưởng mình là quà tặng của Thượng đế. Luôn ăn mặc rất thời trang, hết như một người mẫu. Bám những nhặng theo Davida và bất kỳ ai có thể lực và ảnh hưởng. Quãng cục lơ to tổ bố cho số còn lại chúng tôi, xem chúng tôi như là những đứa khờ hoặc là những người hầu hạ.

Em trai của nó, Abe, cũng tệ không kém. Một thằng nhỏ gầy nhẳng, khốn khổ. Nó không phải là một diễn viên nhưng ba nó - gã Tump Kooniart to mồm đáng ghét, một đại diện điện ảnh - đã khăng khăng nó phải được phân vai nếu họ muốn thuê Bo. Theo lời đồn đại, Davida đã phản đối, nhưng cuối cùng cũng bằng lòng và cho nó một vai nhỏ, một thằng bé kêu lên báo động khi bọn yêu tinh sắp ồ ạt vượt qua. Tôi không nghĩ là Davida thường hay nhượng bộ, vì thế hẳn Tump phải làm tốt công việc của ông ta. Điều này cũng tốt, vì từ những gì tôi nhìn thấy ở Bo và Abe, chúng cũng đáng sợ như ba chúng!

Nữ bạo chúa thứ ba là Vanalee Metcalf. Ba má của nó là cự phú. Quá bận để có thể dành thời gian tới phim trường với nó, vì thế nó tới với người hầu kiêm vệ sĩ riêng của nó, cái gã luôn nhìn chòng chọc vào bất cứ một ai không khom lưng cúi đầu trước mặt nó.

Bo, Abe và Vanalee nhìn thoáng qua Bill-E và tôi khi chúng tôi được giới thiệu với chúng sáng hôm đó, mỉm cười tự mãn với nhau một cách kẻ cả, xỏ xiên và hình mũi của chúng lên trời để cho chúng tôi biết rằng chúng tôi chẳng đáng mặt để nhìn trực tiếp.

Giáo viên của chúng tôi là một phụ nữ dịu dàng nhưng hay lo lắng tên là Supatra Jaun. Tôi có thể nói ngay trong vòng mười phút rằng cô không thể xử trí được Bo và bè phái của nó. Cô mặc cho chúng nói chuyện với nhau trong lúc đang giảng bài và chưa bao giờ cố thể hiện quyền uy của mình. Đôi khi cô lẩm bẫm, "Nè, nè, Bo, vui lòng chú ý". Nhưng không có chút hy vọng thật sự nào rằng con nhỏ khăng khiu, tóc vàng cột kiểu đuôi ngựa hỗn xược đó tuân lời.

Hình như cô Jaun thật sự vui lòng với việc Bill-E và tôi được bổ sung vào lớp của cô, có lẽ vì chúng tôi nhã nhặn và tỏ ra chú ý. Cô trò chuyện với chúng tôi một cách nồng hậu, tìm hiểu xem chúng tôi đang học những gì, ghi chú lại đôi điều, hứa là sẽ nhanh chóng giúp chúng tôi xoay sở được.

Bo khịt mũi:

- Tớ cược là hay tay nhếch nhác đó biết khá nhiều về việc gãi ((*chơi chữ "promisses to haul us up to scratch in next to no time", scratch ở đây ngoài xoay xở nó còn có nghĩa khác là gãi)).

Tôi gặm gừ với nó:

- Nghĩa là sao?

- Chấy, chàng khờ ạ - Nó rít lên, Abe và Vanalee cười phá lên.

Bill-E lăm bằm vào tai tôi, nói một cách chính xác:

- Bọn mình đã gặp nữ thần báo oán của bọn mình rồi. Ghét nó, Grubbs. Ghét cay ghét đắng nó.

Tôi hỏi Emmet:

- Nhân vật trong kịch bản của nó có chết không?

Emmet đáp:

- Không. Ở cuối phim, nó cứu được thành phố, cùng với Salit.

Tôi thở dài:

- Tiếc thật.

- Nhưng có một đoạn nó bị té vào một cái hố đầy những phân của lũ yêu tinh.

Emmet nói thêm, và ngày mới của tôi lại trở nên rạng rỡ.

-> Tiết học đầu tiên của chúng tôi kéo dài hai tiếng, trộn lẫn giữa các môn lịch sử, sinh vật và toán. Có vẻ như cô Jaun khá tự tin ở mọi môn -

một bà giáo thông minh. Sau đó một trợ lý đạo diễn ló đầu vào lớp và bảo họ cần tới Bo và Salit. Cô Jaun kiểm tra lại đồng hồ, bảo rằng chúng tôi cũng nên nghỉ giải lao chút xíu và yêu cầu những ai trong số chúng tôi có liên quan tới việc đóng phim phải quay lại lớp trong vòng một giờ. Tất nhiên là điều này thoải mái hơn so với trường học của chúng tôi ở Carcery Vale nhiều.

Emmet muốn thực hành những lời thoại của nó với Bill-E và tôi lần nữa, nhưng chúng tôi không đủ kiên nhẫn, vì thế chúng tôi bỏ lại nó với mẹ nó trong cái toa xe của nó. Chúng tôi vớ lấy mấy mẫu bánh mì kẹp thịt từ một trong nhiều canteen lưu động, rồi đi xem có chuyện gì hấp dẫn đang diễn ra hay không. Hôm nay không có nhiều điều thú vị cho lắm. Davida và đoàn làm phim của bà đang bố trí một cảnh quay trên một con phố, cố giữ cho nhiều diễn viên ở đúng vị trí và làm việc một cách đồng bộ với nhau. Khá chán, chả có gì đáng xem. Nhiều hoạt động quay phim đều như thế.

Bill-E nói trong lúc chúng tôi đang lang thang khắp chốn:

- Tớ vẫn không thể tin là chúng mình ở đây. Có lẽ đây sẽ là công việc toàn thời gian của chú Dervish và chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới để quay phim cùng với ông.

Tôi bật cười:

- Tớ nghi ngờ chuyện đó. Ông bà ngoại của cậu sẽ không cho phép đâu. Tớ ngạc nhiên khi họ đồng ý để chú Dervish dẫn cậu đi lâu thế này. Ông có ếm một thứ bùa chú nào đó lên họ không nhỉ?

Bill-E đáp:

- Không đâu. Họ vui vẻ cho tớ đi. Bà ngoại yêu phim ảnh, nhất là những cuốn phim cũ có mấy ngôi sao như David Niven và Ingris Bergman. Bà nghĩ đây là một cơ hội lớn cho tớ. Tớ cho là bà hy vọng rằng tớ sẽ yêu một tay đàn cello mù xinh đẹp hoặc một chuyện vợ vẫn nào đó tương tự. Bà tin

rằng nhiều cuốn phim cũ dựa vào những câu chuyện có thật, rằng thế giới thật sự giống như thế.

Tôi bình phẩm:

- Cậu có để ý không, một cô gái phải bị mù mới yêu nhầm cậu.

Bill-E khịt mũi:

- Nhìn mặt cậu đi. Giống mấy vùng thịt mềm nhũn ở mông của tớ. Có thấy sự giống nhau không?

Tôi dùng cánh tay khóa đầu của Bill-E lại và đưa tay vò đầu nó, nhưng chỉ là giỡn cho vui. Nó không biết lý do thật sự vì sao nó lại ở đây. Nó nghĩ rằng chú Dervish là ba của nó, rằng ông không muốn xa đứa con trai yêu dấu của mình suốt mấy tháng trời. Nó không biết gì về chuyện chú Dervish muốn bảo đảm Davida sẽ không quậy tung cả địa ngục lên, hay về việc Prae Athim muốn thử nghiệm trên người của nó.

Bill-E lên tiếng khi tôi thả nó ra:

- Tớ không thể chờ tới mai để nhìn thấy bọn yêu tinh - hay thậm chí là tối nay. Emmet bảo mọi chuyện tùy thuộc vào việc buổi quay phim hôm nay. Nếu họ kết thúc cú quay trên phố đúng giờ, sau đó họ sẽ quay cảnh của nó. Sẽ rất tuyệt!

Tôi nói chung chung:

- Ừm.

Bill-E cau mày:

- Cậu than van về chuyện gì, anh chàng khổng lồ?

Rồi sau khi nhìn kỹ tôi, nét mặt nó giãn ra:

-Ồ, tớ quên mất. Ba má và chị của cậu...

Nó rơi vào im lặng. Dù Bill-E không biết về chứng hóa sói của nó, hay trận đánh của chú Dervish và tôi với Lord Loss, nó biết rằng bọn yêu tinh đã giết chết gia đình tôi.

- Cậu sẽ ổn với tất cả những chuyện này chứ?

Bill-E lúng túng hỏi tôi. Tỏ vẻ cảm thông không phải là điều mà nó làm tốt cho lắm.

Tôi làu bàu:

- Chắc chắn rồi.

Nó nhấn mạnh:

- Thật chứ. Vì họ không thể giữ chúng ta ở đây. Tớ biết chú Dervish đã ký mấy bản hợp đồng quy định rằng chúng ta sẽ ở lại cho tới khi kết thúc, nhưng chúng ta không cần làm vậy. Nếu cậu muốn bỏ về, tớ chắc là họ không thể làm gì để ngăn cản điều đó. Tớ đã xem nhiều bộ phim xử án tại tòa. Tớ biết mình đang nói về cái gì.

Tôi mỉm cười:

- Không. Tớ sẽ ổn. Ý tớ là, ở đây chúng ta đang nói về lũ yêu quái trong phim - cao su, dây thừng và sơn. Làm sao chúng có thể đáng sợ được?

-> Emmet hồi hộp suốt cả buổi chiều, thậm chí tập những lời thoại của nó ngay trong lớp. Davida đã ghé qua gặp nó trong buổi ăn trưa và bảo nó rằng họ quyết định sẽ quay cảnh chết của nó ngay đêm nay. Tôi nghĩ cái cách hành xử của nó - mặt mày nhợt nhạt, run rẩy, tự lằm bằm với chính mình - có thể là những nỗ lực ít ỏi để đưa mọi chuyện đi đúng hướng!

Lúc gần cuối giờ học, Emmet được triệu tập tới toa hóa trang. Trong vài giờ tới, họ chưa cần tới nó ở trường quay, nhưng họ muốn tiến hành vài thử nghiệm. Đó sẽ là một cảnh tượng đẫm máu - Davida muốn máu bắn tung tóe theo mọi cách - vì thế họ cần chắc chắn mọi thứ đã được bố trí êm xuôi trước khi đưa nó ra trước ống kính.

Salit và Bo quay lại khi Emmet rời lớp. Bo nói, đứng chặn giữa lối đi:

- Tớ không thể tin nổi việc họ cho cậu vượt qua cái trò hề này. Cậu sẽ nghẹn họng, Eijie. Cậu biết điều đó, tớ biết điều đó, mọi người biết điều đó. Vì thế tại sao cậu không...

Bill-E hét lớn:

- Để cho cậu ấy yên! Đồ bò cái nhiều chuyện!

Cô Jaun lên tiếng:

- Nè, Bill-E, đó không phải là...

Bo tự vệ, phun nọc độc vào Bill-E:

- Câm họng đi, đồ tầm thường! Nếu tớ cần lời khuyên của một tên một sách béo phì với một con mắt hiếng, tớ sẽ báo cho cậu biết. Ngoài ra...

Tôi đứng dậy, gồng cơ bắp lên, rồi hùng hổ duỗi tay ra. Tôi nói thẳng thừng với Bo:

- Cô phải xin lỗi.

- Nói xem là ai nào?

Nó phản pháo, nhưng tôi đã làm cho nó mất tinh thần. Tôi không thường đe dọa một ai, nhưng khi tôi làm chuyện đó, tôi có thể tạo một ấn tượng cực kỳ.

Tôi bước ra khỏi bàn và bẻ rôm rộp mấy đốt ngón tay, nhìn chòng chọc vào Bo và nói dứt khoát:

- Ngay bây giờ.

Bo nhìn tôi đăm đăm, rồi nhếch mép cười và nói một cách chế giễu:

- Tớ rất tiếc, Billy Một Mắt. Tớ sẽ không chỉ ra sự thật cho cậu thấy lần nữa đâu.

Ánh mắt nó quét sang Emmet:

- Nhưng cậu vẫn sẽ rồi mù lên. Hãy cho tớ biết khi cậu thực hiện nó. Chưa quá muộn để Abe vào cuộc và tiến hành công việc một cách đúng đắn.

Con mắt trái của Bill-E run rẩy một cách giận dữ, nó nói với Emmet:

- Phớt lờ nó đi. Cậu sẽ làm rất tuyệt. Hẳn là Davida đã không chọn cậu nếu bà không tin cậu có thể làm được điều đó.

- Cảm ơn.

Emmet gượng gạo nói, rồi len qua Bo, có thể thấy rõ là rất buồn bực. Bo mỉm cười tự mãn và ngồi vào chỗ.

Cô Jaun nói với vẻ không hài lòng:

- Làm như thế không hay lắm đâu.

Bo ngẩng lên nhìn cô giáo của chúng tôi như thể vừa nhận ra cô ở đó:

- Xin lỗi?

Cô Jaun bắt đầu:

- Em không nên...

- Gì thế nhỉ?

Bo hỏi lớn tiếng, cắt ngang lời của cô Jaun. Nó nghiêng đầu và bĩu môi dưới, thè lưỡi ra, thách đố cô Jaun dám phản đối lại nó. Trong giây lát, trông như thể cô sẽ làm điều đó và tôi sẵn sàng reo lên để cổ vũ bà cô nhút nhát. Nhưng rồi cô so vai lại và nhìn sang chỗ khác. Cô nói nhỏ nhẹ:

- Chúng ta hãy tiếp tục bài học. Tôi sẽ kết thúc với những người khác, rồi sẽ giảng cho em và Salit khoảng một hai giờ. Nào, chúng ta nói tới đâu rồi...?

-> Bill-E nổi giận đùng đùng khi lớp học kết thúc:

- Một ai đó nên loại con nhỏ đó ra - Bo Kooniart chết tiệt! Davida nên đặt con quái nhỏ đó lên đầu gối của bà và phát vào mông nó cho tới khi bàn tay của bà biến thành màu xanh!

Tôi nói dứt khoát:

- Tớ đồng ý, nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Nó là một ngôi sao. Nó có thể thoát khỏi những chuyện tào lao như thế. Nói một cách chân thành, tớ đã nghĩ tất cả bọn chúng đều giống như nó. Tớ thật ngạc nhiên khi hầu hết những đứa khác lại bình thường đến vậy.

Bill-E càu nhàu:

- Tiếc là lũ yêu tinh không có thật. Chúng ta có thể để cho chúng xơi thịt con nhỏ Bo, và thắng em kinh khủng của nó. Cả Vanalee nữa.

Tôi đồng ý:

- Chắc chắn việc đó sẽ khiến cuộc đời dễ chịu hơn. Nhưng chúng không có thật. Chúng ta không thể làm gì ngoài việc làm nơ nó. Thôi nào - Tôi

võ vai Bill-E - Chúng ta hãy đi xem Emmet như thế nào trong bộ mặt hóa trang của nó.

-> Cả người Emmet phủ đầy máu giả. Nó đang nhổ mớ máu giả ra và chùi sạch đôi mắt. Nó than thở:

- Cái túi nổ sớm quá.

- Cháu ôm chặt quá. Cháu phải nhẹ tay hơn. Đừng lo. Cháu sẽ thành thạo chuyện này sớm thôi.

Một chuyên gia sân khấu vừa nói vừa thọt một tay vào bên trong cái áo thun của Emmet, lấy ra một cái túi nhựa rỗng trước đó đựng đầy một chất lỏng màu đỏ nhớt nháp.

Emmet ra ngoài để rửa ráy, trước khi thử một bộ trang phục mới và làm lại lớp hóa trang. Tôi thì chịu thua chuyện đó. Đôi khi một diễn viên có thể dành trọn cả ngày ngồi trên một cái ghế, đắp lên mặt lớp hóa trang, chùi sạch, đắp lại, chùi sạch, đắp lại....

Bill-E và tôi đi bơi, rồi sau đó đi ăn trưa. Tôi nhìn thấy chú Dervish đang ngồi ăn với Davida và Juni, nhưng họ đang nói chuyện về việc mua sắm vì thế chúng tôi không quấy rầy họ. Sau đó chúng tôi lại đến xem Emmet. Lần này nó xoay xử không làm nổ cái túi đựng máu và đã sẵn sàng ra đứng trước những máy quay. Nó nói về Bo:

- Suốt cả tuần nay nó cứ cố làm cho tớ lo âu. Nó nghĩ Abe nên đóng vai này. Cả ba nó cũng vậy. Ông bảo với má tớ rằng tớ là một đứa không chuyện và không nên có mặt ở đây.

Bill-E bực dọc:

- Đáng yêu thật!

Emmet cười lặng lẽ:

- Mẹ tớ nổi cơn thịnh nộ. Nói với Tump Kooniart những gì bà nghĩ về ông và bảo ông biến khỏi chỗ chúng tớ trong thời gian quay phim còn lại. Bà phàn nàn với Davida, nhưng ông là một đại diện cho nhiều diễn viên vì thế Davida không thể làm gì nhiều lắm; nếu phải chọn giữa chúng tớ và ông, bà ấy sẽ đứng về phía ông. Tớ có thể bị thay một cách dễ dàng, nhưng nếu Tump bước ra khỏi hàng và bảo bè lũ của ông đi theo thì...

Bill-E động viên nó:

- Đừng bận tâm. Lúc này họ không thể làm gì được đâu. Đây là cảnh quay của cậu. Ra ngoài đó đi, đi cho khệnh khạng vào, và mặc cho Tump Kooniart cùng hai đứa con láo toét của ông ta ngồi đứng không yên.

Emmet cười to, rồi hỏi nó có thể dợt lại những lời thoại với chúng tôi không. Lần này chúng tôi chiều ý nó, và không nói gì khi nó phạm phải sai lầm thường xuyên và phải dừng lại một cách khốn khổ. Rồi trước khi nó có thể tập lại, lượt của nó đã tới và chúng tôi phải đi ra.

Giờ diễn!

-> Đây là cảnh hành động lớn đầu tiên của cuốn phim, vì thế một đám đông những người qua lại tò mò đã tập trung về đó. Nhờ công nghệ hiện đại, thông thường không có gì thú vị để xem những cảnh có bọn quái vật trong lúc đang quay. Bình thường, một diễn viên sẽ diễn vai của họ trước một tấm nền màu xanh biển. Những hiệu ứng quái vật sẽ được bổ sung sau đó bằng máy vi tính.

Nhưng Davida muốn bọn quái vật trông càng thật càng tốt, vì thế hành động diễn xuất cũng phải rất thật. Nghĩa là ít cần tới sự tiếp cận hào nhoáng hơn những cuốn phim khác của bà, để giữ cho nó rùng rợn và đáng tin, hầu như không sử dụng những hiệu ứng qua vi tính.

Bill-E và tôi tìm được một chỗ tốt để theo dõi, cạnh chú Dervish và Juni. Phân cảnh đang được quay trên một trong những ngõ hẻm nhỏ và tối tăm hơn của thị trấn Slawter. Có một cái lỗ cống ở phía trái con phố, cái nắp cống đã được mở ra. Con yêu tinh sẽ phóng ra từ lỗ cống, tóm lấy Emmet và lôi nó xuống dưới lòng đất.

Chú Dervish nói, giọng ấm áp:

- Chuyện này sẽ vui đây. Hầu như chưa có bất kỳ ai nhìn thấy phục trang của yêu tinh. Ta nghĩ mọi người sẽ thật sự hoảng hồn.

Bill-E nói:

- Vô lý. Làm sao chú có thể sợ một anh chàng hóa trang trong cái lối yêu tinh được?

Chú Dervish nhe răng cười:

- Tin ta đi. Nó sẽ không giống như một anh chàng trong lớp áo ngực trang. Có những cỗ máy và dây nhợ trong bộ hóa trang, vì thế nó có thể điều khiển những nét mặt, những máu mủ rỉ ra mà cháu không tài nào tin nổi, thậm chí...

Ông hạ thấp giọng:

- Nó còn bốc mùi nữa.

Bill-E chớp mắt:

- Vậy sao?

- Emmet không biết điều này, vì vậy đừng nói bất cứ điều gì, nhưng Davida muốn nó càng kinh hoàng thật sự càng tốt. Vì thế cô ta đã sáng tạo ra một thứ mùi yêu tinh để khiến cho nó mất cảnh giác. Cô ta còn có vài

chiêu khác nữa. Ta cảm thấy tội cho thằng nhỏ - nó không biết cái gì sẽ tấn công nó.

Tôi thì thào:

- Cháu nghĩ điều đó không công bằng. Nó chưa bao giờ hồi hộp đến vậy.

Juni mỉm cười:

- Đừng lo. Chúng tôi đã trao đổi kỹ với mẹ của cậu bé. Bà ấy hoàn toàn nhất trí. Cậu ta sẽ tận hưởng trò vui khi đã hồi phục tinh thần lại. Điều này sẽ khiến cho cảnh quay đáng tin cậy hơn, và sẽ khiến cho diễn xuất của cậu ta có vẻ chuyên nghiệp hơn nhiều. Điều đó sẽ có lợi rất nhiều cho cậu ta khi cậu ta tìm một vai diễn lớn kế tiếp cho mình.

Tôi hơi lo lắng cho Emmet bất chấp sự trấn an của Juni. Tôi ghét nghĩ tới việc nó hoảng hốt đến độ không thể hoàn thành việc quay phân cảnh đó và phải trao lại vai diễn cho Abe. Tôi có thể nhìn thấy thằng nhóc nhà Kooniart đang đứng ủ rũ ở phía đối diện với chúng tôi, với Bo và người cha béo tốt, đẽu cẳng của chúng, Tump. Tôi tự hỏi cái ý tưởng về mùi thối phải chăng là do họ đề xuất đầu tiên.

Tôi muốn cảnh báo với Emmet, nhưng Davida đang nói với nó và Salit, giải thích về những động thái của cảnh quay. Đây là nơi Salit phát hiện ra Emmet đang ăn thịt thầy hiệu trưởng và nhận ra nó đang làm việc cho bọn yêu tinh. Emmet bắt đầu nói một tràng dài để giải thích về việc bọn yêu tinh sẽ chiếm lấy thị trấn và vì sao nó làm việc cho chúng. Ở giữa bài diễn thuyết này, tên đồng minh yêu quái của nó sẽ vọt ra từ lỗ cống và vồ lấy nó.

Davida nói với Emmet:

- Quan trọng là cháu không tỏ vẻ như cháu biết chuyện gì sẽ xảy ra. Ở chừng mực cháu biết, con yêu này là bạn thân nhất của cháu và Salit mới là

người đang gặp rắc rối. Cháu sẽ nghe vài tiếng ầm ầm, cảm thấy vài sự chấn động. Hãy làm ngơ chúng và tập trung vào những lời thoại của cháu.

Emmet cắt ngang:

- Về chuyện đó, cháu có vài trục trặc.
- Vậy hả?

Davida mỉm cười và chờ nó nói tiếp:

- Đó là đoạn thoại "Ít nhất nó cũng không tệ hơn một kẻ muốn nhượng bộ sự cảm dỗ và lấy cắp một thanh chocolate". Cháu biết lời thoại, nhưng cháu cứ nói "xấu hơn" thay vì "tệ hơn". Nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta có thể diễn lại ngay tức khắc không ạ? Cháu sẽ cố nói cho đúng, nhưng có thể cháu...

Davida giơ một tay lên:

- Emmet, trong chừng mực tôi quan tâm, không có một đoạn thoại nào trong kịch bản lại không để mở cho một sự thương lượng. Lẽ ra tôi nên làm rõ chuyện này sớm hơn. Cái tôi muốn nghe là giọng điệu của cháu, chứ không phải của tôi. Nếu "xấu hơn" là từ ngữ đến với cháu một cách tự nhiên, vậy cứ nói là "xấu hơn".

Emmet thở gấp:

- Cháu có thể thay đổi lời thoại?
- Hoàn toàn.

Một nụ cười toe toét nở ra trên gương mặt Emmet. Ở chỗ đối diện với chúng tôi, Abe và hai người nhà họ Kooniart còn lại đang quắc mắt nhìn. Họ không thể nghe thấy những lời đối thoại, nhưng họ có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi đã rời khỏi Emmet. Họ đã đánh mất cơ hội bơm Abe vào trật tự phân

hạng. Tôi muốn hình mũi lên và thè lưỡi ra để trêu họ chơi. Nhưng điều đó sẽ quá trẻ con, vì thế tôi chỉ gửi một cái nháy mắt mãn nguyện khi bắt gặp ánh mắt giận dữ của Bo.

Họ quay những lời thoại trao đổi lúc đầu nhiều lần, từ nhiều góc quay khác nhau. Một cái xác chết giả được đặt vào con hẻm, kế bên cái lỗ cống. Emmet bắt đầu cảnh quay với cảnh khom mình xuống cái xác, giật từng mẩu thịt ra và nhét vào mồm nó. Nó tin chắc rằng chuyện đó thật vui, và Salit cố nén cười khi bước tới gần nó.

Salit hét lên, gọi Emmet theo tên nhân vật:

- Matt! Cậu đang làm gì với cái mũi của thầy Litherland trong mồm... Xin lỗi! - Nó la lên, ôm bụng cười - Cháu không thể nén được! Trông nó thật buồn cười!

- Đừng lo! - Davida nói, mỉm cười nhẫn nại - Chúng ta còn có cả đêm. Cứ cố gắng. Cuối cùng trò đùa sẽ phai nhạt dần - Bả nhắm mặt với một người quay phim - Tôi hy vọng thế!

-> Rốt cuộc Salit cũng hoàn thành câu thoại của nó mà không bật cười và họ chuyển sang phân cảnh kế tiếp. Những chiếc camera và đèn chiếu được điều chỉnh lại hướng, những chuyên gia hóa trang đảm bảo cho Salit và Emmet có đúng vẻ ngoài cần thiết, Davida nói vài lời cuối cùng với Emmet, sau đó họ sẵn sàng cho công việc.

Một trợ lý đạo diễn la to:

- OK, mọi người. Chúng ta sẽ cố thực hiện đúng cảnh này ngay trong lần đầu, vì thế chúng tôi muốn sự im lặng tuyệt đối!

Khi mọi người đã ổn định, những chuyên viên kỹ thuật tiến hành các bước kiểm tra cuối cùng, Davida chậm rãi nhìn quanh từ thành viên này sang thành viên khác trong đoàn làm phim, rồi gật gù. Một người đàn ông

đọc to tựa đề, phân cảnh và chuỗi cảnh, rồi đập cái dụng cụ clapperboard truyền thống lại.

Davida rống lên:

- Và...diễn!

Salit kêu lên, trong vai diễn mang tên Bobby Mint, cậu bé anh hùng:

- Sao cậu có thể làm chuyện đó được?

Emmet cự lại:

- Sao chứ? Hình như không có ai ưa thầy Litherland mà.

Salit kêu lên:

- Nhưng ông ấy là con người!

Emmet sửa lưng nó:

- Ông ta đã là. Còn bây giờ ông ta là món ngon cho cái dạ dày của tớ! - Emmet chà chà vào bụng nó với một tiếng cười bệnh hoạn - Tớ luôn luôn muốn ăn thịt sống. Ý tớ là, nó không phải là một sự ám ảnh hay bất cứ thứ gì. Tớ sẽ không từ bỏ nguyên tắc của mình để giết chết, lột da và nấu nướng một con nào đó. Nhưng tớ luôn tò mò, tự hỏi nó có mùi vị ra sao. Vì thế, khi có cơ hội từ trên trời rơi xuống, phải, tớ sẽ chộp lấy nó. Điều đó có khiến tớ trở thành một người xấu hay không? Tôi không nghĩ thế. Ít nhất, cũng không xấu hơn một kẻ muốn nhượng bộ sự cám dỗ và lấy cắp một thanh chocolate. Tớ đâu có tự tay giết ông ta.

Salit la lớn:

- Nhưng cậu đã để cho nó xảy ra! Cậu đã biết về con yêu tinh!

Emmet nhún vai:

- Điều gì xong thì đã xong. Không ích gì việc khóc than cho ly sữa đã bị đổ, hay một ông thầy đã bị xẻ thịt.

Nó giơ một cánh tay đầy máu me về phía Salit:

- Cậu nên thử một miếng, Bobby. Có thể cậu thích nó. Nó...

Mặt đất bắt đầu chấn động. Một mùi hôi thối tràn ngập bầu không khí. Trong một giây, Emmet dao động và ánh mắt nó quét về phía cái lỗ cống mở toang. Rồi nó lấy lại tinh thần và nói tiếp như một chuyên gia chính cống:

- Nó là một món ăn hảo hạng, nhất là khi cậu nhỏ thêm vào một ít nước cốt cà chua. Có mùi vị giống như...

Đó là lúc con yêu phóng lên từ cái lỗ cống và tóm lấy nó.

Diễn tiến xảy ra trong một cảnh tượng lờ mờ và rất nhanh, rất hung bạo, rất gây sốc, đến nỗi nhiều người trong đám đông lớn tiếng thở dốc.

Con yêu có màu lục, khăng khiu, với đôi mắt vàng khè dữ tợn, bốn cánh tay với những bàn tay đầy móng vuốt, một cái mõm đầy nanh. Nét mặt nó trông giống như mặt sói, dài và mỏng, với những túm lông rải rác đây đó.

Con yêu nhắc Emmet lên khỏi mặt đất. Nó thét lên, không cần phải giả tạo, hoàn toàn mất tinh thần. Salit té ngửa ra sau, rú lên với sự kinh hoàng thật sự.

Thế giới của tôi biến thành màu đỏ cùng nỗi sợ. Tôi bị ném ngược trở lại thời gian cũ... cái đêm đó dưới tầng hầm...trước đó...trong ngôi nhà cũ của tôi...bước vào phòng ngủ của ba má tôi và phát hiện ra Lord Loss, Vein và

Artery đang tác oai tác quái. Cảm nhận đúng cái cảm giác mà tôi đang có trong gan ruột lúc này cũng như vào lúc đó.

Con yêu rít lên và biến mất trở lại vào lòng đất, mang Emmet theo với nó. Có một khoảnh khắc lặng im. Rồi gương mặt của Emmet xuất hiện, sự kinh hoàng thật sự hiện lên trên nét mặt của nó. Nó hét lên:

- Cứu với! Vì tình yêu của...

Máu bắn tung tóe xung quanh nó, vọt qua cái lỗ cống như một mạch nước phun trào. Tiếng hú của con yêu nhấn chìm những lời cuối cùng của nó. Đôi mắt nó trợn lên, rồi chết sững. Khi cái đầu của nó tụt xuống, con yêu giật mạnh và Emmet lại biến mất, lần này mãi mãi.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tôi hoàn toàn bị sốc. Cả mọi người khác cũng vậy. Im lặng sững sờ. Mọi người đưa tay lên mồm và không tin vào mắt của mình. Tôi cảm nhận được những tiếng thét hình thành trong hàng chục cái cổ họng, sẵn sàng thoát ra cùng lúc, một khúc đồng ca kinh hoàng.

Davida gầm lên thẳng lợi, làm vỡ toang tấm bùa chú hoảng sợ:

- Đó đúng là cái mà tôi gọi là một cảnh chết chóc! Cắt! Các bạn có cảm nhận được không? Tốt hơn các bạn nên cảm nhận được! Chúng ta sẽ không bao giờ vượt qua được phân cảnh đó!

Và đột nhiên mọi người phá lên cười, sự nhẹ nhõm tràn qua họ. Họ đã nghĩ trong giây lát rằng con yêu có thật, rằng Emmet đã thật sự bị tấn công. Giờ thì khoảnh khắc đó đã trôi qua và họ nhớ lại - đây là một cuốn phim kinh dị vui vẻ, giả vờ. Họ bối rối vì đã mất tinh thần, nhưng vì có quá nhiều người phản ứng như nhau, họ không cảm thấy quá xấu hổ.

Chú Dervish cười to, vỗ tay lớn tiếng:

- Ta đã bảo các cháu mà! Đó không phải là thứ tuyệt diệu nhất, dữ dội nhất mà các cháu từng nhìn thấy hay sao?

Bill-E cảm thán:

- Thật đáng kinh ngạc! Cậu có thấy nó không Grubbs? Cái vòi máu tung tóe đó - như là nó vọt ra từ một vòi nước của lính cứu hỏa! Nó thật... Grubbs. Cậu có ổn không? Nè, chú Dervish, cháu nghĩ có gì đó không ổn với Grubbs. Trông nó giống như...

Tôi bị phân cách khỏi những lời của Bill-E và những âm thanh khác. Tôi đã trải nghiệm cùng một cảm nhận kinh hoàng mà nhiều người quanh tôi cảm thấy. Cùng một nỗi sợ. Cùng một khoảnh khắc tin chắc rằng điều này là thật. Nhưng trong lúc họ đã vượt qua khoảnh khắc đó, tôi lại không thể.

Vì tôi nhớ tới vẻ ngoài của con yêu. Những cử động của nó. Sự căm ghét trong đôi mắt nó. Tác động nó đã gây ra với tôi.

Và tôi nhìn chòng chọc vào cái lỗ cống, tất cả máu me quanh nó, không còn dấu hiệu gì của Emmet hay của con yêu.

Và tôi suy nghĩ...mọi thành phần trong con người tôi đoán chắc...

Đó không phải là một người trong bộ đồ hóa trang.

Con yêu đó là thật!

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

7. Biến Thành Trò Cười

-> Chú Dervish nói:

- Nó chỉ là một con quái vật điện ảnh.
- Không, nó có thật. Nó đã giết Emmet.

Chúng tôi vẫn còn ở trong ngõ hẻm. Máu me đã được rửa sạch và mọi người đang bàn tán về cảnh phim lớn với con quái vật. Ngay khi có thể di chuyển, tôi nắm lấy tay chú Dervish. Nói với chú điều tôi nghĩ. Ông lại nghĩ theo cách khác.

- Thôi nào, Grubbs, ta đã bảo nó chỉ có vẻ như thật. Cháu...

Tôi cao giọng cự lại:

- Cháu biết cháu đã thấy những gì! Đó là một con yêu, giống như Lord Loss! Nó đã giết Emmet!

Juni nhìn tôi một cách lạ lẫm. Bill-E trở mắt. Chú Dervish mỉm cười thông đồng với họ, nắm chặt cùi chỏ của tôi và kéo tôi ra khỏi tầm nghe. Ông rít lên khi chúng tôi vừa ngoặt sang một góc đường:

- Cháu có mắt trí không? Chúng ta đang ở trong một trường quay. Đó là một người trong bộ quần áo hóa trang. Một bộ đồ hóa trang rất thuyết phục, nhưng chỉ...

Tôi rên lên:

- Đừng nói với cháu là chú nghĩ điều đó không có thật. Chú không cảm thấy trong gan ruột mình cái cảm giác hết như lúc chúng ta đối mặt với Lord Loss hay sao? Phép thuật trong bầu không khí?

Chú Dervish trăn trối nhìn tôi. Toan nói điều gì đó. Ngưng lại, nét mặt ổng dụi đi:

- Ta thật ngốc quá. Ta tưởng cháu đã vượt qua sự cố với Lord Loss, nhưng ta đoán là chưa được.

Tôi khịt mũi:

- Dĩ nhiên là cháu "chưa vượt qua" nó được. Chú đâu có chứng kiến cảnh bọn yêu tinh giết chết ba má và chị của mình! Nhưng cháu đã đối phó với nó. Tiến lên phía trước. Đây không phải là một cú sốc bị trì hoãn lại. Cháu biết cháu đã thấy điều gì và đó là một con yêu thật sự.

Chú Dervish đáp:

- Cháu hoảng loạn rồi.

Tôi gầm lên:

- Không. Nhìn cháu nè. Nhìn vào mắt cháu đi. Cháu không phải là một thằng nhóc con to xác. Đó-là-một-con-yêu. Không ai có thể bắt chước được dáng vẻ và những cử động - bản chất tinh túy - của một con yêu. Cháu không bận tâm tới việc có bao nhiêu chuyên gia hiệu ứng đặc biệt tham gia vào đó. Có một số điều không thể sao chép được, đối với bất kỳ ai, không bao giờ.

- Grubbs...

Chú Dervish không thể nghĩ ra điều gì khác để nói thêm.

Tôi thách thức ổng:

- Emmet đâu rồi chứ? Nếu nó diễn xuất, tại sao nó không ló ra khi Davida kêu "cắt"?

Chú Dervish đáp:

- Họ đã đưa nó đi để rửa sạch những máu me.

Tôi lắc đầu:

- Cháu cuộc là chú đã sai rồi. Cháu cuộc là chúng ta không thể tìm thấy nó.

Chú Dervish thở dài, nhần nại:

- OK. Chúng ta hãy đi tìm Emmet. Nhưng!.... - Ông giơ một ngón tay lên
- Khi chúng ta tìm thấy nó và cháu đã thấy nó không bị tổn hại gì, ta muốn cháu chấp nhận điều đó. Ta không muốn cháu nói đó không phải là Emmet thật sự, rằng nó là một đứa bé bị đánh tráo, hoặc bất cứ điều gì phi lý như thế. OK?

Tôi mỉm cười cay đắng:

- Tốt thôi.

Vừa càu nhàu một cách chua chát, chú Dervish vừa dắt tôi đi vòng vòng để tìm Emmet Eijit, dù tôi biết trong thâm tâm mình rằng nơi duy nhất chúng tôi sẽ tìm thấy nó hiện giờ là ở giữa những đống xương và da nằm vương vãi trong một cái hang bẩn thỉu nào đó của bọn yêu tinh.

-> Emmet không có trong bất kỳ toa xe mooc nào. Không ai nhìn thấy nó. Tôi gửi tới chú Dervish một thoáng đầy ý nghĩa, nhưng ông làm ngơ nó và đi tìm Davida. Bà vẫn còn ở trong ngõ hẻm, đang trò chuyện với một kỹ thuật viên. Chúng tôi chờ bà kết thúc cuộc chuyện trò, rồi chú Dervish len

tới trước và hỏi bà có biết Emmet ở đâu hay không. Bảo rằng chúng tôi muốn chúc mừng nó đã diễn xuất thành công.

Davida kêu lên:

- Dĩ nhiên! Chết tiệt! Tôi cũng muốn làm điều đó, chỉ vì tôi quên khuấy đi nó. Thật tuyệt vời. Tôi yêu cảnh cuối cùng - tiếng hét cầu cứu. Nó đã làm việc rất hoàn hảo. Không cần phải bấm máy lần thứ hai. Nó đang được lau rửa những máu me, vì vậy...

Tôi cắt ngang:

- Không. Chúng cháu đã kiểm tra. Nó không có trong phòng hóa trang.

- Ồ, vậy thì tôi đoán là... Nè, Chuda! Emmet đâu rồi?

Một gã đàn ông cao gầy, không có lông mày bước tới trước. Hắn là người gần gũi nhất của Davida. Họ đã cùng làm việc với nhau trong bốn cuốn phim vừa qua của bà. Hắn là một tay lạng lã, ẩn mình ở hậu trường, bảo đảm cho mọi việc diễn ra suôn sẻ, cố xử lý những trục trặc trước khi chúng khiến Davida phải bận tâm.

Chuda mềm mỏng nói:

- Đã có một cơn nổi cáu. Có lẽ chúng ta nên nói riêng với nhau về chuyện đó.

Davida gầm gừ:

- Anh đang nói gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

- Nora, mẹ của Emmet, đã chạy tới chỗ Tump Kooniart sau cảnh quay. Họ đã cãi nhau rất căng. Tump đã nói một câu gì đó rất khó nghe. Ông ta làm cho bà ấy bực mình. Nora đã túm lấy Emmet, yêu cầu một chiếc xe, thu gom đồ đạc của họ và... - Hắn nhún vai.

Davida quát khê:

- Họ đã bỏ đi sao? Anh có khùng không? Không ai được rời khỏi cho tới khi hoàn tất việc quay phim. Điều đó nằm trong hợp đồng của họ. Tìm đưa họ về đây!

Chuda đáp:

- Tôi không thể. Khi Nora đã bình tĩnh lại, có lẽ chúng ta có thể thuyết phục bà ấy quay lại, nhưng...

Davida khẳng khẳng:

- Cô ta không có quyền chọn lựa! Cô ta đã ký kết hợp đồng. Họ phải ở tại trường quay trong thời gian này.

Chuda kiên nhẫn nói:

- Bà hoàn toàn đúng. Nhưng dù sao thì bà ta cũng đi mất rồi. Bà có thể từ chối thanh toán cho Emmet và có lẽ sẽ ép họ quay lại theo cách đó, nhưng trong thời gian này thì... - Hấn nhún vai.

- Đã bảo với chú rồi mà.

Tôi lăm lăm, liếc nhìn chú Dervish. Rồi tôi quay lưng bỏ đi, không muốn lãng phí thời gian cho những lời bào chữa ngớ ngẩn đó nữa. Emmet đã chết, đã bị một con yêu hạ sát. Và nếu má nó mất tích, điều đó có nghĩa là có khả năng cả bà ấy cũng đã bị giết chết. Đã tới lúc Grubbs Grady phải nhanh chóng chuồn khỏi Slawter!

-> Chú Dervish lý sự trong lúc tôi đang gói ghém hành lý:

- Cháu không thể bỏ đi như thế.

Tôi quay sang Bill-E, đang đứng cạnh giường của nó, mắt hấp háy như một con cú giật mình:

- Nghe này. Cả cậu cũng phải đi. Tớ sẽ không để cho cậu tiêu tùng cuộc xéng giống như Emmet.

Chú Dervish nói:

- Trông có vẻ tồi tệ, nhất là khi không có dấu hiệu nào của Emmet. Nhưng chúng ta cần phải chắc chắn. Có thể Chuda đã nói sự thật. Mẹ của Emmet....

Tôi khịt mũi:

- Láo toét! Chẳng có cuộc cãi vã nào với Tump Kooniart hết. Chuda đã bịa ra chuyện đó. Emmet đã bị một con yêu giết chết. Cháu đoán là cả má của nó cũng đã chết rồi. Hẳn là Chuda đang làm việc cho bọn yêu tinh, vì hẳn đã nói dối để che đậy sự thật. Và cháu ngờ rằng không biết hẳn có phải là kẻ duy nhất hay chẳng nữa.

Bill-E lắp bắp:

- Gượm đã nào. Cậu tin đó là một con yêu thật hả? Cậu nghĩ rằng Emmet đã thật sự bị giết? Cậu có điên không?

Tôi cười gằn một tiếng:

- Có lẽ. Nhưng nếu tớ điên, tớ sẽ nổi điên ở một chỗ xa, thật xa Slawter. Và cậu sẽ đi với tớ. Tớ sẽ không bỏ lại cậu - Tôi nhìn trừng trừng vào chú Dervish - Cháu sẽ không làm thế.

Chú Dervish thở dài:

- Thôi được. Ta sẽ không giữ cháu lại trái với ý muốn của cháu. Nhưng cháu đang phản ứng thái quá. Cho tới khi chúng ta biết chắc chắn, chúng ta

nên....

Có tiếng gõ cửa. Juni Swan.

- Tôi vào được chứ?

Tôi cứng người lại. Juni có thông đồng với Chuda và bọn yêu tinh hay không? Phải chăng bà được cử tới để thuyết phục tôi rằng tôi đã tưởng tượng quá hoang đường? Tôi thích Juni. Tôi ghét phải nghĩ rằng bà là kẻ xấu. Nhưng nếu bà bênh vực cho câu chuyện của Chuda thì...

Juni lên tiếng, đưa mắt nhìn cái túi mà tôi đang nhét đồ đạc vào:

- Tôi muốn kiểm tra lại rằng mọi chuyện đều ổn thỏa.

Tôi hỏi gặng:

- Chuda đã cử cô tới hả?

- Không, tôi tới vì tôi nghe cháu bảo với Dervish rằng Emmet đã bị một con yêu thật sự giết chết. Tôi muốn biết cháu định nói điều gì.

- Cháu nghĩ rằng điều đó quá rõ ràng.

Juni nói:

- Cháu không thể thành thật tin rằng đó là một con yêu thật sự. Lũ yêu quái không tồn tại, phải không, Dervish?

Chú Dervish hăng giọng:

- Ờ, tôi sẽ không nói điều đó là chính xác.

- Nhưng...chúng ta đang làm một cuốn phim về bọn yêu tinh. Đó chỉ là một cảnh diễn. Emmet...

Tôi cắt ngang:

- Đã biến mất một cách bí ẩn.

Juni cau mày:

- Xin lỗi?

Chú Dervish giải thích:

- Nora đã cãi nhau với Tump Kooniart. Theo như chúng tôi nghe, bà ta đã nổi cáu, tóm lấy Emmet, yêu cầu một chiếc xe và bỏ đi.

Juni nói:

- Nhưng họ không thể làm thế. Hợp đồng của họ...

Chú Dervish dịu dàng nói:

- Họ đã xé bỏ nó. Cho là thế.

Đôi mày của Juni càng cau tợn. Rồi bả nhìn tôi, nét mặt giãn ra:

- Điều đó giải thích cho cái túi xách. Cháu nghĩ điều đó xác nhận cho điều mà cháu nghi ngờ? Cháu muốn thoát ra khỏi trước khi bọn yêu tinh giết cả cháu?

- Đúng vậy.

Juni chậm rãi gật đầu:

- Và nếu tôi cố thuyết phục cháu rằng Emmet không bị giết...rằng con yêu không có thật...cháu có nghĩ tôi là một phần của một âm mưu hay không?

Tôi ngần ngừ, không muốn xúc phạm bả nếu bả vô tội.

Juni nói đều đều:

- Tôi không biết bất kỳ điều gì về cuộc cãi cọ giữa Nora và Tump, hay vì sao Nora lại được phép bỏ đi. Và thật lạ khi mọi chuyện diễn ra quá nhanh, họ chưa chào từ giã bất cứ một ai. Có thể cháu nói đúng. Con yêu có thể có thật. Có thể nó đã giết chết Emmet.

Juni luồn tay vào bên trong cái áo khoác nhẹ đang mặc và lôi ra từ một cái túi chiếc điện thoại di động màu hồng. Bà trao nó cho tôi. Khi tôi ngờ vực cầm lấy nó, bà nói:

- Tôi có số liên lạc với bất kỳ ai có liên quan tới lũ trẻ làm việc cho cuốn phim này. Trong đó có số của Nora. Tôi muốn cháu gọi cho bà ấy.

Tôi liếc nhìn Juni với ánh mắt sắc như dao. Bà nói:

- Không lừa bịp gì hết. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cháu gọi số đó. Tôi không hứa hẹn điều gì cả. Tôi nghĩ Nora sẽ trả lời, hoặc nếu bà ấy không trả lời, cháu có thể để lại một tin nhắn và bà ấy sẽ sớm gọi lại. Nhưng có lẽ chúng ta sẽ tìm một chiếc xe và đuổi ngay theo họ, tôi nghĩ đó là cách duy nhất để xác định sự thật.

Tôi nhìn chòng chọc vào những phím số. Tôi không muốn làm chuyện này. Tôi muốn trả lại cái điện thoại cho Juni, hoàn tất việc gói ghém và biến khỏi nơi đây.

Nhưng tôi không thể. Bởi vì có thể - chỉ có thể thôi - tôi đã nhận định sai về chuyện này. Có thể nỗi sợ hãi của những ngày xưa khi chiến đấu với Lord Loss quay lại và tâm trí tôi đã đánh lừa tôi. Tôi khá chắc là nó không phải vậy. Nhưng nếu tôi từ chối không gọi, trông tôi sẽ giống như một kẻ có suy nghĩ lập dị.

Tôi mở khóa điện thoại. Lăn theo dãy số.

- Nó nằm theo vần E hay N? - Tôi hỏi.

Juni đáp:

- Vần N cho Nora.

Tôi tìm trong những tên có vần N. Có rất nhiều số. Tôi cuộn xuống. Nó đây rồi - Nora Eijit. Tôi bấm số. Nó reo. Một lần. Hai lần. Ba lần. Bốn lần. Năm... Giọng một người phụ nữ khẽ quát:

- Tôi không muốn nói về chuyện đó! Kooniart có thể bị nướng trên đám lửa địa ngục! Cô hãy nói với hã...

Tôi cắt ngang:

- Bà Eijit?

Một giây tạm dừng.

- Ai đó?

- Grubbs Grady. Bạn của Emmet.

- Ồ, tôi xin lỗi. Tôi thấy tên Juni hiện lên, vì thế tôi đã cho là...

- Cháu đang gọi từ máy của bà ấy.

- Tôi biết. Cháu có muốn nói chuyện với Emmet không?

- Vâng, xin vui lòng.

Tôi đáp một cách máy móc, đoán rằng đây có thể là bấy kỳ người phụ nữ nào - Tôi không biết rõ giọng nói của bà Eijit để có thể nhận diện một cách xác quyết. Chờ đợi cú đá giò lái, chờ bà ta bảo rằng nó đang ngủ, hoặc nó không muốn nói chuyện với tôi, hoặc...

- Tôi sẽ chuyển máy cho nó.

Âm thanh cái máy được chuyển tay. Tiếng ồn hậu cảnh của động cơ xe hơi. Rồi giọng của Emmet:

- Hi, Grubbs - Nó nói lặng lẽ, có vẻ buồn rầu.

Tôi yếu ớt đáp lại:

- Hi.

- Bây giờ tớ không thể nói được. Tớ xin lỗi vì đã bỏ đi mà không chào tạm biệt. Tớ hy vọng mẹ con tớ có thể quay lại ít lâu sau, khi...

Tiếng của má nó hét lên:

- Không đời nào! Không trừ phi cái gã Kooniart béo núc đó quỳ xuống và...

Emmet nói nhanh và ngắt máy:

- Tớ sẽ gọi lại cho cậu sau.

Tôi nhìn vào cái nút nhỏ màu đỏ trên chiếc điện thoại của Juni. Chậm chạp, miễn cưỡng, tôi ấn lên nó. Trả nó lại cho Juni. Ngược mắt lên. Và mỉm cười như một thằng ngố, lặng lẽ thừa nhận với Juni và hai người kia rằng tôi đã làm - nhưng thậm chí là thế, trong thâm tâm, một phần của tôi vẫn đoán chắc rằng con yêu là có thật.

-> Bill-E cố nén cười:

- Tớ không thể tin nổi cậu đã nghĩ Emmet bị giết chết.

Đó là buổi sáng hôm sau. Chúng tôi đang trên đường đến lớp.

Tôi lầm bầm:

- Tớ không muốn nói về chuyện đó.

- Tớ chỉ không hiểu sao cậu lại có thể...

Tôi nạt nó:

- Đủ rồi! - Rồi dịu lại - Còn nhớ những gì tớ đã kể cho cậu nghe về ba má tớ? Họ đã chết ra sao chứ?

Nét mặt Bill-E chảy xuống:

- Ồ, vâng. Grubbs, tớ không có ý...

- Được rồi. Chỉ xin cậu đừng nói gì về nó nữa. Nhé? Với những người khác?

Bill-E mỉm cười:

- Tất nhiên là không. Tớ sẽ không hé một lời với bất kỳ ai, nhất là với con nhỏ Bo Kooniart và bè phái của nó. Chúng phải tra tấn tớ mới hòng moi ra được.

- Cảm ơn, vì nếu chúng mà biết...

Bill-E hứa:

- Như tớ đã nói, bí mật của cậu an toàn với tớ. Chú Dervish hay Juni cũng sẽ không nói gì đâu. Sẽ không ai phát hiện ra. Nó sẽ êm như ru mà.

-> Nhỏ Bo hét lên khi chúng tôi bước vào lớp:

- Coi chừng! Nó là một con yêu!

Bo, Abe, Vanalee, Salit - thậm chí cả Kuk và Kik - cùng rú lên đầy kịch tính, rồi cười ồ lên. Cô Jaun chớp mắt nhìn chúng. Tôi rên lên và nhướng mày nhìn Bill-E. Nó chỉ có thể nhún vai, bối rối.

Bo nói với về tự mãn:

- Ba tớ đã đứng ở hành lang mé ngoài phòng của cậu. Ông đã nghe các cậu trò chuyện. Ông đã nghe mọi thứ - Nó lại bật cười và tôi biết tôi sẽ vướng vào cái lưới này trong vòng vài tháng thật dài.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

8. Mất Tích

-> Trò đùa không hề trở nên kém vui đối với con nhỏ Bo. Mỗi ngày nó lại lôi nó ra, chế giễu và nhạo báng tôi, giữ cho câu chuyện về sự hoảng loạn của tôi luôn sống động. Nó nói với bất kỳ một ai chịu lắng nghe, những diễn viên khác, đoàn làm phim, Davida. Phần đông mỉm cười và gạt câu chuyện sang bên, quá bận rộn nên không thể bận tâm tới những điều nhỏ nhặt như vậy. Nhưng việc biết rằng họ biết chuyện khiến tôi đỏ bừng cả mặt mũi ngay cả những khi có ai đó liếc nhìn tôi.

Emmet không bao giờ gọi lại và tôi quá xấu hổ nên không gọi cho nó. Tôi ngờ rằng nó đã nghe nói về cuộc tấn công kinh hoàng mà tôi tưởng tượng, nhưng không thể nói được Bo đã quyết định lan truyền trò bông đùa đó xa tới mức độ nào.

Kẻ mà tôi giận điên người nhất - ngoài chính bản thân tôi ra, vì đã trở thành một thằng ngố như thế - là Tump Kooniart. Tôi không thể trách nhỏ Bo về việc rút tĩa một niềm vui sướng xấu xa như thế từ sự lúng túng như gà mắc tóc của tôi - đối với bất kỳ đứa trẻ nào, thật khó mà làm ngơ một miếng mồi thơm ngon đến vậy khi nó tình cờ rơi vào lòng chúng. Nhưng vì sao ba của nó lại lén lút quanh quẩn bên ngoài phòng của chúng tôi? Và tại sao ông ta không chịu ngậm cái mồm to của mình lại thật chặt? Nếu chú Dervish nghe thấy một điều như thế về nhỏ Bo, ông sẽ không nói với tôi. Lẽ ra Tump Kooniart nên giữ mồm giữ miệng. Ông ta đã không làm thế. Vì vậy, giờ là thời điểm phục thù của tôi!

-> Tôi dành ra nhiều giờ để suy nghĩ về những phương cách trả thù với ba của nhỏ Bo. Rắc bột gây ngứa vào áo quần của ông ta? Bỏ phân chuột vào món soup của ông ta? Bỏ phân người vào món thịt hầm hoặc món kem

chocolate của ông ta? Lén cạo trọc đầu của ông ta hay dùng keo dán chặt đôi môi của ông ta vào nhau trong lúc ông ta đang ngủ?

Tất cả đều tuyệt, nhưng chỉ có tính cơ bản. Tôi muốn làm điều gì đó khiến ông ta phải kinh hoàng, để tôi có thể sử dụng nó làm nhục ông ta. Chẳng hạn như nếu ông ta sợ chuột, tôi sẽ mượn một trong số những con chuột được huấn luyện đang sử dụng trong phim, bỏ nó vào lưng áo của ông ta khi có cả một đám đông vây quanh, để ôm bụng cười lăn khi ông ta thét lên và uốn éo thân người. Nhưng để làm điều đó, tôi phải tìm hiểu nhiều hơn về ông ta và thứ mà ông ta sợ.

Vì thế tôi bắt đầu theo dõi ông ta. Tôi làm chuyện đó khi không đến lớp. Tôi không nói với Bill-E. Nó sẽ sung sướng tham gia nếu nó biết tôi đang theo dõi chuyện gì, nhưng tôi không muốn nó gặp rắc rối nếu chuyện này có tác dụng ngược. Tump Kooniart là một kẻ có nhiều thế lực. Nếu tôi làm nhục ông ta trước mặt mọi người, có thể tôi sẽ kết thúc bằng cách bị tổng cổ khỏi trường quay. Tôi không bận tâm mấy về chuyện đó, nhưng không cần thiết phải để cho Bill-E gánh chịu chung điều đó.

Theo dõi Tump là việc khá dễ dàng. Cao to, luôn khoác một bộ cánh comple nâu, ông ta vừa chậm chạp bước lạch bà lạch bạch, vừa thấm mồ hôi chảy từ trán xuống với một cái khăn tay hiếm khi rời khỏi tay. Ông ta thường trò chuyện lớn tiếng khi đang đi lững thững, với chính mình nếu không có ai ở bên cạnh. Dường như ông ta không thể giữ im lặng, chỉ trừ lúc đang quay một cảnh phim. Tôi cuộc là thậm chí ông ta nói cả trong lúc ngủ. Giá như tôi bị mù, chắc là tôi có thể đi theo ông ta chỉ nhờ vào âm thanh.

Tôi không biết nhiều về Tump, ngoại trừ việc ông ta thích nói và ăn. Ông ta có một toa xe mooc ở mé rìa phía tây thị trấn Slawter, và hai toa riêng biệt khác dành cho Bo và Abe. Ba toa xe lớn nhất ở trường quay. Khi không đi lảng vảng, an tâm rằng những diễn viên của mình đang vui vẻ hay đang ngồm ngoàm ăn uống trong những canteen, ông ta dành phần lớn thời

gian của mình trong toa xe. Ông ta gọi điện thoại rất nhiều. Ở Slawter không được phép dùng máy vi tính cá nhân - cũng không có điện thoại video - vì thế ông ta phải làm việc với một cái máy Filofax to dùng mà trong đó ông ta lưu trữ tất cả những chi tiết liên lạc và những thông tin khác. Tôi nghĩ tới việc chôm cái máy fax đó và đốt trụ nó đi, nhưng khó mà làm cho ông ta phải hoảng hồn run rẩy vì chuyện đó!

-> Tới gần toa xe của Tump, gần một tuần sau khi tôi bắt đầu theo dõi ông ta. Chờ ông ta ló ra, ngồi dưới bóng mát của một toa xe khác, đọc một cuốn tạp chí điện ảnh - luôn có nhiều cuốn đó xung quanh. Bắt đầu thấy mệt mỏi với việc làm thám tử. Bo vẫn còn quấy rối tôi, nhưng những lời chòng ghẹo của nó đã trở nên cũ rích. Không còn ai thật sự bật cười với những câu cợt đùa của nó nữa. Có lẽ tôi nên từ bỏ trò chơi này và quên đi chuyện phục thù.

Có ai đó gõ lên cửa toa xe của Tump. Tôi ngẩng lên và thấy Chuda Sool đang bước vào trong toa xe. Tôi chưa hề nói chuyện với Chuda kể từ hôm "con yêu" tấn công. Tôi chắc là con nhỏ Bo đã kể cho hắn nghe về cơn hoảng hốt của tôi. Hắn hẳn phải nghĩ tôi là một thằng đại ngố. Thậm chí hắn còn có thể thấy bị sỉ nhục vì tôi không tin hắn khi hắn nói với tôi về Nora và Tump.

- Nhìn xem con miu đang tha cái gì nè...

Ai đó nói sau lưng tôi. Tôi nhảy dựng lên, nhưng đó chỉ là nhỏ Bo, đang trở về từ chỗ quay phim.

- Hôm nay có khám phá ra con yêu nào không, Grubbs?

- Không. Có tìm được câu đùa nào mới không?

- Không cần tới chúng. Khi những câu cũ vẫn còn buồn cười.

Nó nhe răng ra và găm gù theo kiểu yêu tinh. Tôi ngáp và tập trung vào cuốn tạp chí cho tới khi nó mất hứng và bỏ đi. Tôi chờ cho tới lúc có tiếng cửa toa xe nó đóng lại, rồi đứng lên, giận dữ, phát chán vì việc la cà quanh quần. Đáng lẽ tôi có thể chơi đá bóng bàn với Bill-E chứ không phải ngồi đây như một cầu thủ dự bị bị hạ hạng ba, lãng phí...

Tump bước ra khỏi toa xe, theo sau là Chuda Sool. Tump nói lớn tiếng, luôn tay chậm mồ hôi trên trán. Dường như Chuda chưa bao giờ chảy mồ hôi, điều đó khéo là hay - vì không có cặp lông mày, mồ hôi có thể chảy thẳng vào mắt hấn. Cả hai tiến về hướng bắc, nhìn từ phía sau trông khá giống Laurel và Hardy ((*Bộ đôi diễn viên hài nổi tiếng)). Vì tôi đang ở đây, tôi quyết định đi theo. Nhưng đây là lần cuối. Tôi đã có quá đủ rồi.

Tump và Chuda tiến về phía phân xưởng D. Cái nhà kho khổng lồ chiếm lĩnh phần phía bắc của thị trấn Slawter. Tôi chưa bao giờ trải qua nhiều thời gian ở đây - chẳng ích lợi gì, vì lối vào những phân xưởng bị nghiêm cấm hoàn toàn. Khi Tump và Chuda trình thẻ ra vào cho một người bảo vệ ở cửa phía tây - một trong bốn cánh cửa dẫn vào nhà kho - tôi dừng lại và nhìn tòa nhà một lúc lâu.

Nó cao ba tầng, chiều rộng khoảng 70 tới 80 mét, có lẽ dài chừng 120 mét. Những khoảng tường to, không trát vữa. Một cái mái bằng. Không có cửa sổ. Xám xịt và không có nét đặc biệt nào, trừ một chữ D lớn màu đỏ được vẽ trên bức tường bên trên cửa. Ở bên phải lối vào là một cái chòi canh gác nhỏ.

Tôi muốn nhìn qua một cái những thứ bên trong, những quần áo hóa trang quái vật và những con rối. Một phần nhỏ trong tôi vẫn tin rằng con yêu đó là thật. Nếu tôi có thể kiểm tra những thứ phục trang, có lẽ nó sẽ giúp tôi tin vào sự thật. Nhưng hầu như không có ai được phép vào những sảnh đường trống rỗng của những phân xưởng D. Ngay cả chú Dervish cũng chỉ mới thấy được một phần nhỏ của toàn khu.

Tôi nôn nóng chờ Tump và Chuda bước ra. Rồi tôi chợt nghĩ, mặc xác họ! Tôi đã phát chán cái chuyện tào lao này rồi. Tôi quyết định đi tìm Bill-E và rong chơi với nó suốt phần còn lại của buổi chiều. Nhưng trước khi bỏ đi, tôi đi một vòng quanh khu nhà kho với hy vọng vớt vát rằng có một trong những cánh cửa để mở, còn người canh gác thì đang ngủ trong chòi. Tất nhiên là điều này không xảy ra, nhưng tôi cũng nên thử cầu may một chuyến trong lúc còn ở đây.

Tay bảo vệ ở cánh cửa hướng nam nhìn tôi với vẻ nghi ngờ khi tôi tới gần. Dù gã không công khai mang trên người bất kỳ một vũ khí nào, tôi cũng chả ngạc nhiên chút nào nếu gã có một khẩu súng giấu ở đâu đó trên người. Tôi mỉm cười nhã nhặn và không cố tới gần hơn nữa. Đi tới đầu hướng đông và quẹo trái. Cánh cửa ở phía này cũng đóng kín và dù tay bảo vệ đang ở trong chòi, gã không hề ngủ gật - khi bước ngang qua cửa sổ căn chòi, tôi nhìn thấy gã đang lật một tờ tạp chí có những bức ảnh xe tăng ở trang bìa.

Tôi đi tới đầu hướng bắc và lại quẹo trái. Người bảo vệ ở đây đang đứng cạnh cửa, tựa người vào tường. Gã mỉm cười khi tôi đi ngang. Tôi nghĩ tới chuyện dừng lại tán phét đôi câu, có lẽ cố thử tìm cách lỉnh vào trong, nhưng nụ cười của gã không mời gọi chuyện đó.

Quay lại đầu hướng tây. Đi về phía nam, nghĩ xem Bill-E có thể ở chỗ nào. Khi tôi tới cạnh căn chòi gác, cánh cửa dẫn vào phân xưởng mở ra. Tôi nghe thấy giọng nói của Tump và dừng lại sau căn chòi, nơi ông ta và Chuda không thể nhìn thấy tôi, chờ cho tới khi họ đi qua.

Tump đang nói oang oang:

- ...sẽ không thích chuyện đó.

Chuda đáp lại với giọng khề khàng hơn nhiều:

- Chúng không nhất thiết phải thích chuyện đó.

- Nhưng sẽ khó làm cho thằng nhỏ giữ im lặng. Chúng quá gắn bó với nhau. Có lẽ chúng ta nên bắt cả hai đứa.

- Một đứa là đủ rồi - Chuda đáp - Giờ chúng ta phải...

Giọng nói của họ nhòa đi. Tôi vẫn đứng tại chỗ, cau mày, tự hỏi họ đang nói về ai và về chuyện gì.

-> Ngày hôm sau Kik mất tích.

Kuk bước vào lớp một mình, mặt mày thất sắc. Nó hỏi, mắt liếc quanh phòng như thể người em gái song sinh của nó có thể đang trốn sau một cái bàn:

- Có ai trong các anh chị nhìn thấy Kik không? Em không thể tìm thấy nó. Em không biết nó ở đâu. Kik? Em có ở đây không?

Cô Jaun yêu cầu nhóc Kuk đang lo lắng ngồi vào chỗ, cố dỗ dành làm dịu đi nỗi lo âu của nó và dụ nó thuật lại câu chuyện. Không có gì phức tạp. Sáng nay nó thức dậy và giường của Kik trống rỗng. Nó không tìm thấy em mình. Ba chúng không quá lo lắng - bảo rằng có lẽ nó đi dạo đâu đó - nhưng Kuk đánh hơi thấy mùi khác lạ ngay tức khắc.

- Bọn em không đi đâu mà không nói với người kia. Nó sẽ không chuồn đi mà không nói câu nào.

Cô Jaun đề xuất:

- Có lẽ nó cần được ở một mình trong giây lát.

- Bọn em không thích ở một mình - Kuk đáp, lắc mạnh đầu - Một mình là điều không hay. Một mình rất đáng sợ.

Khi cô Jaun chào thua không làm cho Kuk bình thân lại được, cô gọi bảo vệ và hỏi một người đang ca trực xem anh ta có thể giúp chuyển lời đi tìm

Kik hay không. Cô nói với anh ta:

- Không có gì trầm trọng. Chúng tôi chỉ muốn biết nó đang ở đâu thôi.

Lớp học diễn tiến như lúc bình thường, ngoại trừ đối với Kuk. Nó ngồi bồn chồn sau cái bàn, mắt mở to tìm kiếm, nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Nó khiến cả đám còn lại chúng tôi đều lo lắng. Ngay cả con nhỏ Bo cũng bị nó làm cho bối rối và ngồi im lặng, không đùa cợt hay moi móc gì nữa.

Khi tan học, cô Jaun triệu tập người trực gác một lần nữa. Anh ta bảo không ai nhìn thấy Kik nhưng họ vẫn đang tìm kiếm nó.

Tôi giơ tay lên. Hỏi với vẻ ngây ngô:

- Anh có thử tìm ở khu phân xưởng D chưa ạ?

Người bảo vệ cau mày:

- Nó không thể ở đó được.

- Có thể nó đã lên chui vào đó.

Người bảo vệ nhe răng cười:

- Chui vào khu D? Tôi không nghĩ vậy. Ngay cả tôi cũng chưa vào đó. Tôi không có thể ra vào.

- Nhưng nó có thể ở đó.

Tôi khăng khăng một mực. Tôi đang cầm một cây bút bi trong lòng bàn tay, nhớ lại cuộc trò chuyện mà tôi đã nghe lỏm được hôm qua, khi Tump nói "Sẽ khó mà giữ cho thằng nhỏ im lặng"

Người bảo vệ nói với cô Jaun, hơi đảo tròn đôi mắt:

- Tôi sẽ kiểm tra lại với những người trực sáng nay. Nếu họ nhìn thấy nó, tôi sẽ báo cho cô biết.

- Cảm ơn.

Người bảo vệ đi ra. Giờ học kết thúc. Kuk vội vã ra ngoài để đi tìm em nó.

Bill-E hỏi, nấn ná ở lại sau:

- Chuyện về khu nhà kho D là sao vậy?

- Không có gì, tớ chỉ nghĩ có thể họ chưa xem qua ở đó.

Nó hấp háy mắt nghi ngờ, nhại theo một cách tẻ nhạt giọng của Bela Lugosi ((*Diễn viên sân khấu điện ảnh Hungary)):

- Tớ biết cậu quá rành mà, Grubbs Grady. Cậu sẽ không nói điều gì giống như thế mà không có lý do. Cậu đang giấu tớ chuyện gì vậy?

Tôi cân nhắc xem có nên nói với nó những gì tôi đã nghe Tump nói hay chẳng. Nhưng tôi vẫn còn quá nhạy cảm với nỗi nhục vừa qua. Tôi không muốn để lộ sự hoảng sợ của mình chỉ để Kik xuất hiện và khiến tôi trông như một thằng khùng hoang tưởng.

- Không có gì hết - Tôi nói, mở tay ra để đặt cây bút xuống - Chúng ta hãy...

Những giọt chất lỏng màu xám nhỏ giọt từ bàn tay tôi xuống mặt bàn.
Bill-E nhăn mặt hỏi:

- Cái gì vậy? Trông nó như thủy ngân.

Tôi không trả lời. Tôi nhìn chòng chọc vào chất lỏng đó, những giọt cuối cùng đang rỉ xuống từ những ngón tay của tôi, mực đen lem luốc khắp lòng

bàn tay tôi. Đó là những gì còn lại của cây bút. Cây bút bi vỏ thép mà tôi vừa cầm khi này.

Tôi đã làm cho nó chảy thành chất lỏng.

-> Màn đêm buông xuống. Suốt cả ngày không ai nhìn thấy Kik đâu cả. Lúc này Kuk không phải là người duy nhất lo âu về nó. Ba nó phát cuồng lên. Cuộc tìm kiếm trở nên căng thẳng. Các lực lượng an ninh đã được nghiêm chỉnh triển khai. Thậm chí Davida còn hoãn lại việc bấm máy để mọi người có thể tham gia vào các nhóm tìm kiếm và trợ giúp.

Tôi cùng một nhóm tìm kiếm ở đầu hướng đông thị trấn, đi qua tất cả mọi tòa nhà thật, kiểm tra phía sau mặt tiền của những tòa nhà giả. Cố tập trung vào cuộc tìm kiếm. Cố không nghĩ tới cây bút và cách tôi làm nó hóa lỏng. Nhưng tôi không thể không nghĩ tới nó. Có thể có một cách lý giải mang tính khoa học. Nhưng tôi chắc chắn rằng sự tan chảy này không dính dáng gì tới khoa học. Nó là phép thuật.

Tôi không phải là một pháp sư thiên bẩm. Chú Dervish đã bảo với tôi rằng chỉ có một hoặc hai pháp sư chân chính ra đời trong mỗi thế kỷ. Có những người khác giống như chú Dervish hoặc cô Meera - những thuật sĩ - với tiềm năng thực hiện được những hành vi phép thuật, thường là với sự trợ giúp của những câu thần chú. Có lẽ tôi có thể làm được chuyện đó. Nhưng tôi chưa bao giờ thử. Tôi không khoái phép thuật lắm. Thêm nữa, không có thời gian. Suốt hơn một năm trời chú Dervish đã là một cương thi và ông chưa hề tiến hành những nhiệm vụ giảng dạy của mình kể từ khi ông hồi phục lại.

Vậy tôi đã làm cây bút chảy ra bằng cách nào?

Tôi chỉ có thể nghĩ tới một lời giải đáp. Khi bọn yêu tinh xâm nhập vào vũ trụ của chúng ta, chúng tác động tới khu vực mà chúng băng qua. Chúng là những sinh thể của phép thuật và phép thuật lan nhiễm vào thế giới xung

quanh chúng. Khi ba má tôi bị giết chết, tôi đã có thể khai thác được năng lượng phép thuật và dùng nó để tẩu thoát. Sau đó tôi thực hiện lại nó lần nữa dưới tầng hầm bí mật, khi đánh nhau với Vein và Artery.

Tôi nghĩ điều đó hiện giờ đang tái diễn. Có phép thuật trong bầu không khí - ma thuật của bọn yêu tinh.

-> Chúng tôi không tìm thấy Kik. Cuộc tìm kiếm kết thúc vào lúc nửa đêm. Mọi người đều chào thua. Hầu hết cho rằng nó đã bỏ trốn. Những người bảo vệ bảo ngày mai họ sẽ đi tìm nó ở mé ngoài thị trấn, đưa ba nó và Kuk cùng đi với họ.

Tôi chưa nói với ai về những nỗi sợ hãi của mình. Chả ích gì - tôi chỉ sẽ bị cười nhạo. Nhưng tôi không thể ngồi khoanh tay không làm gì cả. Tôi phải cố giúp Kik, giả sử nó còn có thể cần tới sự trợ giúp. Vì thế tôi đi tìm chú Dervish. Ông đã tham gia tìm kiếm cùng với Juni và vài người khác. Ông và Juni chưa là bồ bịch của nhau, nhưng họ ngày càng dành ra nhiều thời gian cùng đi lại với nhau hơn, và hiện giờ bà đang đi với chú tôi. Chú bảo rằng bà đã giúp ông đối phó với những cơn ác mộng, rằng bà đã dạy ông cách kiểm soát những giấc chiêm bao, để ngăn không cho lũ yêu tinh trong tiềm thức của ông tới gần. Nhưng tôi nghĩ chú tôi đam mê nhiều hơn là biết ơn - thật sự là lúc này ông đang tắm mình trong thứ nước hoa mới đó!

Tôi ôn lại tường tận câu chuyện của mình trước khi tiết lộ nó với chú Dervish. Tôi bảo hôm qua tôi đã gặp Kik, ở gần khu phân xưởng D. Bảo với ông rằng nó đã tìm được cách vào trong, rằng nó đang nấp bên trong, có lẽ là bị mắc kẹt:

- Có thể thứ gì đó đã rơi đè lên nó. Có thể nó bị ghim chặt xuống đất, đang kêu khóc cầu cứu mà không có ai xung quanh nghe thấy.

Chú Dervish không nghĩ là nó có thể lên vào - an ninh quá chặt chẽ. Nhưng Juni bảo họ nên kiểm tra thử xem sao.

- Đó là nơi duy nhất mà chúng ta chưa thăm dò. Nếu bằng cách nào đó nó đã lên vào được và gặp tai nạn...

Cả chú Dervish lẫn Juni đều không đủ thẩm quyền để vào khu phân xưởng D, vì thế chúng tôi tới gặp Davida. Chúng tôi tìm thấy bà trong văn phòng, đang thảo luận về việc quay phim ngày hôm sau với Chuda Sool. Trông bà có vẻ mệt mỏi và bức dọc - sự trì hoãn đã làm cho lịch trình chậm lại. Bà nghe chúng tôi trình bày hết, sau đó lắc đầu:

- Chúng tôi đã kiểm tra rồi. Trước đó Grubbs đã nhắc tới khu D, vì thế những bảo vệ làm nhiệm vụ lúc sáng này - và đêm qua - đã được chất vấn. Tất cả đều bảo rằng họ không nhìn thấy nó.

Chú Dervish nhấn mạnh:

- Nhưng làm sao họ nhìn thấy nếu như nó lên vào.

- Không thể được - Chuda nói và tôi bắt gặp hắn đưa mắt liếc vội tôi - Không có đường nào đi vào nhà kho D ngoại trừ qua mấy cánh cửa. Chúng tôi đã xây dựng nó là để không thể xâm nhập được.

Chú Dervish toan tranh luận:

- Nhưng...

- Không!

Chuda nạt, nhìn thẳng vào ông.

Chú Dervish nhìn lại Chuda, đôi con ngươi của ông mở rộng. Rồi ông mỉm cười và nhún vai:

- Đoán là chúng tôi lắm.

Chuda gật đầu, mắt vẫn dán vào chú Dervish:

- Tôi cũng đoán là các người đã lắm.

Bụng tôi quặn lại. Dễ dàng thoái lui như thế thật không giống với chú Dervish chút nào. Phải chăng Chuda đang kiểm soát những ý nghĩ của chú tôi? Phải chăng tôi đã nghĩ đúng về tay trợ lý đạo diễn không có lông mày này? Phải chăng hẳn là đồng minh với những lực lượng yêu tinh?

Trước khi tôi có thể thách thức Chuda, Juni lên tiếng với Davida:

- Chúng ta cần phải tìm kiếm ở đó. Hoặc, nếu chị không cho phép chúng tôi vào đó, hãy phái một toán bảo vệ và bảo hộ rà soát thật kỹ nơi đó. Vì nếu Kik ở trong đó - và một đứa trẻ quyết tâm có thể tìm được cách lên vào, bất kể an ninh chặt chẽ tới cỡ nào - có thể nó đang gặp rắc rối. Nếu chúng ta làm ngơ điều đó và có gì xấu xảy ra với nó...

Davida thở dài:

- Chuda, tập hợp một toán bảo vệ và...

- Tôi nghĩ chị nên đích thân kiểm tra lại chuyện này, Davida - Juni cắt ngang. Bả mỉm cười ngọt ngào với Chuda đang trừng mắt nhìn bả - Không muốn xúc phạm, anh Sool, nhưng anh quá chắc chắn rằng con bé không có ở đó. Có thể anh đã chỉ nhìn lướt quanh một cái rồi thôi.

Chuda giận dữ sừng cồ và quyết chọi nhau với Juni. Trước khi hẳn có thể bắt đầu một cuộc cãi cọ, Davida nói:

- Không phải chúng ta đang đánh nhau, cảm ơn. Chuda, vui lòng tập hợp một toán cho tôi. Tôi sẽ cùng họ tới khu D và chắc chắn từng phòng một đã

được rà soát một cách có phương pháp. Có thể chấp nhận điều đó chứ, cô Swan?

- Rất tốt.

Juni mỉm cười và chúng tôi bước ra ngoài. Tôi đi ngay sau lưng chú Dervish, chăm chú nhìn kỹ ông, lo lắng về điều có thể đang diễn ra bên trong đầu óc ông.

-> Chúng tôi chờ bên ngoài khu nhà kho trong lúc Davida và những người bảo vệ tìm kiếm Kik. Juni lo ngại cho chú Dervish. Bà hỏi ông có thấy ổn không, có bị nhức đầu không. Cả bà cũng đã nhìn thấy nó, cái nhìn trao đổi giữa chú tôi và Chuda. Tôi ngờ vực không biết bà có hiểu chuyện này theo cách hiểu của tôi hay chẳng, nhưng bà đã biết - hay cảm nhận được - có điều gì đó không ổn.

Khi Davida ngáp dài ngáp vẫn cùng toán bảo vệ ló ra, đã là 2h30 sáng. Bà lắc đầu, bực dọc:

- Không một dấu hiệu nào. Chúng tôi đã kiểm tra mọi chỗ.

Tôi hỏi:

- Bà chắc chứ?

Davida không đáp. Bà nói với Juni:

- Ngày mai chúng tôi sẽ tìm kiếm vùng ngoại ô xung quanh. Có lẽ con bé đã gây gỗ với một đứa bé khác và giận dỗi bỏ đi. Có thể nó sẽ tự mình xuất hiện trở lại.

Tôi khịt mũi thật to:

- Cháu nghi ngờ điều đó!

-> Tôi cài báo thức trễ hơn một giờ và ngủ muộn. Khi thức giấc, tôi nhìn chòng chọc lên trần nhà, mệt nhoài và bực dọc, thấy khó lòng rời khỏi giường. Tự hỏi sẽ làm gì về chuyện của Kik đây. Lý tưởng nhất là kể với chú Dervish những gì tôi đã nghe Kooniart và Chuda Sool nói. Nhất quyết rằng Emmet đã bị một con yêu xơi tái và Kik...

Nhưng tôi đã nói chuyện với Emmet. Nó đâu có bị giết. Trừ phi...

Bạn có thể làm hầu như mọi thứ với công nghệ điện ảnh hay phép thuật. Có thể Chuda Sool cũng đã nghe lỏm cùng với Kooniart khi tôi kể với chú Dervish và Juni về những e sợ của tôi. Có lẽ hẳn đã can thiệp vào cuộc gọi và giả mạo tiếng nói của Emmet, sử dụng bộ phận biến âm cơ học hoặc ma thuật. Khó đó, nhưng không phải không làm được.

Tôi vớ lấy cái quần dài trên cái ghế dưới chân giường, móc cái điện thoại di động ra khỏi túi và gọi số của Emmet. Không có tín hiệu bên kia. Nó đã tắt điện thoại hoặc đang ở đâu đó ngoài vùng phủ sóng.

Tôi vùng dậy, mặc áo quần vào và tới lớp. Tôi nghĩ tới việc hỏi Juni số phone dự phòng của Emmet và má nó, nhưng có lẽ bà ấy muốn biết vì sao bây giờ tôi lại muốn gặp họ. Tôi không muốn để lộ những ngờ vực của mình với bất cứ người nào, phòng khi tôi lại trở thành trò cười thêm lần nữa. Vì thế, khi hết giờ học, tôi hỏi cô Jaun, vờ như tình cờ, rằng cô có số điện thoại của bà Eijit hay không. Tôi bảo tôi đã cố thử liên lạc với Emmet qua điện thoại của nó nhưng không nổi mạng được. Cô Jaun tìm trong danh sách, rồi đọc số cho tôi. Tôi cảm ơn cô và gọi tới số đó trong lúc đi tới chỗ ăn trưa. Tắt ngóm, như số của Emmet. Tôi thử gọi lại số của nó lần nữa - hết như trước đó.

Có thể việc này chẳng có ý nghĩa gì. Vây thử thêm lần nữa, có thể.

-> Tôi thử gọi lại cả hai số nhiều lần trong ngày hôm đó. Không một tín hiệu nào phát ra từ cả hai máy. Tôi gọi tới tư vấn danh mục điện thoại và

lấy được số điện thoại nhà của họ. Gọi nó, chỉ để thấy rằng đường dây đã bị ngắt.

Một lần thử cuối cùng. Tôi nhớ Emmet có kế với chúng tôi về trường học địa phương của nó. Một lần nữa tôi dùng đường dây tư vấn danh mục điện thoại, rồi gọi tới và hỏi tôi có thể nói chuyện với Emmet Eijit hay không. Tôi bảo tôi tìm thấy điện thoại di động của nó và muốn trả lại cho nó. Người thư ký bảo rằng Emmet không tới trường, nó đang đóng một cuốn phim. Tôi bảo tôi nghĩ nó đã đóng xong và đã trở lại trường. Không, bà ta nói, nó chưa trở lại. Tôi hỏi bà ta có chắc vậy không, vì có khi nó đã trở về nhà, chỉ chưa đi học lại. Bà ta nói nhất định là không, bà ta biết má của nó.

Tôi nhìn trừng trừng vào cái điện thoại di động của mình một hồi lâu sau đó, chắc chắn rằng tôi đã bị lừa. Emmet và má nó vẫn còn ở đây, cùng với Kik - nhưng không nhất thiết là còn sống sót.

-> Đêm. Vẫn chưa tìm thấy Kik. Những toán tìm kiếm quay về lúc bảy giờ tối. Kuk và ba nó không đi cùng với họ. Những người tìm kiếm bảo rằng ông Kane và con trai ông ta đã trở về nhà, phòng khi Kik đã quay về đó. Tôi rên lên khi nghe nói thế. Tôi hy vọng đó là sự thật. Tôi cầu nguyện rằng nó là thế. Không chỉ vì tôi không muốn Kuk và ba nó đều bị chết - nhưng vì đó là một lời nói dối, nó có nghĩa là những người bảo vệ đã cùng đi với họ cũng là một phần trong sự che đậy. Nghĩa là tôi không chỉ phải cảnh giác với Chuda Sool hay hai người kia. Tôi không thể tin tưởng bất kỳ ai trong toàn bộ những diễn viên và đoàn làm phim.

-> Việc quay phim được khôi phục lại vào buổi sáng. Davida vẫn còn lo âu về cô bé Kik bị mất tích (hoặc tự nhận là thế - tôi còn có thể tin vào ai được?) nhưng cuộc sống phải tiếp diễn. Làm một cuốn phim là tiêu tốn cả một gia tài. Mỗi ngày đều quan trọng. Bà không thể có đủ tiền để cho phép đoàn làm phim của mình ngồi chơi xơi nước. Vì thế, trong khi một toán bảo vệ được tuyển chọn lên đường vào lúc mặt trời lên để tìm kiếm trong vùng

đất quanh thị trấn Slawter, những chiếc camera vẫn hoạt động như thường lệ.

Họ sẽ quay cảnh yêu tinh lớn thứ hai vào đêm nay. Lần này không có sự tàn sát hay tổn thương về sinh mạng. Nó là một cảnh từ màn thứ ba, trong đó một con yêu xuất hiện trước Bobby Mint và những bạn bè của cậu bé. Nó tiên đoán về sự diệt vong, cảnh báo họ về những cuộc hủy diệt sẽ tới, rồi bảo với họ rằng họ không thể rời khỏi đó, đã quá muộn màng, số phận của họ đã được định đoạt bằng cái chết, cùng với bất kỳ người nào họ quan tâm và thương mến.

Tôi không còn chú ý tới việc quay phim nhưng tôi phải theo dõi cú bấm máy tối nay, để kiểm tra về bọn yêu tinh. Tôi đã nghe nói nó khác với phân cảnh đã giết chết Emmet. Tôi tự hỏi sinh vật này là thật hay là một mô hình? Tôi biết tôi sẽ đặt cược tiền của mình vào chiều nào!

-> Một đám đông đang tập trung theo dõi cảnh quay, nhưng không nhiều như lần quay cảnh yêu tinh đầu tiên. Phân cảnh này được quay ở bên ngoài một nhà thờ, một trong những công trình giả tạo ở Slawter. Theo kịch bản, những tiểu anh hùng sẽ tập trung bên trong nhà thờ để bàn bạc về bọn yêu tinh và những gì họ có thể làm để báo động nguy cơ cho những người khác. Những cảnh này đã được quay - hoặc sẽ được quay - trong một trường quay nội cảnh. Phân cảnh này được bố trí ở cuối cuộc tranh luận của họ. Họ vừa bước ra ngoài. Khi họ bước xuống những bậc thềm, con yêu xuất hiện ở bên ngoài sau lưng họ, cười phá lên, bảo rằng nó đã nghe hết toàn bộ kế hoạch của họ.

Davida xếp đặt cảnh quay, điều động các diễn viên tiến hành các bước diễn xuất, bảo đảm rằng tất cả mọi máy quay và đèn chiếu đã được đặt vào đúng vị trí, rồi về chỗ ngồi của mình.

Diễn!

Tôi hồi hộp quan sát, nín thở khi Salit và những người khác lục tục ra khỏi nhà thờ, những gương mặt rạng rỡ và quyết tâm. Từ cửa trở xuống có tổng cộng tám bậc thềm. Khi họ bước tới bậc thềm thứ bảy từ trên xuống, từ trong nhà thờ dội lại tiếng cười the thé. Con yêu nói vang vang:

- Những con người tội nghiệp, ngu ngốc!

Salit và đồng bọn của mình quay lại, thở dốc:

- Các người tưởng các người biết nhiều lắm. Nhưng, như tất cả những sinh vật khả tử khác, kiến thức của các người về thế giới thật đáng thương. Nó sẽ khá thú vị, nếu như nó không quá buồn thảm.

Tôi bắt đầu run lên khi nghe thấy âm tiết đầu tiên. Không thể nhầm được về giọng nói đó, với âm điệu trầm trầm, thâm trầm. Tôi biết tiếp đó chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi sẵn sàng cho đi bất cứ thứ gì để được sai lầm nhưng tôi biết mình chẳng hề sai.

Con yêu xuất hiện, trượt ra khỏi bóng râm. Nó được chiếu sáng một cách hoàn hảo. Tôi nghe những tiếng thầm thì tán tụng từ mọi người xung quanh tôi. Họ đã vô cùng kinh ngạc với cảnh quay của Emmet, nhưng lần này họ đã sẵn sàng, kiểm soát được những cảm xúc của mình. Ngoài ra, dù con yêu này có ngoại hình kinh khủng hơn nhiều so với con yêu đầu tiên, nó di động êm ái và đẹp mắt đến độ họ có đủ thì giờ để thưởng ngoạn thiết kế của nó, hẳn phải có tới nhiều tháng trời lao tâm khổ tứ để sáng tạo ra nó.

- Các người không thể đánh bại ta hay nòi giống của ta - Con yêu nói, nhìn từ kẻ được mệnh danh là người hùng này sang kẻ khác, rồi ra mé ngoài, tới những người đang theo dõi cuộc quay - Chúng ta có thể đi tới bất cứ nơi đâu các người có thể và cả những nơi các người không thể. Chúng ta nhìn thấy tất cả, nghe thấy tất cả, biết tất cả mọi thứ. Và chúng ta sẽ tiêu diệt tất cả.

Một con yêu cao nghều, làn da đỏ tái với nhiều vết rạn nứt bên trên mà từ đó máu liên tục rỉ ra. Đôi mắt màu đỏ khé. Không tóc, cũng không lỗ mũi. Hàm răng và cái lưỡi trắng nhờn. Nơi lẽ ra có trái tim là một cái lỗ, đầy những rãnh nhỏ xíu loi nhoi. Những bàn tay sứt sẹo nằm ở cuối tám cánh tay. Không có chân, mà chỉ những dải thịt lủng nhùng thòng xuống từ eo hăn, tạo dáng hình những cẳng chân khăng khiu, méo mó. Trong suốt thời gian đó, hăn không chạm vào nền nhà mà chỉ lơ lửng bên trên mặt đất vài phân.

- Giờ đây là thị trấn của chúng ta, hoặc sẽ sớm như thế - Con yêu nói - Các người không thể làm gì để ngăn cản chúng ta.

Đôi mắt của hăn dán vào tôi và hăn cười toe toét:

- Bất kỳ một ai trong các người cũng không thể làm gì được - ngoại trừ bị thảm sát.

Thế rồi hăn cười khanh khách và trôi trở vào nhà thờ. Những cánh cửa đóng sầm lại. Một thằng bé trong nhóm các tiểu anh hùng hét lên. Davida la lớn:

- Cắt!

Mọi người đổ xô về phía trước, reo hò, chúc tụng các diễn viên, nhận xét rằng con yêu trông thật sinh động và kinh khủng, tự hỏi bằng cách nào mà nhóm hiệu ứng có thể làm cho nó treo lơ lửng một cách đáng tin đến thế, thứ máy móc nào đã được trưng dụng đến.

Nhưng không có một sợi thừng hay động cơ nào. Đó không phải là một mô hình hay hóa trang. Vài ngờ vực còn sót lại trong tôi cho tới lúc này tan biến hết. Chúng tôi đang đối mặt với một nguy cơ vô cùng nghiêm trọng. Con yêu đó không nói theo lời thoại của một kịch bản phim. Những lời của nó không hướng tới những nhân vật hư cấu, mà hướng tới những người quan sát chúng tôi.

Ở đây có những con yêu thật sự. Emmet đã bị giết chết, và có lẽ Kik cùng những người thân của nó cũng vậy. Và mọi chuyện đang trở nên tồi tệ. Vì con yêu làm cho mọi người ngất ngây thán phục trước đây một phút chính là kẻ đã giết ba má và chị của tôi, kẻ đã nguyện thề giết chết chú Dervish, Bill-E và tôi...đó là tên chúa yêu kinh khủng, oai nghi...và ti tiện Lord Loss.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

9. Nhà Kho D

-> Chuyện không thể xảy ra, không tài nào tin được, chú Dervish không tin tôi. Ông bảo:

- Đó chỉ là một anh chàng khác mặc đồ hóa trang. Cháu nên ngưng lại việc nhìn thấy bọn yêu tinh ở bất cứ nơi nào cháu ngó qua. Ta biết....

Tôi quát lên. Tôi đang nói chuyện với một mình chú, xa khỏi tầm nghe của bất kỳ ai khác:

- Không! Cái tên cận bã đó đã giết ba má cháu. Hãn cũng đã giết Gret. Đừng bảo cháu rằng cháu có thể nhầm lẫn giữa một cảnh phim dàn dựng và một điều có thật. Đừng làm như thế.

- Grubbs, ta biết chuyện này khó, nhưng cháu phải tin rằng...

Tôi hét lên:

- Đó là Lord Loss.

Chú Dervish nói với giọng dỗ dành:

- Trông giống hãn thôi, nhưng đó là vì Davida đã tiến hành rất nhiều khảo sát. Cô ta biết những con yêu thật trông như thế nào. Thật ra, ta đã giúp cô ta thực hiện mô hình này. Cô ta có một vài chi tiết không đúng. Cô ta không biết những vết rạn nứt trên da hãn, màu mắt hãn hay việc hãn không có những bàn chân thật sự.

Tôi nhếch mép:

- Thật thế ư? Và chú đã giúp bà hoàn chỉnh mấy chi tiết đó?

Chú Dervish đáp, cố nói với giọng khiêm tốn:

- Phải.

Tôi búng tay:

- Và các kỹ thuật viên của bà có thể tiến hành những thay đổi - như chỉ việc búng mấy ngón tay? Họ có thể gom lại những bộ phục trang phức tạp, cơ khí hóa mà họ đã thực hiện suốt nhiều tháng và thay đổi chúng trong khoảng thời gian vài hôm?

Chú Dervish điềm tĩnh đáp:

- Phải.

Tôi nhìn chòng chọc vào mắt chú tôi nhưng không tìm thấy ống trong đó. Chú Dervish mà tôi biết không mỉm cười lém lỉnh với tôi và gạt đi những nỗi sợ của tôi một cách bất cần như thế. Chuda Sool đã tẩy não chú tôi rồi, tôi chắc chắn về điều đó. Tôi phải tìm đồng minh ở nơi khác. Chú Dervish cất tiếng hỏi khi tôi quay lưng bỏ đi:

- Cháu đi đâu vậy?

- Đi tìm một ai đó sẽ tin vào cháu.

-> Tôi đề nghị Juni tới thăm tôi và Bill-E trong phòng chúng tôi. Tôi bảo đó là về chuyện với Bo Kooniart, rằng tôi đang gặp rắc rối với nó và mong nhận được lời khuyên của Juni. Đương nhiên là Juni rất vui vẻ ra tay giúp đỡ. Hứa sẽ ghé qua trong khoảng nửa giờ nữa.

Bill-E biết có điều gì đó trầm trọng xảy ra. Nó không biết đó là gì, nhưng nó sung sướng được tham gia vào cuộc, tự hào rằng tôi bao gồm cả nó. Nó đã không vui khi tôi lên đi vòng quanh trường quay mà không có nó, cũng

không nói lý do, nhưng giờ đây khi tôi đưa nó vào trong vòng bí mật, tất cả đều được tha thứ.

Tôi không nói gì cho tới khi Juni tới, sắp xếp mọi chuyện thật rõ ràng trong tâm trí, quyết định sẽ nói với họ tới mức độ nào, nên nói cái gì và giữ lại cái gì. Rốt cuộc, khi bà tới, ngồi xuống một cái ghế, hai bàn tay đặt trên đầu gối, tôi bắt đầu thú nhận rằng tôi đã nói dối:

- Thật sự cháu không mời cô tới đây để nói về Bo.

Bà mỉm cười:

- Tôi đã đoán là thế. Cháu không phải là người giỏi nói dối. Đó là một điều tích cực - đừng cho rằng tôi đang chỉ trích cháu!

Tôi hỏi:

- Trước khi cháu nói rõ vụ điên rồ này, có ai trong hai người để ý thấy bất kỳ điều gì khác lạ ở chú Dervish hay không?

Bill-E cau mày:

- Ý của cậu là gì?

- Tôi sẽ xem câu hỏi đó như là một lời đáp không. Còn cô, Juni?

Bà ngập ngừng:

- Tôi không biết nhiều về chú của các cháu cho lắm, nhưng dường như anh ta hơi...mất tập trung mấy lúc gần đây.

- Cô đã nhìn thấy điều đó khi ông đang nói chuyện với Chuda về việc tìm kiếm Kik, phải không?

Juni nói một cách dè dặt:

- Tôi đã nhìn thấy...một điều gì đó. Dervish đã trải qua rất nhiều điều trong hai năm vừa qua. Trách nhiệm phải chăm sóc cháu, việc tạm thời mất trí, cố điều chỉnh để quay lại cuộc sống bình thường, những cơn ác mộng.

- Những cơn ác mộng?

Bill-E hỏi. Chúng tôi chưa bao giờ nói với nó về những giấc mơ tồi tệ của chú Dervish.

Juni giải thích:

- Gần đây ảnh gặp rắc rối trong giấc ngủ.

Bill-E càu nhàu:

- Đây là lần đầu tiên cháu nghe về chuyện đó.

- Ảnh thấy dễ hơn khi chia sẻ với tôi những bí mật và nỗi sợ của mình - Juni nói - Anh ta có thể kể cho tôi nghe những điều mà ảnh thấy khó thảo luận với những người khác. Tôi đang cố giúp ảnh giải quyết những rắc rối của ảnh. Chúng tôi đang có tiến triển tốt nhưng hiện giờ dường như ảnh có xu hướng thụt lùi.

Tôi nói với Juni:

- Chuda đang làm rối trí chú ấy. Đang kiểm soát những ý nghĩ của ông.

- Cháu nói nghiêm túc đấy chứ?

Tôi bắt đầu vào câu chuyện:

- Cháu sắp nói với cô một điều nghe có vẻ điên rồ. Bill-E biết đôi chút nhưng không biết hết về nó. Cháu cần cô nghe cháu và ít nhất cố tin tưởng cháu.

- Dĩ nhiên - Juni đáp, nghiêng người tới trước với vẻ tò mò.

Tôi hít một hơi thật sâu. Liếc nhìn Bill-E, biết rằng điều tôi nói sẽ làm nó tổn thương, rồi thẳng thừng lên tiếng:

- Bọn yêu tinh đã giết chết ba má và chị cháu...

-> Tôi nói với họ hầu hết mọi chi tiết. Cuộc chạm trán đầu tiên giữa tôi và Lord Loss. Tẩu thoát. Bị điên. Hồi phục. Chuyển tới Carcery Vale. Lời nguyện của gia tộc Grady. Và vấn đề lớn - Bill-E biến thành một người sói.

- Ra là như vậy!

Bill-E kêu lên. Nó run rẩy cả người, con mắt hiếng của nó run lên không ngớt.

- Tớ chưa bao giờ tin vào câu chuyện của cậu rằng chú Dervish đã nhốt tớ vào cái lồng là để bảo vệ tớ. Tớ đã biết có điều gì đó cậu chưa nói ra - Nó nhìn tôi với ánh mắt buộc tội - Cậu đã nói dối tớ.

Tôi thở dài:

- Tớ và chú Dervish không muốn cậu bị tổn thương.

- Tớ có thể chịu được sự tổn thương. Nhưng không chịu được những lời dối trá. Lẽ ra cậu nên nói cho tớ biết.

Tôi đau khổ lắm lắm:

- Có lẽ là vậy.

Bill-E gầm gừ:

- Vậy là tớ đã được chữa khỏi?

- Phải.

- Thật sự? Mãi mãi?

Tôi rầu rĩ gật đầu, rồi nói sơ qua sự thỏa thuận mà những thành viên nhất định trong gia tộc chúng tôi đã giao kết với Lord Loss, những trận đấu cò, các cuộc đánh nhau với những tên thuộc hạ của hắn. Tôi kể cho họ nghe chú Dervish và tôi đã đại diện cho Bill-E thách đấu với Lord Loss ra sao. Phần duy nhất tôi chưa lại là sự thật về cha ruột của Bill-E. Tôi không nói cho nó biết chúng tôi có cùng một người cha. Đây chưa phải là lúc để mở cái thùng đựng đầy sâu đó.

Cơ giận của Bill-E giảm xuống khi nó nghe thấy chú Dervish và tôi đã liều mạng để cứu nó. Lúc này nó nhìn tôi trân trối, với lòng kính nể, nước mắt lăn tròn trên má nó. Tôi thấy điều đó còn khó chịu hơn là cơn giận dữ của nó. Nó đang nhìn tôi như thể tôi là một dạng người hùng nào đó. Nhưng tôi không phải là một anh hùng. Tôi chỉ làm điều đó vì nó là em tôi, nhưng tôi không thể nói với nó điều đó, không phải vào lúc này. Nó nghĩ chú Dervish là ba nó. Nếu tôi nói cho nó nghe sự thật, tôi sẽ làm cho nó đau đớn với tin tức rằng người cha thật sự của nó đã chết rồi.

Tôi nhanh chóng kết thúc câu chuyện rằng vài tháng qua, chú Dervish đánh bại Lord Loss trong lãnh địa yêu tinh của hắn và có lại những tri giác, những cơn ác mộng, tới đây để cố lấy lại cân bằng, con yêu đã giết chết Emmet, việc nghe hóng được câu chuyện giữa Tump Kooniart và Chuda Sool, sự xuất hiện của Lord Loss.

- Nhất định đó là hắn - Tôi nói với họ - Trước đó cháu không chắc chắn trăm phần trăm, nhưng giờ thì cháu chắc chắn. Có những con yêu thật sự trong thị trấn Slawter. Tump và Chuda đang làm việc cho chúng, cùng với một số người khác trong đoàn. Cả Davida cũng có thể là đồng minh của chúng. Lord Loss đã thề sẽ báo thù cháu, chú Dervish và Bill-E. Vì thế ba người chúng cháu như cá nằm trên thớt, không còn ngờ gì nữa. Có lẽ cả những người còn lại như cô nữa.

Im lặng. Bill-E đang nhìn tôi chòng chọc, bị giằng xé giữa lòng tôn kính người hùng, nỗi kinh hoàng và sự nghi ngờ. Juni không biết phải nói gì hay nghĩ gì. Có lẽ bà đã từng nghe đủ mọi loại chuyện trong đời, nhưng không có gì giống thế này. Bà đang cố nghĩ ra một cách ôn tồn để chối bỏ những gì tôi kể mà không si nhục hay làm tôi tức giận.

Tôi mỉm cười:

- Không sao đâu. Cô có thể bảo là cháu điên khùng. Cháu không bận tâm đâu.

Juni phản đối:

- Mọi người tung ra cái từ đó quá nhanh. Nó là một sự chụp mũ dễ dàng. Tôi cố không bao giờ đưa ra những khái quát hóa quơ đũa cả nắm như vậy. Nhưng...

Tôi kết thúc câu nói giúp bà:

- ...trong trường hợp này cô sẽ xem là một ngoại lệ.

Bà mỉm cười yếu ớt:

- Tôi không định nói như thế.

- Nhưng cô đang nghĩ vậy, đúng không?

Bà nghiêng đầu với vẻ hoang mang:

- Chúng ta có nhiều điều cần thảo luận. Chuyện này đã xảy ra từ lâu. Cháu đã có những vấn đề mọc rễ khá sâu mà chúng ta phải lần lượt tháo gỡ, mỗi lần một thứ. Để bắt đầu...

Tôi cắt ngang:

- Cô có tin vào phép thuật hay không?

Juni đáp thẳng thắn:

- Không.

- Nếu cháu có thể thuyết phục cô thì sao?

- Bằng cách nào?

Tôi đã nghĩ nhiều tới chuyện này. Tôi biết chỉ những ngôn từ sẽ không đủ. Tôi chưa thực hiện bất cứ điều gì dính dáng tới phép thuật từ lúc làm cây bút chảy nhè ra, nhưng tôi chắc chắn phép thuật vẫn còn lan tỏa trong bầu không khí, bao quanh tôi, chờ được định hướng. Tốt hơn nó nên là như vậy, không thì tôi sẽ thật sự trông giống như một thằng khùng!

Tôi chỉ vào cái đồng hồ trên cổ tay của Juni:

- Cái đó có đáng nhiều tiền không?

Bả cau mày:

- Không.

- Nó có ý nghĩa quan trọng gì với cô không? Cô có nhớ nó nếu làm mất nó?

- Không thật sự. Chuyện này sẽ dẫn tới đâu vậy Grubbs?

- Cô sẽ thấy.

Tôi dán mắt vào cái đồng hồ, muốn nó chảy ra. Tôi đã dự đoán phải hơi khó khăn, nhưng hầu như ngay khi tôi tập trung, cái đồng hồ hóa lỏng và chảy nhỏ giọt khỏi cổ tay của Juni.

- Ồ. Nóng quá!

Juni kêu lên, đứng bật dậy và chà xát cổ tay mình.

Tôi cũng đứng lên:

- Xin lỗi! Cô có sao không? Có muốn cháu đi lấy ít nước đá hay...

- Tôi ổn.

Juni nạt, rồi ngưng chà xát, nhìn chòng chọc vào vết đỏ do kim loại chảy lỏng để lại, rồi nhìn vào vũng chất lỏng trên sàn, rồi vào tôi. Bà kêu lên:

- Grubbs...Đây là cái gì?

Tôi cười rạng rỡ, niềm tự tin dâng trào:

- Đó chỉ là bước khởi đầu. Cô có bao giờ muốn bay lên không?

-> Rốt cuộc chúng tôi không bay lên. Juni chưa sẵn sàng để mở cửa sổ ra và bay vọt lên trên những tòa nhà của thị trấn Slawter. Cả tôi cũng vậy, thật sự. Nhưng chúng tôi cũng bay lên chút chút, để chứng minh rằng cái đồng hồ tan chảy không phải là một trò lừa đảo, rằng đây là phép thuật thật sự, không phải là trò diễn trên sân khấu.

- Thật không tài nào tin nổi điều này.

Juni cười khanh khách khi tôi mở rồi tắt những bóng đèn chỉ bằng cách nhìn vào chúng, trong lúc tung hứng sáu chiếc vớ cuộn tròn mà không chạm vào chúng.

Bill - E thở dốc:

- Những gì diễn ra thật tuyệt! Tớ có thể làm được chuyện đó không?

- Có thể.

Tôi đập, tắt và bật những bóng đèn thêm vài lần nữa, rồi thả mấy chiếc vớ xuống:

- Chú Dervish bảo nhiều người có tiềm năng phép thuật. Chỉ là họ không biết điều đó. Phép thuật dày đặc trong bầu không khí bao quanh chúng ta ở đây, nhưng cậu và những người khác không nhận ra nó. Tớ thì có, vì tớ đã chiến đấu với bọn yêu tinh và một phần trong tâm trí tớ - cái phần thuộc về phép thuật - đã được khai mở. Nếu cậu có thể mở phần đó trong tâm trí mình, tớ cược là cậu có thể làm bất kỳ điều gì tớ có thể.

Bill-E lẩm bẩm:

- Tớ cần có một con yêu để quật vào mông nó.

Juni nói:

- Tất nhiên, tất cả những chuyện này có thể chỉ diễn ra trong tâm trí tôi. Cậu có thể đã đưa tôi vào một ảo giác về các vật chất. Có thể tôi đã tưởng tượng ra cái đồng hồ, việc bay lơ lửng, những chiếc vớ.

Bill-E chun mũi lại.

- Cô không thể có ảo giác về mùi hôi từ những chiếc vớ của Grubbs!

Nó nói. Và cả ba chúng tôi phá ra cười. Tôi hỏi Juni:

- Cô không thật sự tin vào điều đó, phải không?

Bả thờ dài:

- Không. Nhưng tôi muốn giữ một đầu óc cởi mở, như cháu đã khuyên. Điều đó không có nghĩa là chấp nhận câu chuyện về lũ yêu tinh của cháu ngay cả khi phép thuật là có thật.

Bả nghiêm chỉnh nhìn tôi:

- Một người không thể xác nhận cho một kẻ khác. Tôi chưa nhìn thấy chứng cứ nào về bọn yêu tinh.

Tôi rên lên:

- Cô không cần phải thấy! Nếu bọn yêu tinh không có thật, cháu lấy quyền năng của mình từ đâu ra chứ?

Juni đáp:

Tôi không biết. Có thể cháu sản sinh ra nó một cách tự nhiên, vô ý thức. Bọn yêu tinh có thể chỉ là cách cháu hợp lý hóa những quyền năng của cháu.

Bả giơ một tay lên khi tôi toan tranh luận:

- Tôi không nói rằng đó là trường hợp này - chỉ nói rằng nó có thể là thế.

Bả ngồi xuống lại, nét mặt hiện lên vẻ đau khổ:

- Thật sự tôi không thể nói với các cháu tôi hy vọng nhiều thế nào rằng bọn yêu tinh chỉ là một sản phẩm tưởng tượng của cháu. Vì Emmet, Kik và những người khác.

Tôi lẩm bẩm:

- Cháu biết. Cháu cũng ước gì chúng không có thật. Nhưng chúng có thật.

Bả liếm môi, cau mày thật sâu, cố gạt bỏ khỏi tâm trí mình câu chuyện của tôi. Cuối cùng bả nói:

- Tôi cần chứng cứ. Tôi không chắc cháu muốn tôi làm gì, nhưng tôi không thể làm bất cứ điều gì cho tới khi tôi nhìn thấy chứng cứ trực tiếp.

- Cháu muốn cô giúp chú Dervish. Bằng cách nào đó Chuda Sool đã khóa lại tâm trí ông. Cháu muốn cô giúp cháu phá vỡ nó. Cô có thể làm điều đó mà không cần phải tin vào bọn yêu tinh, phải không?

- Có lẽ. Nhưng tôi không muốn tới gần bất kỳ nơi nào trong tâm trí của Dervish cho tới khi tôi biết chắc tôi đang đối phó với cái gì.

Tôi nói khẽ, hạ thấp ánh mắt:

- Cháu nghĩ cháu có thể chứng minh nó. Nhưng nó có thể nguy hiểm. Loại nguy hiểm mà trong đó tất cả chúng ta sẽ chết một cách kinh khủng nếu mọi chuyện không ổn thỏa.

Juni bình thản đáp:

- Tôi sẵn sàng đánh liều với nó.

- Cả tớ nữa.

Bill-E cất cao giọng với vẻ can trường, dù tiếng the thé trong giọng nói đã để lộ nỗi sợ của nó.

Tôi miễn cưỡng gật đầu:

- Bọn yêu tinh không ló ra từ không khí. Chúng phải được gọi mời. Vũ trụ của chúng phải được hòa trộn vào vũ trụ của chúng ta. Phải mở một ô cửa sổ hay một đường hầm giữa hai thế giới. Nếu Lord Loss và những con yêu khác có thật, chắc chắn phải có một nơi để chúng băng qua. Một địa điểm bí mật. Một nơi mà không ai ngoài những cộng sự con người của chúng có thể bước vào.

Bill-E và Juni cùng đồng thanh thốt lên:

- Phân xưởng D.

Tôi cười thầm một cách chán chường:

- Cùng nhất trí rồi đấy nhé.

-> Juni vẫn tiếp tục nói, rằng hẳn là bà đã điên nên mới cùng thực hiện chuyện này, đây là một kế hoạch điên rồ, chắc bà phải đi kiểm tra lại cái đầu của mình. Nhưng phép thuật đã làm cho bà mất tự tin. Bà thấy rối trí, không thể hoàn toàn kiểm soát được mình. Tôi nên cho bà một ngày để suy nghĩ kỹ mọi chuyện và tìm lại sự thanh thản trong đầu óc. Nhưng có thể bà sẽ bỏ cuộc nếu tôi làm điều đó. Bà có thể bắt đầu lý giải và phân tích một cách duy lý, và quyết định không ai ở địa vị của bà nên xâm nhập vào một tòa nhà. Tệ hơn nữa, bà có thể nói với Davida những gì tôi tin tưởng và khiến những kẻ thù của tôi trở nên cảnh giác. Vì thế tôi kéo bà theo, không cho bà có thời gian suy nghĩ.

Không thể nào lẻ vào nhà kho D được, bất kể bạn tới vào thời gian nào. Những ngọn đèn lớn sáng rực rọi khắp bốn phía tòa nhà vào ban đêm. Bạn không thể tới gần mà không có cái bóng của bạn đi trước bạn, được phóng to lên như một gã khổng lồ khi bạn tới gần hơn.

Nhưng tôi có phép thuật làm hậu thuẫn. Tôi có thể thực hiện bất kỳ loại phép màu nào trong phòng của chúng tôi để thuyết phục Juni về quyền năng của tôi. Không phải ngẫu nhiên khi tôi chọn việc thử nghiệm trên những cái bóng đèn của mình.

Từ chỗ nấp ở tòa nhà gần căn nhà kho nhất, tôi nghiên cứu những ngọn đèn. Juni và Bill-E ngồi im sau lưng tôi. Tôi không thể nhìn thấy hết tất cả các ngọn đèn từ chỗ này, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra chúng.

Không chắc tôi có đủ sức để thực hiện điều này hay không. Chỉ thử cố gắng và hy vọng vào kết quả tốt nhất. Tôi nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, giữ cho hình ảnh của những ngọn đèn hiện rõ trong tâm trí, tôi hình dung tất cả lóe lên và tắt ngóm ngay tức khắc như một bóng đèn flash trong một

máy chụp hình. Kêu gọi phép thuật. Cố mở rộng nó tới các ngọn đèn. Nghi ngờ không biết tôi có thể thật sự...

Bill-E thở dốc. Rồi lẩm bẩm:

- Ôi trời! Tuyệt quá!

Tôi mở mắt ra trong bóng tối.

- Đi nào - Tôi rít khế, tiến về phía trước, không chắc chúng tôi có được bao nhiêu thời gian.

- Úi cha! - Juni nói không ra hơi. Nhưng bả chạy theo tôi và Bill-E, dù không thật sự muốn làm chuyện này.

-> Những tay bảo vệ ra khỏi mấy căn chòi của họ với những cây đuốc trên tay. Chúng tôi nằm rạp xuống sát đất khi những ánh đuốc của họ quét qua bề mặt khu vực. Tôi nghĩ tới việc làm tắt những cây đuốc nhưng điều đó sẽ khuấy động sự nghi ngờ của họ.

Nằm trên đất lạnh, đầu gục xuống. Tôi nghe một trong những người bảo vệ nói chuyện trên máy bộ đàm, kiểm tra xem có phải tất cả đèn đều bị tắt hay không. Giọng của anh ta không có vẻ lo lắng. Những người bảo vệ giờ đuốc quét qua khu vực vài lượt nữa, rồi quay trở vào chòi. Một người giờ cao đuốc hướng về cánh cửa nhà kho D. Chúng tôi không cách nào lên qua đó mà không bị phát hiện. Vì thế tôi không dự định vào theo lối đó.

Tôi chồm dậy, vội vã chạy tới trước, cố không tạo ra tiếng động nào, hướng tới một điểm khoảng chừng ba phần tư con đường dọc theo bức tường của nhà kho, nơi tối và thuận tiện, nơi những tay bảo vệ không thể nhìn thấy chúng tôi một cách dễ dàng.

Tôi dừng lại nghỉ một khi tới bức tường, thở hỗn hển, do sợ hơn là do chạy. Giây lát sau đó Juni và Bill-E cũng chạy tới nơi. Bill-E thở hồng hộc,

nó không khỏe bằng tôi. Tôi có thể nhìn thấy gương mặt họ dưới ánh sáng của vầng trăng và những ngôi sao. Trông Bill-E có vẻ sợ hãi nhưng phần khích. Juni thì chỉ sợ. Thật buồn cười, nhưng tôi cảm thấy ở đây mình giống như một người đã trưởng thành.

- Giờ làm gì tiếp?

Bill-E hỏi khi lấy lại được hơi thở.

- Chiêu dây thừng của thổ dân da đỏ.

Tôi nhe răng cười đáp lời nó, rồi cố làm cho một sợi dây thừng dài hiện ra, thòng xuống từ mái nhà. Không có gì xảy ra. Tôi thử lại lần nữa, lần này chỉ yêu cầu sợi dây xuất hiện trên mặt đất. Chả có gì.

Tôi cau mày, tự hỏi phải chăng tôi đã sử dụng hết phép thuật của mình khi tắt mấy ngọn đèn. Nhưng rồi tôi sức nhớ lại cuộc chiến đấu giữa tôi với Vein và Artery. Chú Dervish đã thủ sẵn mấy thứ vũ khí, đặt chúng trên sàn tầng hầm bí mật, những cái rìu, những thanh kiếm, vân vân. Hẳn ông không mất công làm chuyện đó nếu chúng tôi có thể đơn giản làm cho mấy thứ vũ khí xuất hiện. Có lẽ phép thuật không hoạt động theo cách đó và những vật thể không thể được tạo ra từ không khí.

Vì thế, loại trừ con đường đột nhập từ mái nhà. Đã tới lúc dùng tới phương án B.

Tôi tập trung vào bức tường. Những khối đá trần trụi, được gắn chặt vào nhau bằng xi măng. Không một khe hở. Không thể biết chúng dày tới cỡ nào, nhưng tôi hình dung bức tường phải dày hơn chiều sâu một khối. Tôi đặt bàn tay trái lên khối đá gần nhất và tập trung tư tưởng. Không chắc tôi có thể làm đá chảy ra như kim loại hay không, nhưng tôi cứ thử xem sao.

Tảng đá không tan chảy. Tôi cố lần nữa nhưng nó vẫn y nguyên. Tôi thử dài - có vẻ như tôi đã cạn kho ý tưởng. Nhưng khi tôi nghiêng người tới

trước, cố suy nghĩ một cách để vào trong, những ngón tay của tôi chọc thủng khối đá. Như thế tôi nhúng tay vào một lớp bùn. Tôi hơi co nắm tay lại và moi ra một nắm chất liệu mềm mềm. Tôi mỉm cười với mớ tạp chất này, rồi quay sang cười với Juni và Bill-E. Tôi nói với họ:

- Hai người moi sạch thứ này ra, tôi phải làm việc với những tảng đá còn lại.

Bill-E thì thào:

- Cẩn thận đấy. Chúng ta không muốn bức tường sụp xuống.

Tôi khịt mũi:

- Đừng lo. Grubbs Grady luôn nắm vững các tình huống!

- Chuyện này thật điên rồ!

Juni lăm bẫm, nhưng cũng chọc mấy ngón tay vào tảng đá đã chảy nhèo nửa phần và bắt đầu móc nó ra.

-> Phải mất mười lăm phút để móc được một lỗ đủ to cho chúng tôi luồn người qua. Có cảm giác như cả mấy giờ. Suốt thời gian đó tôi nhận thức được mối đe dọa rằng những ngọn đèn sẽ sáng trở lại, hoặc bọn bảo vệ sẽ nhìn thấy chúng tôi, và mọi thứ trở thành uống công vô ích.

Nhưng bóng tối vẫn giữ nguyên và cuối cùng tôi làm mềm cả lớp đá thứ ba, cũng là lớp cuối cùng. Tôi thò đầu qua khoảng trống và đốt cây đuốc mà tôi đã mang theo. Chỗ này giống như một phòng thay đổi phục trang thông thường - những con rối và các thứ khuôn đúc nằm rải rác, dụng cụ, những con manocanh, những mảnh vật liệu, những ống keo dán. Tôi tắt đuốc và tiến tới trước. Juni theo sau, rồi tới Bill-E.

Bill-E cau mày khi nó bước vào bên trong. Nó ngoái nhìn lại cái lỗ, cất tiếng hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì với thứ này đây? Nếu họ nhìn thấy nó khi những ngọn đèn sáng trở lại...

- Chúng ta chỉ hy vọng họ không nhìn thấy.

Nó khăng khăng:

- Và khi chúng ta luồn ra? Họ sẽ biết chúng ta đã vào đây.

Tôi nói với nó:

- Tớ sẽ cố làm cho những tảng đá cứng trở lại và đặt chúng vào vị trí. Nhưng nếu tớ không làm được, cũng đừng lo. Nếu tớ đoán đúng và chúng ta đang đối phó với bọn yêu tinh, chúng ta sẽ không lần khăn nấn ná ở đây như những nạn nhân trong phim kinh dị, chờ chúng tới xơi tái chúng ta.

Juni hỏi:

- Còn nếu cháu sai thì sao? Nếu chẳng có bất kỳ con yêu nào cả?

Tôi cười lặng lẽ:

- Vậy thì chúng ta sẽ quậy tung lên cả một mớ rắc rối. Nhưng đó là thứ rắc rối bị sút vào mông, bị cho thôi việc, và cháu không bận tâm nhiều tới mấy thứ rắc rối đó.

Bill-E hỏi, liếc quanh:

- Vậy giờ sao đây?

- Chúng ta sẽ đi vòng vòng, thăm dò cả tòa nhà càng nhiều càng tốt. Tiếp tục đi cho tới khi chúng ta tìm thấy một điều gì đó khác lạ hay đã xem qua

hết những căn phòng.

Bill-E đề xuất:

- Có lẽ một trong số chúng ta nên ở lại đây, để báo động cho những người khác nếu mấy tay bảo vệ tìm thấy cái lỗ.

Tôi làu bàu:

- Bằng cách nào?

- Điện thoại - Nó moi cái di động của nó ra, bật máy, cau mày, lắc lắc nó, rồi nhăn nhó - Không có tín hiệu. Chết tiệt!

- Dù sao thì có lẽ tốt hơn là chúng ta nên đi cùng với nhau - Juni nói, rồi thở hắt ra một hơi nặng nề - Tôi chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì giống thế này. Thậm chí tôi chưa bao giờ lấy trộm kẹo ở những cửa hàng khi tôi còn bé. Tôi luôn tôn trọng luật pháp.

Bill-E cười như nắc nẻ, cố nói theo giọng điệu của một gã anh chị ở thập niên 1930:

- Chào mừng tới với thế giới ngầm, em bé!

Tôi thì thầm:

- Không nói gì nữa.

Chúng tôi tiến tới.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

10. Thịt Tươi

-> Chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ một máy camera an ninh nào. Tôi đoán là Chuda Sool hoặc những thượng cấp của hắn cho rằng lực lượng bảo vệ có vũ trang bên ngoài đã cung cấp đủ sự bảo vệ. Hoặc có những máy camera giấu kín mà chúng tôi không thấy được. Hoặc họ nghĩ là không có bất kỳ một ai tìm được đường vào có thể thoát ra bên ngoài được.

Đi ngoằn ngoèo qua tòa nhà, một căn phòng bình thường này nhường chỗ cho căn phòng khác. Có khá nhiều con rối quái lạ, mang hình dáng yêu tinh nằm rải rác, nhưng là tác phẩm của bàn tay con người. Được thiết kế một cách thông minh, nhưng khó mà so với những con yêu tinh thật sự. Chỉ là nhựa dẻo, kim loại, cao su chứ không phải là da thịt, xương và máu.

Tôi cố không đánh mất tự tin khi chúng tôi tiến xa hơn vào nhà kho. Theo logic, những căn phòng này chỉ là vòng ngoài của những phân xưởng thật sự. Trong khi địa điểm này hạn chế ra vào, một số người trong đoàn - như chú Dervish - đã được phép đi vào khu vực này của nó. Điều này chỉ là sự ngụy trang. Mọi chuyện sẽ khác nếu đi sâu hơn vào phía bên trong.

Tôi hy vọng.

Tôi e là thế.

-> Chúng tôi tới một cánh cửa thép đồ sộ không giống như những cánh cửa khác mà chúng tôi đã gặp. Cao hết chiều cao của trần nhà và rộng ba mét. Có một màn hình số nhỏ ở bên tay phải, có dấu viền của một bàn tay in lên trên nó.

- Hệ thống kiểm soát vân tay - Bill-E nhận xét, khỏ mấy đốt ngón tay lên cánh cửa. Nó thò tay ra, ép bàn tay lên màn hình.

Tôi ngăn nó lại:

- Chờ đã. Nó có thể phát ra tiếng kêu báo động nếu một người xâm nhập chạm vào nó.

Bill-E hạ bàn tay của nó xuống.

- Chúng ta sẽ lại làm chảy bức tường để vào trong hả sếp?

- Cho là thế, anh bạn thân mến.

Tôi đặt mấy ngón tay lên những tảng đá bên phải cánh cửa. Tập trung phép thuật và ra lệnh cho tảng đá chảy ra. Đẩy mạnh về phía trước để moi ra năm đá chảy nhéo đầu tiên.

Nó vẫn rắn như đá.

Tôi cố lần nữa - không được. Chà mấy ngón tay vào nhau, cố tìm hiểu chuyện này. Không thể có chuyện tôi đã cạn nguồn năng lượng phép thuật - ở đây có nhiều phép thuật trong bầu không khí hơn là ở bên ngoài. Tôi có thể cảm thấy nó thật sự đang kêu lạo xạo quanh tôi. Chỉ để chắc ăn, tôi nâng bổng thân hình của mình cách mặt đất khoảng nửa mét. Không vấn đề gì.

- Có gì không ổn hả?

Juni hỏi, lo lắng nhìn tôi trong lúc tôi nổi bênh bồng trong không khí.

Tôi nói với bà, nhẹ nhàng đáp xuống:

- Bức tường đã được bảo vệ. Nó đã được nạp phép thuật, hoặc có phép thuật ép ra từ bên trong. Cháu không thể làm nó chảy ra.

Bill-E lên tiếng:

- Chúng ta có thể thử ở một chỗ khác. Có thể có một cánh cửa khác hoặc một phần của bức tường không được...

Tôi lắc đầu:

- Nó sẽ giống thế này khắp cả bức tường. Tôi có thể cảm nhận được điều này, nói theo nghĩa đen. Có một cấu trúc bên trong, một tòa nhà nằm trong khu nhà kho. Nếu có những cánh cửa khác, chúng cũng sẽ giống cánh cửa này. Bức tường cũng sẽ hết như vậy ở mọi nơi. Và cả trên mái nhà.

Juni nhận xét với vẻ nhẹ nhõm:

- Vậy chúng ta không thể tiếp tục. Chúng ta hãy ra ngoài, lấp cái lỗ lại và thảo luận một cách mới...

Tôi cắt ngang lời của bà:

- Không. Cháu sẽ không dừng lại. Cho tới khi cháu đã thuyết phục được cô.

Bà nhẹ nhàng phản đối:

- Nhưng nếu chúng ta không thể đi qua...

- Cháu không nói thế. Chúng ta phải thông minh hơn chút nữa.

Tôi quay trở lại trước màn hình và nghiên cứu nét viền của bàn tay. Phép thuật của tôi không đủ mạnh để chơi với phép thuật của bức tường, nhưng có lẽ tôi có thể đánh lừa hệ thống kiểm soát công nghệ của cánh cửa.

Tôi đặt bàn tay phải lên màn hình, căng thẳng chờ đợi một tiếng rú báo động. Nhưng không có một tiếng còi nào ré lên hết. Những ngọn đèn không nhấp nháy. Tôi thở nhẹ, suy nghĩ thật căng, cố hướng phép thuật vào màn

hình. Nó đã được cài đặt để nhận diện những dấu vân tay cụ thể. Tôi muốn bảo nó rằng những dấu tay của tôi nằm trong số những dấu tay mà nó chấp nhận. Nhưng làm sao bạn nói chuyện với một cái máy vi tính chỉ hiểu được những mã nhị phân.

Tôi làm ngơ những điều phức tạp. Gửi một thông điệp đơn giản, lặp đi lặp lại, để phép thuật tuôn trào suốt thời gian đó.

- Mày biết tao. Những dấu tay của tao nằm trong kho dữ liệu của mày. Mở ra.

Không có gì xảy ra. Bill-E và Juni im lặng, nhưng tôi cảm thấy sự thiếu tin tưởng của họ. Tôi làm ngơ họ, tiếp tục nói với cái máy vi tính, cố đánh lừa nó. Tôi không ghi nhận khả năng thất bại. Thay đổi chiến thuật. Bắt đầu nói với nó rằng tôi là Chuda Sool.

- Mày sẽ mở ra. Tao là Chuda Sool.

Hình dung ra gương mặt nhỏ dài, đôi mắt không lông mày và ánh nhìn lạnh lẽo của hắn.

Có một tiếng lách cách. Một tiếng nữa. Cả một chuỗi tiếng kêu lách cách và o o.

Cánh cửa mở vào phía trong, lặng lẽ như tôi mong đợi.

Tôi nhấc bàn tay ra và tự mãn liếc nhìn nét mặt kinh ngạc của Juni và Bill-E, nói lầm bầm:

- Ôi dào, những kẻ thiếu niềm tin các vị.

Chúng tôi bước vào trong.

-> Bóng tối. Những căn phòng khác cũng tối, nhưng tôi có thể soi sáng chúng bằng cây đuốc của tôi. Căn phòng này quá rộng. Ánh sáng tỏa ra chỉ

như một đầu mũi kim, không cho phép chúng tôi thấy được thứ gì trong không gian bao quanh chúng tôi. Chúng tôi chỉ có thể nói rằng nó rộng lớn mênh mêng, không còn gì hơn nữa.

- Có cảm giác chuyện này không ổn.

Juni lên tiếng khi chúng tôi đứng cách lối ra vào chừng vài mét, không muốn tiến xa hơn về phía trước.

Bill-E đồng ý, chớp chớp mắt nhìn vào bóng tối:

- Nó giống như chúng ta đang bị bao vây vậy.

Tôi lia cây đuốc sang trái, rồi sang phải. Chúng tôi không thể nhìn thấy bất kỳ một ai. Nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người - hoặc những sinh vật khác - không diện hiện ở đó. Hoặc chúng không thể nhìn thấy chúng tôi.

Juni nói:

- Có lẽ chúng ta nên quay trở lại với những cây đuốc cháy sáng hơn.

Tôi lau bầu:

- Nếu chúng ta ngưng lại vào lúc này, chúng ta sẽ không bao giờ quay lại được.

- Nhưng chúng ta không thể nhìn thấy gì cả.

- Hãy cho cháu một phút. Để cháu nghĩ xem.

Tôi không thể tạo ra những vật thể từ không khí. Nhưng phép thuật là một hình thức của năng lượng. Có lẽ tôi có thể hoán chuyển năng lượng đó sang một hình thức khác.

Tập trung. Nói với phép thuật bên trong tôi. Theo một cách kỳ quặc nào đó, có cảm giác như tôi là hai người, một là kẻ mà tôi luôn là, và một Grubbs Grady - pháp sư.

Tôi nói với phân nửa con người mang phép thuật của mình:

- Ta muốn tạo ra ánh sáng. Ta thích một quả cầu ánh sáng lớn xuất hiện ngay trên đầu ta. Có được không?

Đáp lại, tôi cảm thấy một dòng năng lượng trào ra từ hai bàn tay. Nó tập hợp lại bên trên đầu tôi, xung động vài lần, rồi biến thành một quả cầu có ánh sáng trắng chói lòa. Tôi thờ dốc vì đau, đưa cánh tay lên che mắt.

- Đừng sáng quá!

Tôi rít lên, rồi hấp háy một bên mắt nằm phía trên cánh tay. Ánh sáng nhẹ nhàng mờ đi, nhưng nhìn vào nó vẫn còn quá chói.

- Tiếp tục mờ hơn nữa. Nữa...nữa...ngưng lại.

Tôi buông cánh tay xuống. Cả Bill-E lẫn Juni cũng đã đưa tay lên che mắt họ. Tôi bảo họ:

- Ổn rồi. Giờ hai người có thể nhìn.

Đôi mắt họ ướt đẫm khi họ buông hai tay xuống. Trông Juni giống như đang bị ốm. Bà thì thào:

- Cháu làm điều đó bằng cách nào vậy?

Tôi nhe răng cười:

- Dễ như ăn cháo.

Bill-E nói:

- Cậu là một tay quái dị. Nhưng rất hữu dụng với mọi người quanh cậu.
- Cảm ơn. Giờ chúng ta hãy nhìn xem chúng ta đã bước vào trong cái gì...

Tôi lệnh cho quả cầu ánh sáng tiến về phía trước, làm cho nó sáng dần lên khi nó di động cách xa chúng tôi, cho tới khi nó rọi sáng toàn bộ căn phòng. Nó là một gian phòng đơn lẻ, mênh mông, giống như một hang động. Nền đất trần trụi. Những bức tường gạch kéo dài hết chiều cao của tòa nhà, suốt cả ba tầng của nó. Không có phục trang, đồ đạc nội thất, không có gì...ngoại trừ một tảng đá cao nằm ở giữa...và nhiều hình dáng xung quanh nó.

Những thân hình.

Bill-E âu lo nói:

- Chuyện này không hay chút nào.

Juni rên lên, rồi bước tới trước:

- Trông những thân hình đó giống như...

Tôi la lên:

- Hượm đã!

Juni lắc đầu:

- Tôi phải chắc chắn. Chúng có thể là những cái túi cũ hoặc những con hình nộm. Tôi phải kiểm tra.

- Chúng ta không biết có gì ở đây với chúng ta - Tôi nói, hơi lo lắng.

Juni dừng lại, nhìn quanh, rồi nhún vai:

- Không có gì hết. Ở đây chỉ có chúng ta. Ngoại trừ chúng.

Bả đi tiếp. Bill-E và tôi liếc nhìn nhau. Chúng tôi không thể để cho một người phụ nữ chơi trội hơn mình. Sự xấu hổ sẽ quá lớn, khó mà chịu nổi. Vì thế chúng tôi tiến tới, theo sau bả, rời xa khỏi cánh cửa và khả năng rút lui nhanh chóng.

-> Juni quỳ xuống cách những thân hình vài mét, nhìn chòng chọc một cách hy vọng, quai hàm thõng xuống, không tin vào đôi mắt màu hồng nhạt của mình. Có khoảng hai mươi tới hai mươi lăm thân hình nằm quanh tảng đá, đầu của thân hình này gối lên trên hay nằm bên dưới chân của thân hình kế tiếp. Emmet là một trong số những người đã chết. Má nó. Kik và Kuk Kane. Ba của chúng. Những người khác mà tôi không nhận ra.

Một số thân hình đã bị xé toạc nhiều mảnh lớn hoặc bứt đứt rời các chi. Số khác bị đứt cổ họng. Có vài người trông như đang ngủ, nhưng tôi chắc chắn là nếu lật ngược họ lại, chúng tôi sẽ nhìn thấy những vết thương trí mạng.

Bill-E quay mặt đi và nôn thốc tháo, rên lên trước cảnh lộn xộn, lắc đầu, cố chối bỏ thực tế của cảnh tượng đáng sợ này. Đây là lần đầu tiên em trai tôi trông thấy một chuyện như thế này. Khó mà chịu đựng nổi nó. Không như những gì bạn nhìn thấy trong những cuốn phim. Trên màn bạc, những tử thi không có ý nghĩa gì hết. Bạn biết chúng không có thật, chỉ là những mô hình hoặc diễn viên giả chết. Bạn có thể thưởng thức sự diễn xuất, những hiệu ứng đặc biệt, những vũng máu. Nó càng gớm guốc thì càng tuyệt.

Nhưng trong đời thật nó vô cùng kinh tởm. Cảnh tượng đau buồn nhất trên cõi thế. Cái chết vẫn luôn luôn khó mà chấp nhận được, nhưng cảnh giết chóc, tàn sát...những người bị giết do một nguyên nhân mang tính chất yêu ma kinh khủng...trải ra như những túi thịt và xương...

Juni thở liền mấy hơi sâu. Tôi chắc là bà cũng buồn nôn, nhưng cố kiềm nó lại. Chỉ vậy.

Còn tôi, tôi là một cựu binh trước cảnh tàn bạo. Dù cảnh này tệ đến vậy, dù nó cũng khiến lòng tôi xót đau vô tả khi nhìn thấy Emmet nằm đó với cổ họng và bụng bị xé phanh ra, nó vẫn không tài nào so được với sự tệ hại khi tôi bước vào phòng của ba má tôi và nhìn thấy họ cùng chị tôi bị xé thành từng mảnh. Tôi không nói là tôi thản nhiên trước chuyện này, hoặc nó chỉ như nước đổ đầu vịt. Tôi chỉ được chuẩn bị để đối mặt với nó tốt hơn Juni và Bill-E.

Tôi hướng sự chú ý của mình khỏi những thi hài, không muốn lưu lại với nỗi đau mà hẳn họ đã chịu đựng, tấn thảm kịch chết chóc theo cung cách tàn nhẫn này. Tôi nghiên cứu tảng đá, tiêu điểm của căn phòng. Trông nó giống như một tảng đá Stonehenge nguyên khối. Một mẫu đá lớn nhú lên từ mặt đất, gần như láng mịn, nhưng ở một vài vị trí khác nhau có những chỗ phồng lên lờm chờm. Không có chữ viết, ít ra là ở phía bên này. Nhưng có nhiều đường rãnh chạy qua khúc giữa và gần phía trên cùng, với những chiều dài và độ sâu khác nhau.

- Một số thi thể đã nằm ở đây một thời gian dài. Tất cả những thứ này không chỉ xảy ra trong vòng vài tuần qua.

Juni lên tiếng, chỉ vào một cặp xác chết đang trong tình trạng đặc biệt tệ hại. Thịt đã thối rữa, những cơ quan nội tạng nhả nheo, những đầu xương nhú ra khỏi lớp da khô giòn.

Tôi đồng ý:

- Đúng vậy. Cháu nghĩ chuyện này đã xảy ra từ nhiều tháng trước, có thể lâu hơn.

Juni quay sang nhìn tôi, nức nở:

- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Vì sao?

Trước khi tôi có thể nghĩ ra một câu trả lời, có một tiếng cào rồn rột ở phía sau tảng đá. Rồi tiếng ngửi khụt khịt, tiếp theo là một tiếng cười the thé. Một thứ gì đó thò đầu ra. Nhìn chúng tôi chăm chú. Rồi nó bước vào tầm mắt.

Đó là một con yêu. Năm cẳng chân dài, khẳng khiu. Thân hình của một con kiến khổng lồ. Một cái cổ dài và cái đầu của một loại khi hung dữ nào đó. Không có những cánh tay, mà có nhiều cái mồm nhỏ ngoài cái mồm chính, thò ra khỏi thân hình nó, nằm trên những cái cuống giống như cây nấm. Những cái mồm chứa đầy những bộ răng bén nhọn, đỏ lòm màu máu.

Con yêu nói riu rít gì đó với chúng tôi. Tôi có thể đọc được ý nghĩ của nó
- "Thịt tươi!"

Juni và Bill-E thét lên. Tôi cũng thét, nhưng có phép thuật trong tiếng thét của tôi. Nó bắn vào con yêu như một quả đạn đại bác, hất nó văng về phía sau, xa khỏi tảng đá và những thân hình. Khiến nó lộn nhào trên nền nhà.

Tôi gầm lên:

- Chạy!

Bill-E và Juni không cần được bảo hai lần. Họ phóng ào tới cửa, rú lên, nổi kinh hoàng áp đảo những tri giác khác của họ. Tôi cũng muốn chạy. Tôi đã cố làm thế. Nhưng phép thuật ngăn tôi lại. Chưa được, một giọng nói bên trong tôi thầm thì. Cậu không thể để cho nó tấn công từ sau lưng. Cậu sẽ chết nếu quay lưng về phía nó.

Con yêu lồm cồm đứng lên và gầm gừ. Nó có nhiều con mắt nhỏ màu lục sáng, nằm bên trên và bên dưới cái mồm chính. Một số nhìn lên ánh sáng bên trên đầu. Những con mắt khác vẫn dán chặt vào tôi. Những cặp môi

của con yêu di động rất nhanh. Những tiếng lẩm bẫm không phải của loài người. Tôi cảm nhận được phép thuật và chuẩn bị tinh thần cho một cuộc tấn công, răng đánh bò cạp lập cạp, nhích dần ra xa khỏi con yêu, luôn giữ nó trong tầm mắt suốt thời gian đó.

Quả cầu ánh sáng mờ đi, rồi nó tắt ngóm, nhấn chìm chúng tôi vào bóng tối.

Tiếng gào thét của Bill-E và Juni càng lớn hơn. Con yêu rít lên chiến thắng. Có tiếng chân chạy rất nhanh. Bản năng đầu tiên của tôi là quay lưng và bỏ chạy vì cuộc sống mền thương. Nhưng nửa phần người phép thuật của tôi vẫn giữ nguyên tôi tại chỗ. Bảo tôi lắng nghe. Tiếng chân chạy như ngựa phi tới gần hơn. Gần hơn. Vào bất kỳ giây phút nào trong lúc này, những bộ răng đó sẽ cắm ngập vào da thịt của tôi và xé toang những mẩu...

Sự im lặng đột ngột.

Cúi xuống! Tiếng nói bật thốt.

Tôi thụp xuống theo bản năng và, để đáp lại một mệnh lệnh thứ hai, bung hai chân vào không khí. Tôi ép phép thuật chạy xuống hai chân mình, biến hình chúng, theo chỉ thị của giọng nói.

Con yêu va mạnh vào. Một âm thanh đâm lút thật ngọt. Hai đầu gối tôi oằn lại, nhưng tôi cố giữ cho chúng thẳng. Có một sức nặng đè lên tôi, nhiều hơn mức tôi có thể chịu đựng một cách tự nhiên. Tôi dùng phép thuật để giữ vững hai chân và chống đỡ khối nặng. Con yêu giãy giụa, rít lên. Có thứ gì đó bắn tung tóe lên mặt và cổ tôi - máu hoặc mật, có thể cả hai. Tôi hét lên vì sợ và căm ghét, rồi ép hai chân mình giơ cao hơn. Con yêu nghẹn thở, vung vẩy thêm vài lần nữa, rồi trở nên bất động.

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế, cảnh giác, phòng khi con yêu giả vờ. Nhưng sau nhiều giây dài dằng dặc, không có một cử động nào, tôi cho phép bản thân thư giãn một chút và triệu tập lại quả cầu ánh sáng.

Đôi chân tôi trở nên cứng ngắc ở phía trên người tôi. Con yêu bị xuyên qua chúng. Tôi có thể nhìn thấy hai lưỡi kim loại màu xám ló ra từ lưng con yêu. Hai bàn chân của tôi, đã biến thành hai lưỡi dao. Điều đó thật là tuyệt!

Bill-E kêu to:

- Grubbs!

Tôi nghiêng đầu và nhìn ra phía sau. Bill-E và Juni đang đứng ở lối ra vào. Tôi nhìn thấy sự kinh hoàng trên nét mặt của Bill-E. Nó không thể nhìn thấy hai lưỡi dao từ chỗ đó. Nó nghĩ con yêu đang xơi tái tôi.

- Ổn cả rồi.

Tôi cất tiếng, hạ thấp đôi chân, dùng hai bàn tay để cố đẩy con yêu ra. Khi việc đó thất bại, tôi dùng phép thuật để bắn tung nó ra, rồi biến hay chân tôi trở lại hình dạng bình thường. Tôi đứng lên.

- Grubbs?

Bill-E hỏi, lần này khẽ khàng, hoang mang.

Tôi mỉm cười với nó và Juni. Cả bả trông cũng có vẻ nghi ngờ.

- Tớ đã giết chết nó.

Bill-E bước tới trước một bước. Tôi gia tăng độ sáng của quả cầu để nó và Juni có thể nhìn thấy tôi rõ hơn, cũng như con yêu nằm bất động.

- Cậu đã giết nó? - Bill-E lặp lại, bước một cách thận trọng về phía tôi, nhìn chòng chọc vào con yêu đã chết - Bằng cách nào?

- Bằng phép thuật.

Tôi có cảm giác thật lạ lùng. Tôi chưa bao giờ giết bất kỳ thứ gì trước đó, ngoài lũ ruồi và những loại côn trùng khác. Tôi biết đây là một con yêu và nó đang cố giết tôi, nhưng đây vẫn là một cảm giác lạ thường. Tôi không thấy có tội - tôi mừng chết được vì tôi không phải là kẻ đang nằm chết! - nhưng tôi cũng không hề thấy xúc động.

Juni bước lên bên cạnh Bill-E. Bả đang run rẩy. Hất những lọn tóc trắng ra khỏi mắt. Bước về phía con yêu thêm một bước. Dừng lại. Lẩm bẩm:

- Tôi chưa từng thấy thứ gì thế này trước đó. Cháu chắc là nó đã chết rồi chứ?

- Vâng. Nhưng những con khác có thể tới. Chúng ta không thể nấn ná lâu được.

Bả nói:

- Tôi phải kiểm tra nó.

Tôi nạt:

- Đây không phải là lúc để khám nghiệm tử thi!

- Tôi phải chắc chắn rằng không có dây nhợ hay động cơ nào bên trong nó.

Bill-E cảm thán:

- Cô nghĩ rằng nó là đồ giả hiệu à? Cô có mất trí không?

Juni đáp:

- Không. Cho cả hai câu hỏi. Nhưng tôi phải chắc chắn. Nếu nó là thật, nó thay đổi toàn bộ cách nghĩ của tôi về thế giới. Trước khi tôi chấp nhận

điều đó, tôi phải chắc rằng đây không phải là một con rối đóng phim thông minh đã bị mất kiểm soát.

Juni khom người xuống cạnh con yêu. Nghiên cứu nó thật kỹ, hai bàn tay giờ cao tự vệ để phòng khi nó đột ngột sống lại và tấn công. Tôi tới sau lưng bả, cũng thấy lo về con yêu, không còn chắc ăn rằng tôi đã giết được nó. Nhớ lại lúc tôi chiến đấu với Vein và Artery. Tôi có thể cắt chúng thành từng mảnh, nhưng không thể giết chết chúng. Đây hẳn là một con yêu yếu hơn, hoặc có lẽ tôi trở nên mạnh mẽ hơn lúc trước. Hoặc có thể nó chỉ bị thương và giả vờ chết để dụ chúng tôi tới gần.

Juni đá vào một trong những cái chân của con yêu - không có phản ứng. Bả đá vào một cái cuống mềm. Nó đung đưa qua lại, nhưng chỉ do lực đá của bả. Chậm rãi, cẩn thận, bả kéo cái mềm chính của nó mở ra và nhìn xuống cổ họng nó. Tôi căng thẳng. Nếu con yêu giả chết, đây là thời điểm tuyệt hảo để tấn công. Tôi nhìn thấy những bộ răng bắt đầu cắm phập vào nhau và chuẩn bị phóng ra một quả cầu năng lượng.

Nhưng tôi chỉ lo chuyện không đâu. Cái mềm chỉ chuyển động là vì Juni đang lắc lư cần cổ của con yêu.

- Tôi cần một con dao.

Juni lăm bắm, đưa tay lướt theo cái vỏ của con yêu có hình dạng một con kiến. Bả ngẩng lên:

- Có ai trong hai cậu có không?

Bill-E moi từ trong một cái túi ra một con dao đa dụng bỏ túi nhỏ, trao cho bả. Juni dừng lại, nhắm mắt, rồi cắt vào lớp thịt của con yêu. Nó mềm hơn là vẻ ngoài, hoặc là Juni khỏe hơn ngoại hình của mình, vì lưỡi dao cắm ngập tới tận bàn tay của bả. Bả rùng mình, rồi rạch dọc theo chiều dài của con yêu. Những đoạn ruột trông như những con giun lồi ra khi bả cắt, và cả một chất lỏng xám xám có thể là máu. Nhớ lại tia chất lỏng bắn vào

tôi lúc này, tôi đưa một bàn tay lên chùi ngang mặt mình và nó dính đầy cùng một thứ chất lỏng màu xám ẩm ướt và nhớp nháp.

- Tớ đã giết để tắm táp một châu - Tôi lăm bắm, cười thềm một cách u ám với câu nói đùa kinh tởm.

Juni cắt một đường dài, lồm chồm qua lớp thịt của con vật, làm ngơ thứ màu xám và những khúc ruột, rồi trả lại con dao cho Bill-E. Nó nhăn mặt và cố chùi sạch lớp nhầy nhựa lên hai ống quần. Juni nhìn tôi và mỉm cười yếu ớt.

- Hồi còn trẻ, tôi từng muốn trở thành một bác sĩ thú y - Bà nói, rồi thọc sâu bàn tay phải vào bụng của con yêu.

Bill-E rên ri:

- Điều này thật kinh tởm.

Tôi hỏi nó:

- Nó không giúp cậu có tâm trạng dùng gan và thận cho bữa điểm tâm chứ?

Nét mặt của Bill-E tái xanh đi. Nó suýt nôn thốc tháo lần nữa.

Juni lần mò tìm kiếm với những ngón tay trong một phút, rồi rút tay ra. Tất cả mọi loại linh tinh ọc ra cùng với nó - chỉ những thứ nội tạng và nhớt nhao, không hề có dây nhợ hay động cơ máy móc. Juni nhìn trừng trừng vào những ngón tay của mình, chà xát chúng vào nhau, rồi cố chùi sạch chúng bằng cách vùi bàn tay vào lớp đất.

Tôi hỏi:

- Tin rồi chứ?

Bà thở dài:

- Điều này là không thể. Lũ yêu quái là những sinh vật trong huyền thoại, những tạo vật ảo tưởng của sự mê tín thời nguyên thủy.

Tôi sửa lưng bà:

- Chúng là yêu tinh. Những kẻ thù lớn nhất của loài người. Chúng tồn tại từ trước buổi sơ khai của nòi giống loài người. Chúng căm ghét chúng ta và thích giết chóc. Đôi khi chúng băng vào vũ trụ của chúng ta và những cuộc thám sát bắt đầu. Đó là điều đã xảy ra ở đây - Tôi nhìn bà đăm đăm - Chúng đã giết một số người trong bọn chúng ta. Nếu chúng ta không cảnh báo cho những người khác, chúng sẽ tàn sát tất cả chúng ta.

Juni chậm rãi gật đầu:

- Tôi đã nghĩ rằng tôi rất thông minh - Bà lẩm bẩm - Tôi đã biết rất nhiều về tâm hồn, mọi người, hành vi xử sự. Bây giờ...

Đôi mắt bà sáng lên và bà đứng dậy, tỏ ra thiết thực:

- Chúng ta có thể tin ai được?

Tôi trả lời ngay tắp lự:

- Chú Dervish. Nhưng ông không tin chúng ta.

- Anh ta sẽ tin tôi - Juni gầm gừ, và nét mặt của bà nghiêm lại trông thật đẹp.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

11. Vụ Bất Cốc

-> Tôi vẫn mong đợi điều tệ nhất khi chúng tôi quay trở ra qua khu nhà kho, bước theo con đường cũ một cách bồn chồn, đi nhằm đường và phải lộn trở lại. Tôi chắc rằng những ngọn đèn sẽ sáng lại ở bên ngoài, cái lỗ sẽ bị phát giác, đám bảo vệ sẽ ồ ạt kéo vào tòa nhà để khóa chặt đường tẩu thoát của chúng tôi. Chuda Sool sẽ xuất hiện để triệu tập cả một đạo quân yêu tinh. Chúng tôi sẽ chết một cách khốn khổ và được bổ sung vào đồng xác người quanh tảng đá.

Nhưng không điều nào trong số đó xảy ra. Ngoài những lần quẹo nhằm, hành trình trở ra chỗ cái lỗ ở bức tường mé ngoài của chúng tôi không có gì đáng chú ý. Và khi chúng tôi tới đó, những ngọn đèn bên ngoài vẫn còn tắt ngóm, đám bảo vệ ở trong chòi của họ, không ai nhận ra sự hiện diện của chúng tôi.

Bill-E hỏi:

- Chúng ta có thử lấp cái lỗ lại không?

Juni nói:

- Chuyện đó sẽ mất khá nhiều thời gian. Chúng ta chỉ nên...

Tôi chỉ vào đồng chất mềm nhão như bùn trên mặt đất. Tập trung phép thuật. Búng mạnh mấy ngón tay.

- Ubsacagrubbsa! - Tôi đọc lầm rầm. Và những phiến đá chảy nhéo bay vọt lên, bất chấp trọng lực. Chúng phủ đầy lỗ trống, răn lại trong vòng vài giây. Nó không hoàn hảo - lúc này không còn những phiến đá riêng lẻ nữa,

mà chỉ là một mảng đá lớn không thể tách ra - nhưng nó chỉ bị phát hiện nếu một trong đám bảo vệ đi ngang thật gần.

Bill-E thở dốc:

- Hiệu quả tuyệt vời.

Juni nhận xét:

- Mỗi phút cháu một trở nên nhiều quyền năng hơn.

- Chúng ta đừng lãng phí thời gian vào những lời ca tụng - Tôi lau bầu và dẫn đường băng qua bóng tối ban đêm của thị trấn Slawter để đi tìm ông chú của tôi.

-> Dù tôi ướt đẫm máu của con yêu từ đầu tới chân, chú Dervish vẫn không tin chú tôi. Nói đúng hơn, chú không muốn tin. Ông khăng khăng:

- Đây là một trường quay. Khu D có đầy những thiết bị giả yêu tinh đáng kinh ngạc. Nó không phải là thật, chỉ là một...

Juni cất tiếng chửi thề một cách thô lỗ, khiến cả bọn chúng tôi kinh ngạc, rồi chỉ một ngón tay vào chú Dervish đang giật mình, gầm gừ:

- Anh không có mặt ở đó - Tôi thì có. Anh không nhìn thấy nó - Tôi đã thấy. Nó không phải là một mô hình yêu tinh để quay phim. Nó là một con yêu. Suýt nữa nó đã giết chết cả bọn chúng tôi nếu không có Grubbs.

Tôi cảm thấy niềm tự hào trào dâng trong lòng. Bill-E đưa tay cù vào sườn tôi và le lưỡi ra, để đảm bảo là mũi của tôi không phồng to quá cỡ.

Chú Dervish hoang mang nhìn Juni, thấy những lời phản đối của bà khó gạt bỏ hơn so với của tôi. Đó là một dấu hiệu tích cực. Chuda Sool chưa hoàn toàn sẩy khô được bộ não của ông.

- Nó là một con yêu thật sự - Juni nói chậm rãi, dán mắt mình vào mắt chú Dervish - Tôi không biết bằng cách nào những điều đó lại có thể là sự thật nhưng đúng là thế. Nó đã giết chết Emmet, Kuk và Kik, và nhiều người khác. Nó...

Tôi xen vào:

- Không. Con yêu đó không phải là sát thủ. Cháu nghĩ nó chỉ là một tên canh gác, được bố trí ở đó để bảo vệ tảng đá phòng khi có ai đó lọt qua phần còn lại của tòa nhà. Còn có những con yêu tệ hơn thế ở xung quanh, chẳng hạn như Lord Loss.

Chú Dervish bắt đầu:

- Ta đã bảo với cháu là không phải...

- Im đi! Nếu Grubbs bảo rằng nó đã nhìn thấy tên chúa yêu, thì nó đã thấy. Hiện giờ tôi tin nó. Hoàn toàn.

Chú Dervish thở dài, bối rối, ổng làu bàu:

- Cháu muốn ta làm gì bây giờ? Nếu cháu đã giết được con yêu...

Tôi rít lên:

- Còn có nhiều điều hơn! Con yêu đã giết Emmet. Lord Loss - Tôi liếc sang Juni và Bill-E - Đó là một căn phòng rộng lớn tới mức dị thường. Tại sao lại xây một căn phòng lớn như thế chỉ để chứa vài con yêu. Cháu nghĩ còn nhiều tên nữa đang dự tính băng qua. Rất nhiều - Tôi đối mặt với chú Dervish một lần nữa - Chú phải ngăn chúng lại. Kêu gọi Các Môn Đồ. Tiêu hủy tảng đá đó và đưa tất cả diễn viên cùng đoàn làm phim ra khỏi đây.

- Các Môn Đồ là ai?

Juni hỏi, nhưng tôi gạt câu hỏi đó sang bên, nhìn chòng chọc vào ông chú đang sửng sốt của tôi.

- Ta nghĩ nó chỉ là....

Chú Dervish lẩm bẩm rồi nhăn mặt:

- Nhưng ta không tranh luận với ba người nữa. Chúng ta hãy quay trở lại khu nhà kho. Hãy chỉ cho ta con yêu. Nếu cháu nói đúng, chúng ta sẽ...

- Nếu anh nghĩ chúng ta sẽ trở vào trong chỗ đó lần nữa, anh đúng là cặn nghĩ - Juni nói, khiến Bill-E và tôi kinh ngạc với vẻ hùng hồn của bà - Lại đánh liều thêm lần nữa? Cho chúng có một cơ hội khác để phát giác ra chúng ta định làm gì, nhờ đó chúng có thể giăng bẫy và hạ sát chúng ta? Không đời nào!

Bà chỉ ra cửa:

- Chúng ta phải rời khỏi đây. Chúng ta phải tới chỗ an toàn, kêu gọi sự trợ giúp - lính tráng, cảnh sát, hoặc Các Môn Đồ, bất kể họ là ai - rồi di tản mọi người khỏi nơi này. Tôi rất không vui khi bỏ lại những người khác ở phía sau, nhưng giúp họ từ bên ngoài sẽ an toàn hơn.

Bill-E cười rạng rỡ:

- Đó là loại kế hoạch mà cháu thích. Chạy tới dãy đồi, đuôi cụp vào giữa hai chân - xuất sắc!

Chú Dervish giận dỗi:

- Cô buộc tôi tin vào chuyện này và bỏ chạy với cô - phá vỡ hợp đồng của chúng ta, nhân tiện - mà không có một chứng cứ nào, ngoại trừ sức mạnh trong lời nói của cô?

Juni nhìn thẳng vào mắt ông:

- Chính xác.

- Điều đó thật là điên rồ và xúc phạm.

Chú Dervish bình thản nói. Rồi nháy mắt, trông chúng là ông chú thật sự của tôi lần đầu tiên trong suốt mấy tuần qua:

- Kẻ cuối cùng đi tới nơi văn minh là một quả trứng thối!

-> Chúng tôi đi bằng xe của Juni. Bả và chú Dervish ngồi ở băng trước, tôi và Bill-E ở băng sau. Chúng tôi chạy qua trung tâm thị trấn, hướng tới con đường nối liền với đường xa lộ. Mọi người giữ im lặng, nhìn chòng chọc ra cửa sổ xe hơi. Chúng tôi đã xem khá nhiều phim để biết rằng đây là thời điểm những tên xấu xa sẽ âm ỉ xuất hiện, khóa chặt con đường, ngăn không cho chúng tôi ra khỏi.

Nhưng chúng tôi không nhìn thấy ai ngoại trừ một vài chuyên viên kỹ thuật đang chuẩn bị cho các cảnh quay và họ không chú ý gì tới chúng tôi. Một lúc sau, chúng tôi chạy qua tòa nhà cuối cùng - một cửa hàng nón cũ kỹ đã được thiết kế để trông như nó đã hiện hữu ở đó từ một trăm năm trước - và đang trên con đường đi tới tự do.

Bill-E thì thào, nhìn chăm chặp ra cửa sổ sau:

- Tớ cuộc là họ sẽ đuổi theo chúng ta.

Tôi đáp:

- Không. Tới lúc họ nhận ra chúng ta đã đi thì trời đã sáng và chúng ta đã đi xa tới mức họ không thể đuổi kịp.

Bill-E thở dài:

- Tiếc thật. Tớ luôn muốn dự phần vào một cuộc truy đuổi bằng xe hơi tốc độ cao.

Juni nhấn ga khi chúng tôi nhìn thấy đường xa lộ...rồi giảm ga và dừng lại, dù bả vẫn để động cơ nổ. Bả và chú Dervish đang trừng mắt nhìn về phía trước.

Tôi hỏi, góc nhìn qua vai chú Dervish:

- Có gì không ổn sao?

Juni đáp:

- Có thứ gì đó ở giữa đường. Có thể là những túi rác.

Chú Dervish làu bàu:

- Hoặc một thân người.

Tôi hấp háy mắt, nhưng chả nhìn thấy gì cả. Tôi hỏi:

- Chú chắc chứ?

Chú Dervish chậm rãi gật đầu, rồi nhìn Juni:

- Chúng ta có thể đánh vòng qua nó không?

Bả liếm môi:

- Được. Nhưng nếu đó là một người đang gặp rắc rối thì....

Bill-E thở gấp:

- Không đời nào! Thậm chí cô không nên nghĩ tới việc bước ra khỏi xe!

Chú Dervish đồng ý:

- Nghe chừng đó không phải là cách hành động hay nhất.

Juni đáp:

- Tôi biết. Có cảm giác nó giống như một cái bẫy. Nhưng tôi không thể nhìn thấy bất kỳ người nào tại đây. Và nếu có bọn yêu tinh đang lẫn lút, tại sao chúng phải chờ chúng ta bước ra khỏi xe chứ? Nếu chúng định tấn công, chúng đã nhào tới ngay khi chúng ta giảm tốc độ.

Chú Dervish nhìn chòng chọc ra cửa sổ xe, rồi kiểm tra kính chiếu hậu. Ông quyết định:

- Tôi sẽ ra. Cứ để máy nổ. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra - bất cứ điều gì - hãy nhấn ga và quên tôi đi. Đừng đóng vai anh hùng, Grubbs nhé?

Ông liếc sang tôi, tin rằng tôi biết được những tình huống giữa cái sống và cái chết, và cách đối phó với chúng. Tôi bảo ông:

- Bọn cháu sẽ làm điều bọn cháu phải làm.

- Hãy chúc ta may mắn.

Chú Dervish lăm bẫm rồi mở cửa xe. Ngay đúng lúc ông bước ra khỏi xe, chiếc xe lắc lư dữ dội. Chú Dervish ngã xuống. Hai người còn lại chúng tôi thét lên. Động cơ tắt ngóm. Juni quờ quạng tìm chìa khóa xe. Đèn pha trước sau cũng tắt ngóm. Có vật gì đó va mạnh vào chiếc xe. Một vầng mây khí gas nồng nặc. Vừa ho sặc sụa, tôi vừa vớ tay tới nắm cửa. Trước khi những ngón tay tôi chạm vào chúng, hơi gas phủ đầy mồm và mũi của tôi. Mắt tôi nhắm nghiền lại. Tôi rên khe khẽ. Rồi gục xuống, các tri giác ngưng hoạt động, hình dung điều kế tiếp tôi sẽ nhìn thấy khi tỉnh lại - nếu có - sẽ là một bộ hàm của một con yêu tinh tàn bạo.

-> Tôi đã đoán sai về chuyện con yêu. Thay vì thế, tôi tỉnh lại khi Juni tát nhẹ vào hai má tôi và gọi tên tôi. Một cảnh tượng vui thú hơn rất nhiều so với một trong những con yêu!

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi rên rỉ, ngồi lên, lắc mạnh đầu, hai lỗ tai kêu ù ù, xoa nắn phía sau gáy, mù mịt nhìn quanh. Không thấy Bill-E đâu hết.

Juni nói:

- Chúng ta đã bất tỉnh trong bốn mươi phút. Tôi không biết chúng đã dùng thứ gì để tấn công chúng ta. Có thể đó là...

Tôi hỏi lại, lần này gay gắt:

- Bill-E đâu rồi?

Juni bình thản nhìn tôi:

- Tôi không biết. Nó không có ở đây khi tôi có lại ý thức.

Tôi cố đứng lên. Thấy cực kỳ chóng mặt. Tôi loạng choạng rồi ngồi xuống lại.

Chú Dervish uể oải nói:

- Chuyện đó cũng đã xảy ra với ta.

Tôi hỏi:

- Vì sao chúng ta còn sống? Vì sao chúng buông tha chúng ta và chỉ cướp lấy Bill-E?

Chú Dervish đáp:

- Ta không biết. Chuyện này không hợp lý. Nó thật...rối rắm.

Juni nói:

- Có thể chúng đang chơi chúng ta. Có lẽ chúng cướp Bill-E đi để dùng làm mồi nhử chúng ta quay lại thị trấn, để chúng có thể hành hạ chúng ta.

Chú Dervish chậm chạp đứng lên, rên rỉ:

- Nếu chúng làm điều đó, chúng đúng là thông minh như quỷ sứ. Tôi sẽ không bỏ mặc nó.

Juni nói:

- Chỉ có diên mới quay lại. Chúng ta có thể giúp nó nhiều hơn bằng cách...

- Không - Tôi nói, đứng lên giống như chú Dervish, cố chống lại cơn choáng váng - Chúng ta sẽ không ra đi mà không có Bill-E.

Chú Dervish bảo Juni:

- Nhưng cô có thể đi. Thật sự, theo cách đó sẽ tốt hơn. Chúng tôi ở bên trong, cô ở bên ngoài. Cô có thể lan truyền lời cảnh báo và tìm kiếm sự giúp đỡ - nếu không vì chúng tôi thì vì số người còn lại ở đây.

- Nhưng...

Juni toan tranh luận, rồi dừng lại.

- Không. Tôi có thể thấy anh đã quyết định. Tôi sẽ không phí thời giờ để cố làm cho rõ chuyện này với anh. Tôi sẽ đi, như anh đề nghị. Anh có thể cho tôi tên và số của bất kỳ ai anh nghĩ tôi nên liên hệ. Tôi sẽ quay lại thật sớm trong vòng khả năng cho phép và chỉ cầu mong rằng sẽ đủ nhanh.

Chú Dervish mỉm cười, đưa tay ra, chạm nhẹ vào gò má phải của bà:

- Tôi thích phong cách của cô.

Juni mỉm cười đáp lại. Rồi chớp mắt:

- Ồ, này, tôi không nghĩ là thứ này có liên quan gì tới Bill-E, nhưng...

Bả nhặt một vật nhỏ từ băng ghế dành cho khách phía trước và trao nó cho chú Dervish.

- Tôi đã tìm thấy nó khi tôi tỉnh lại.

Chú Dervish nhìn chăm chăm vào vật đó. Tôi thấy khóe môi chú mỉm chặt lại. Một cơn giận mới bùng lên trong mắt ông. Những ngón tay của ông co chặt lại, rồi thả lỏng. Ông chìa tay về phía tôi. Trong lòng bàn tay ông là một chiếc nhẫn bạc. Phía trên cùng có một vòng tròn nhỏ bằng phẳng, trên có chạm một chữ L bằng vàng.

Tôi trợn mắt. Chú Dervish và tôi nhìn nhau, kinh ngạc hơn là giận dữ. Nếu đó đúng là chiếc nhẫn mà tôi nghĩ, không phải bọn yêu tinh đã bắt cóc Bill-E. Nó đã bị Các Con Chiên bắt!

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

12. Các Môn Đồ

-> Chúng tôi quay trở vào xe và rời khỏi Slawter nhanh hết mức, trong phạm vi tốc độ Juni dám chạy. Chú Dervish bận rộn với chiếc điện thoại di động. Ông thực hiện một loạt cuộc gọi và nói chuyện với khoảng sáu, bảy người khác nhau. Juni và tôi lặng lẽ lắng nghe, không hiểu hết những điều ông nói.

Cuối cùng, khi đã đặt chiếc điện thoại xuống, chú Dervish nhắm mắt lại và xoa bóp hai mí mắt. Juni cho ông vài giây, rồi lặng lẽ hỏi:

- Tôi đoán rằng kế hoạch của chúng ta là đuổi theo Bill-E?

- Phải - Chú Dervish đáp.

- Còn những người mà chúng ta bỏ lại? Tôi không muốn tỏ ra vô tình, nhưng chúng ta đang nói về cuộc sống của mấy trăm người. Bill-E có quan trọng đến vậy không?

Chú Dervish mở mắt ra, thở dài:

- Nó quan trọng đối với tôi. Tôi không quên những người khác đâu. Tôi đã thuyết phục được hai người đồng sự giúp chúng ta đoạt lại Bill-E. Và tôi sẽ tìm hai người khác để cử tới phim trường.

Juni cau mày:

- Chỉ có hai thôi ư? Chúng ta có nên báo động với nhà chức trách hay không? Để đưa tới nhiều người hơn là chỉ hai người bạn của anh?

Chú Dervish găm giữ:

- Những người bạn của tôi đã cố gắng đòi họ để đối phó với bọn yêu tinh. Các Môn Đồ là những người có quyền năng phép thuật, quen với việc xử lý những thứ rối rắm như thế này. Họ sẽ biết phải làm gì.

- Nhưng chắc chắn là chúng ta càng cung cấp nhiều lực lượng dự phòng hơn thì....

Chú Dervish nhìn Juni với một nụ cười nhạt:

- OK. Cứ gọi cho cảnh sát. Bảo với họ rằng bọn yêu tinh đang tác oai tác quái. Vẽ những tấm hình nhỏ về Lord Loss và...

Juni nạt:

- Đừng, tôi không muốn nghe những lời mỉa mai trên xe của chính tôi.

Chú Dervish đáp:

- Xin lỗi. Nhưng cô phải hiểu, chúng ta đang làm việc của chính mình, chỉ chúng ta và Các Môn Đồ. Cách thức từ trước tới nay luôn là như vậy. Thậm chí nếu cô thuyết phục được cảnh sát cử các đội quân tới, họ cũng không làm được bất cứ điều gì. Bọn yêu tinh chỉ có thể bị giết chết bởi những phương tiện phép thuật. Những thứ vũ khí của loài người không tác động được tới bọn yêu tinh, trừ phi chúng được một thuật sĩ sử dụng. Nếu Các Môn Đồ không thể ngăn chặn cuộc tàn sát, không ai có thể.

- Nhưng...

- Không nói thêm gì nữa - Chú Dervish nói, ngã người vào lưng ghế.

Juni khịt mũi với vẻ không tin tưởng:

- Anh sẽ ngủ sao?

Chú Dervish đáp:

- Tôi sẽ cố ngủ. Trừ phi cô muốn tôi lái xe.

- Không.

- Vậy hãy đánh thức tôi khi chúng ta tới phi trường.

Nói xong, chú Dervish nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Juni nhìn tôi trong tấm gương, tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi nhún vai, nói với một nụ cười:

- Ít ra ông không còn hành động như một gã khờ bị tẩy não nữa.

Juni bực tức:

- Tôi nghĩ tôi thích anh ta lúc anh ta là thế hơn!

-> Chúng tôi phải mất bốn giờ để đợi một chuyến bay, rồi thêm ba giờ nữa ở phi trường kế tiếp. Chú Dervish gọi thêm nhiều cú phone nữa, điều động hai Môn Đồ tới Slawter, trong lúc Juni và tôi đi vệ sinh.

Tôi dành ra nhiều phút đứng trước một trong những cái bồn rửa mặt, dấp nước lên khắp mặt, tận hưởng sự mát mẻ. Trong lúc hong khô, tôi nhìn ảnh phản chiếu của mình trong gương và cau mày. Có một điều gì đó không ổn, nhưng tôi không biết đó là cái gì. Trông tôi luôn giống như thế, nước da hơi tái nhợt hơn bình thường, đôi mắt hơi to hơn một chút. Thế nhưng tôi không thể giữ bỏ được cái cảm giác rằng có điều gì đó không đúng. Có phải là ở mái tóc của tôi? Tôi đưa tay vuốt qua mái tóc vàng hoe của mình - ở đó chả có gì không ổn.

Không thể xác định được vấn đề nằm ở chỗ nào, tôi đi ra để xem chú Dervish đã làm được gì rồi, sau đó Juni và tôi sẽ tìm cái gì đó để ăn.

Juni nói với tôi trong lúc tôi thờ ơ gặm một mẫu bánh mì kẹp BLT ((
*một loại bánh mì kẹp thịt phổ biến - Bacon, Lettuce, Tomato))):

- Chúng ta sẽ đưa em trai của cháu trở lại.

- Cảm ơn - Tôi mỉm cười, nhưng một lần nữa tôi có một cảm giác khó chịu. Tôi bồn chồn liếc mắt nhìn quanh - chúng tôi có bị theo dõi hay không? Nhưng không có ai quan sát chúng tôi. Tôi chỉ hoang tưởng mà thôi, khi hình dung ra những mối đe dọa không có thật.

-> Chuyến bay thứ hai dài dằng dặc. Bảy giờ trên không trung. Chú Dervish giải thích cho Juni biết chuyện gì đang xảy ra. Kể với bà về Các Con Chiên, cuộc viếng thăm của Prae Athim, sự quan tâm của bà ta đối với Bill-E. Giải thích về Các Môn Đồ, những nỗ lực của họ để ngăn ngừa bọn yêu tinh băng vào thế giới của chúng ta và giết chóc tùy thích.

Chú Dervish bảo ông biết phòng thí nghiệm chính của Các Con Chiên ở đâu. Nó là một phần của một khu phức hợp được bảo vệ vũ trang. Đột nhập vào đó là điều nguy hiểm. Ông sẽ không trách Juni nếu bà không tham gia. Juni gạt chuyện đó đi, nhưng bà không vui với kế hoạch hành động đó. Bà nói:

- Anh không thể biết đích xác họ sẽ đưa Bill-E tới phòng thí nghiệm này. Nếu họ giấu nó ở một nơi khác ít dễ thấy hơn sao?

Chú Dervish bình thản đáp:

- Thế thì chúng ta sẽ tìm ra. Nhưng đây là một điểm xuất phát tốt ngang với bất kỳ điểm nào khác.

Tôi vẫn không thể gạt bỏ cảm giác khó chịu mà tôi đã có kể từ lúc đứng trong phòng vệ sinh. Có cảm giác như chuyện này không đúng. Làm thế nào Các Con Chiên biết được chúng tôi ở đâu? Làm thế nào họ biết chúng tôi đang rời khỏi chỗ đó để có thể tấn công chúng tôi ở ngoại ô thị trấn? Và

vì sao Prae Athim phải bắt cóc Bill-E theo một cung cách nhiều kịch tính đến vậy? Chắc hẳn bà phải biết rằng chú Dervish sẽ truy tìm bà. Lần cuối khi chúng tôi nói chuyện với nhau, bà có vẻ sợ Các Môn Đồ. Tại sao giờ đây bà lại làm một điều chắc chắn khiến cho họ quay lại chống đối bà như vậy?

Tôi thảo luận những e ngại của tôi với chú Dervish nhưng ông gạt chúng đi:

- Prae Athim luôn luôn có một con chip về Các Môn Đồ gắn trên lưng cô ra. Các Con Chiên không thích đứng dưới bất cứ một ai. Có lẽ cô ta thấy đây là cơ hội để kiểm nghiệm về chúng ta. Hoặc có lẽ cô ta đoán rằng chúng ta sẽ không nghi ngờ Các Con Chiên, rằng chúng ta sẽ đổ lỗi cho bọn yêu tinh về sự mất tích của Bill-E. Nếu chúng ta không tìm thấy chiếc nhẫn, chúng ta không bao giờ đoán rằng Các Con Chiên dính tới vụ này. Chúng ta đã sẵn sàng đối phó với bọn yêu tinh. Có lẽ cô ta hy vọng chúng sẽ giết chết chúng ta.

Tôi vẫn không thấy yên tâm. Điều đó không lý giải được vì sao Prae Athim biết về lũ yêu tinh ở thị trấn Slawter. Hay làm sao bà đoán định thời điểm để ra tay chính xác đến thế. Hoặc vì sao những người thuộc phe của bà lại bỏ mặc chúng tôi ở đó cho lũ yêu tinh sát hại, thay vì tự họ ra tay trong lúc chúng tôi hoàn toàn bất lực. Điều này có liên quan nhiều hơn là vẻ ngoài của nó. Có một âm mưu đang diễn biến. Phải chăng Lord Loss hay một trong đám thuộc hạ của hắn đã đề nghị trao cho Các Con Chiên quyền năng để nghịch đảo chúng người hóa sói, để đổi lấy một ít trợ giúp nhằm tiêu diệt Grubbs và Dervish hay gây rối...

Nhưng đó là chuyện điên rồ. Chúng tôi đã bất tỉnh. Tùy thuộc vào lòng thương hại của họ. Nếu họ thông đồng với bọn yêu tinh, họ chỉ cần trao chúng tôi cho chúng là xong. Và lúc này hắn chúng tôi đã chết chứ không phải đang bay để ráo riết truy đuổi họ.

Có điều gì đó không ổn. Nhưng tôi không thể nghĩ ra và điều này làm tôi phát điên lên.

-> Máy bay hạ cánh. Có hai Môn Đồ đón chúng tôi ở đại sảnh nơi đến của sân bay. Một người đàn ông và một phụ nữ. Người đàn ông có nước da rám nắng, cao to lực lưỡng, mái tóc xám cắt ngắn, mặc quân phục. Trên những đốt ngón tay của ông ta có xăm chữ - S H A R K - và hình một cái đầu cá mập nhỏ trên lớp da giữa ngón cái và ngón trỏ của mỗi bàn tay. Không có gì đáng ngạc nhiên khi ông nói với chúng tôi tên của ông là Shark.

Người phụ nữ là người Ấn Độ, mặc một tấm sari nhiều màu sắc. Già. Một gương mặt tử tế. Bà đi chậm rãi, với những bước khập khiễng dễ nhận ra. Ôm chặt lấy chú Dervish, hôn lên trán chú, rồi tự giới thiệu với chúng tôi tên của bà: Sharmila Mukherji. Trông bà rất quen, và sau khi nặn óc suy nghĩ một hồi tôi nhận ra rằng cách đây ít lâu chú Dervish và tôi đã xem một cuốn phim tài liệu nói về bà.

Shark nói rộn rảng:

- Tôi chưa bao giờ ưa Prae Athim. Tôi đang chờ dịp để phang cô ta một trận.

Sharmila cảnh báo:

- Nhưng chúng ta phải cẩn thận. Không nên đánh giá quá thấp Các Con Chiên. Họ không thể cự lại chúng ta bằng phép thuật, nhưng họ rất giỏi ở những hình thức chiến tranh khác.

Shark khịt mũi:

- Chống lại ba người chúng ta? Họ không có cửa đâu! Thật tiếc là Kernel và thầy Beranabus không có ở đây - đây sẽ là một cuộc trùng phùng đúng nghĩa.

Chú Dervish, Sharmila và Shark mỉm cười nhìn nhau, trong Juni và tôi chia sẻ một cái nhìn hoang mang. Rồi Các Môn Đồ nhanh chóng thảo luận các kế hoạch và cách thức tiến hành. Trước khi lên đường, một lần nữa chú Dervish trao cho Juni quyền lựa chọn lựa rút khỏi vụ này. Juni nói:

- Nói thật lòng, tôi không thấy dễ chịu. Tôi thích chúng ta tập trung vào những vấn đề ở Slawter hơn. Nhưng nếu đây là nơi các bạn nghĩ trận đánh sẽ diễn ra, tôi sẽ đi cùng các bạn. Tôi không bỏ cuộc vào lúc này.

Shark nhe răng cười:

- Những lời đầy tính chiến đấu. Cô là loại phụ nữ mà tôi khoái! - Ổng nhìn quanh phi trường, chun mũi lại, rồi hất đầu về phía lối ra - Chúng ta hãy đi bùa vây vài Con Chiên thôi!

-> Mất bốn giờ lái xe. Chú Dervish, Shark và Sharmila trò chuyện về quá khứ suốt giờ đầu tiên. Từ những gì tôi thu thập được, ba người chỉ từng chiến đấu với nhau có một lần, từ nhiều năm trước, nhưng vẫn giữ liên lạc và là bạn thân của nhau. Khi chúng tôi đi tiếp, cuộc trò chuyện chuyển sang hiện tại và những chiến thuật. Shark đã từng thấy những bản quy hoạch của tòa nhà và biết sơ đồ của phòng thí nghiệm, những điểm yếu của nó và nơi sẽ có những chướng ngại vật lớn nhất.

Tôi ngủ thiếp đi khi Shark và Sharmila thảo luận về các kế hoạch, cả người tôi đã mệt rũ ra. Tôi không nằm mơ.

-> Khi tôi thức giấc, chúng tôi đang ở giữa một nơi đồng không mông quạnh. Vùng đất khô cằn trải dài ra mọi phía. Một tòa nhà khổng lồ bằng kim loại và kính đứng sừng sững trước mặt chúng tôi, vây quanh bởi một hàng rào an ninh, rải rác khắp vòng hàng rào là những người bảo vệ có vũ trang, trên mái nhà có một cần anten rất lớn. Nó nhắc tôi nhớ tới một thứ gì đó tôi từng thấy trước đó, nhưng không thể như thế được. Tôi chưa bao giờ tới đây.

Cảm giác có gì đó không ổn lại len lén trở dậy trong tôi, nhưng tôi làm lơ nó và tập trung vào cuộc trò chuyện. Shark đang nói:

- ...đã mắc điện, nhưng điều đó không làm chúng ta phải bận tâm. Khi đã vào bên trong vành đai, chúng ta tiến về phía bên trái. Có một cánh cửa nhỏ được ngụy trang mở ra một hành lang cắt ngang qua phần lớn tòa nhà, một lối thoát khẩn cấp.

Juni hỏi:

- Còn những người bảo vệ thì sao?

Shark đáp:

- Chúng ta sẽ chiến đấu với họ bằng phép thuật. Lẽ ra tôi đã mang theo một vài thứ vũ khí - dùng lửa đấu với lửa - nhưng Dervish đã bác bỏ ý tưởng đó.

Chú Dervish lặng lẽ nói:

- Tôi không muốn làm hại bất kỳ ai. Hầu hết những nhân viên đều là những người bình thường đang làm công việc của họ. Họ không biết về vụ bắt cóc hay biết rằng chúng ta muốn giải cứu Billy. Chúng ta không được giết họ. Không nên giết một người chỉ vì họ không hiểu biết về sự thật.

- Cậu mềm yếu quá - Shark lau mồ hôi, rồi mở cửa xe phía bên ồng và dấn mạnh năm tay phải vào lòng bàn tay trái - Chúng ta tiến hành thôi!

-> Chúng tôi đứng bên ngoài dây hàng rào mắc điện, trong tầm nhìn trống trải, quan sát trong lúc ngày càng có nhiều bảo vệ tập trung lại. Họ lên cò súng, nhìn chúng tôi với vẻ trách cứ.

Chú Dervish la to:

- Chúng tôi tới đây vì Billy Spleen. Hãy báo với Prae Athim rằng chúng tôi biết cô ta đã bắt nó. Chúng tôi chỉ muốn nó trở về an toàn. Nếu cô ta trả nó lại cho chúng tôi, hoặc báo cho chúng tôi biết nó ở đâu, chúng tôi sẽ lẳng lặng ra đi. Chúng ta sẽ không phải đánh nhau.

Một bảo vệ có chức vụ cao nói gì đó vào cái máy bộ đàm gắn vào nón của mình. Lắng nghe lời đáp. Gật đầu và nói với chúng tôi qua loa phóng thanh:

- Đây là tài sản tư nhân. Nếu các người cố đi vào đất của chúng tôi, chúng tôi sẽ sử dụng tất cả những lực lượng hiện có để ngăn chặn các người.

Chú Dervish thở dài:

- Vậy thì phải đánh nhau rồi.

Ông giơ một bàn tay ra và khò những ngón tay lên cái hàng rào. Lớp dây thép đứt phụt và bung ra, để lộ một khoảng trống đủ để lái một chiếc xe bus qua. Những người bảo vệ xung quanh chỗ đó kêu lên kinh ngạc và thoái lui lại vài mét. Theo một dấu hiệu của chú Dervish, chúng tôi tiến về trước, đi nhanh chứ không chạy. Viên chỉ huy hô to một mệnh lệnh. Một toán bảo vệ giơ vũ khí lên và nhắm vào chúng tôi. Shark và Sharmila lăm lăm đọc một câu thần chú. Những thứ vũ khí chảy nhè ra và biến dạng, và những người bảo vệ buông chúng xuống, la lên rằng chúng quá nóng không thể nào cầm được.

Súng nổ từ phía bên phải chúng tôi. Nghe lớn hơn trong những cuốn phim nhiều. Hoảng hốt, tôi thét lên và khom người xuống, đưa tay lên bịt hai lỗ tai lại, mong chờ bị những viên đạn xé toạc thành từng mảnh. Juni cũng khom người xuống. Nhưng Các Môn Đồ chỉ dừng lại, tập trung căng hơn. Sau một vài giây, tôi nhận ra những viên đạn không có tác dụng. Khi ngẩng lên, tôi nhìn thấy chúng rơi xuống đất cách chúng tôi chừng nửa mét.

Bao quanh chúng tôi là một tấm khiên vững chắc bằng phép thuật mà những viên đạn không thể xâm nhập.

Tôi khẽ quát với chú Dervish khi đứng thẳng lên:

- Lẽ ra chú nên nói cho cháu biết chuyện đó.

Ông vắn lại:

- Cháu sẽ biết nếu như cháu không ngủ lúc ở trong xe.

Chúng tôi tiếp tục tiến lên.

-> Shark tìm ra cánh cửa bí mật và chúng tôi luồn vào trong. Tôi rất vui mừng - không trung đở lên với những viên đạn bao quanh chúng tôi, và tôi nghe thấy Sharmila lẩm bẩm rằng bà không chắc tấm khiên có tồn tại lâu không. Shark đóng sập cánh cửa lại khi tất cả chúng tôi đã lọt vào trong và dùng phép thuật hàn cứng nó lại, vì thế những người linh giác sẽ phải phá vỡ nó mới vào được.

Chúng tôi vội vã đi dọc hành lang dài, sáng rực ánh đèn. Cũng như ở mé ngoài tòa nhà, cái hành lang này có gì đó quen quen. Tôi chắc chắn là tôi đã từng trông thấy nó trước đây. Đây là một cảm giác ngờ ngợ ở mức độ cao nhất. Nó bắt đầu khiến tôi thật sự khó chịu.

Những người bảo vệ tràn vào hành lang khi chúng tôi đi tới đầu kia. Shark gầm lên khi họ nhả đạn vào ống, rồi lao về phía họ, làm cho họ văng ra tứ tán như một quả bóng bowling va vào một bộ pin.

Chúng tôi luồn qua khoảng trống và chạy xuống một cầu thang. Những người bảo vệ đang bắn vào chúng tôi từ tứ phía nhưng tấm khiên vẫn còn đó. Ở cuối cầu thang, chúng tôi dừng lại chờ Shark đuổi kịp. Cường độ âm thanh của tiếng súng tăng dần. Chú Dervish làu bàu với tôi, ông đang toát mồ hôi như tắm:

- Chúng ta có thể sử dụng vài sự trợ giúp.

- Ý của chú là sao?

Ông áo, hát đầu về phía những người bảo vệ:

- Đánh tan những người đó. Khiến họ ngưng bắn ngay lập tức.

Tôi cau mày:

- Bằng cách nào?

- Phép thuật, ngốc ạ!

- Nhưng cháu không thể...

Ông nạt:

- Dĩ nhiên là cháu có thể. Cứ tập trung vào.

Tôi thấy khó chịu về chuyện đó, nhưng tôi làm theo lời của chú Dervish, nhìn vào một toán bảo vệ và hướng một quả cầu phép thuật vào họ. Vài giây sau, một nguồn năng lượng phi tự nhiên tỏa qua người tôi, va vào giữa toán bảo vệ và hất họ ngã lăn ra tứ phía.

Juni reo lên:

- Đúng là cách để đi!

Tôi nhe răng cười với bà, thấy hài lòng với bản thân, rồi tấn công nhiều người bảo vệ hơn, gây ra càng nhiều rối loạn càng tốt trong khả năng cho phép, cẩn thận không làm cho ai bị thương nặng.

Chúng tôi tiến qua một loạt những hành lang, lên và xuống nhiều cầu thang, Shark dẫn đầu, những người còn lại, trừ Juni, chặn hậu bọn người

bảo vệ. Cuối cùng chúng tôi đi tới một cánh cửa được vận hành bằng hệ thống nhận diện dấu tay.

Sharmila nháy mắt với tôi:

- Đây là lĩnh vực chuyên môn của cháu.
- Không thành vấn đề.

Tôi bước tới trước, đặt tay lên ô màn hình và lừa cái máy vi tính, khiến nó tin rằng tôi là Prae Athim, cũng giống như tôi đã làm trong khu nhà kho D. Cánh cửa mở ra. Chúng tôi bước vào một căn phòng rộng, sáng lờ mờ. Những bức tường gạch chắc chắn. Có nhiều gian phòng, được ngăn ra bằng những tấm kính cứng, giống như trong cuốn phim Sự im lặng của bầy cừu. Nhiều kỹ thuật viên phòng thí nghiệm mặc áo blouse trắng. Một nhóm nhỏ bảo vệ.

Và Prae Athim.

Nhà khoa học cau mày nhìn chúng tôi, đôi mắt đen của bà giống như một cặp mũi khoan. Bà gầm gừ:

- Các người đang xâm phạm vào sở hữu tư nhân.

Chú Dervish cười ha hả:

- Cứ kiện chúng tôi đi!

Prae Athim nói:

- Chuyện này thật là thái quá. Các người không có quyền vào đây.

Chú Dervish vặn lại:

- Cô không có quyền bắt trộm cháu tôi.

- Tôi không biết anh đang nói chuyện gì - Bà bắt đầu nói, nhưng trước khi bà có thể nói hết lời chối bỏ, chúng tôi nghe thấy một giọng hét từ một trong các gian phòng.

- Chú Dervish! Chú Dervish, cháu ở đây nè! Cứu cháu!

Prae Athim nhìn chòng chọc vào một trong những kỹ thuật viên đứng gần bà:

- Tôi đã bảo anh cho nó uống thuốc ngủ để nó không thể nói chuyện được!

Tay bộ hạ rên rỉ:

- Tôi đã làm rồi.

Sharmila cười khanh khách:

- Phép thuật mạnh hơn thuốc men - Bà mỉm cười nhìn tôi - Ta đã nghĩ họ có thể cố làm điều gì giống vậy, vì thế ta đã gửi ra một tiếng gọi đánh thức khi chúng ta vào đây, bảo đảm nó sẽ dựng dậy bất cứ ai chưa phải là người chết.

Tôi vọt tới căn phòng nơi xuất phát tiếng kêu. Bill-E ở bên trong, đang mỉm cười run rẩy. Nó cọt nhả tôi:

- Cái gì khiến cậu lâu tới thế?

- Bọn tớ không muốn tới đây chút nào - Tôi đáp, biến tấm kính trước mặt tôi thành nước, bước lùi lại khi nó bắn tung tóe xuống sàn và chảy đi - Nhưng chú Dervish bảo rằng mọi gia đình đều cần có tên cả quỷ nh của nó.

- Ngọt ngào lắm! - Bill-E giận dữ, rồi nó bước qua vũng nước sủi bọt và ôm chặt lấy tôi, nói thì thầm, tôi có thể nghe thấy nước mắt trong giọng nói của nó - Cảm ơn đã không bỏ mặc tớ ở đây.

- Tớ không bao giờ bỏ mặc cậu.

Tôi thì thầm đáp lại, rồi đẩy nó ra trước khi mọi chuyện trở nên sướt mướt hơn.

- Họ có làm hại gì cháu không? - Chú Dervish hỏi, vẫn đứng nguyên tại chỗ, bắn một tia mắt giận dữ về phía Prae Athim đang run rẩy.

Bill-E khịt mũi, nháy mắt với tôi:

- Nghe ông chú của chúng ta lo lắng như một cô gái già kìa! Không, họ có chích cho cháu vài mũi, nhưng họ không có thì giờ làm nhiều chuyện khác. Chú tớ quá nhanh - phá hỏng những dự tính đã sắp đặt rất hay của họ.

- Đó là một thói quen của ta.

Chú Dervish cười to. Ông lạnh lùng nhìn Prae Athim:

- Nào, bây giờ chúng ta phải quyết định sẽ làm gì với...

- Không.

Tôi nói khẽ, cắt ngang lời của ông. Chú Dervish liếc sang tôi, nhướng mày.

- Không.

Tôi lặp lại, lắc mạnh đầu, nhìn chòng chọc vào những gian phòng, những kỹ thuật viên, Prae Athim, Bill-E. Đầu tôi đang sáng tỏ dần. Tất cả những chi tiết nhỏ đều không ăn khớp với nhau...tất cả những thứ có vẻ như không đúng chỗ hoặc quá quen thuộc... Lúc này tôi bắt đầu nhìn thấy nó. Bill-E đã giúp tôi thực hiện cú đột phá. Đã cung cấp một cú đấm choáng người làm tan đi bùa chú. Nó đã gọi chú Dervish là chú của nó. Không có gì sai ở đó - chú Dervish là chú nó. Ngoại trừ việc nó không biết điều đó.

Chú Dervish hỏi:

- Có gì không ổn hả?

- Gượng đã.

Tôi lăm bằm, xua câu hỏi của ông đi. Suy nghĩ thật căng. Cắt ngang qua tấm lưới dệt bởi những sự dối trá và phi lý.

Những gian phòng này không chỉ trông giống như cảnh trong cuốn phim Sự im lặng của bầy cừu - đây là trụ sở của Hannibal Lecter. Và giờ đây tôi nhận ra trước kia tôi đã từng nhìn thấy tòa nhà này ở đâu. Trong những cuốn phim về James Bond. Có nhiều thành tố từ nhiều cuốn phim khác nhau, tất cả đã được trộn lẫn vào nhau một cách thô thiển.

Tôi bước ra xa khỏi Bill-E, choáng váng, cố duy trì dòng suy nghĩ của mình.

- Grubbs - Juni lên tiếng, có vẻ lo ngại, bước tới gần tôi - Cháu có ổn không? Tôi có thể giúp gì không? Có....

- Im đi!

Tôi hét lên, phá tan cái mê hồn trận của những điều không có thật, một cách nhanh chóng, từng sự dối trá lần lượt rụng rời, những lớp áo hóa trang tinh thần nhanh chóng đổ nhào.

Tôi là một thuật sĩ, không phải là một pháp sư đúng nghĩa. Tôi chỉ có thể khai thác tiềm năng của mình ở Slawter nhờ vào tất cả những phép thuật lan tỏa trong bầu không khí. Không có phép thuật trong cái phòng thí nghiệm này, vì vậy, làm thế nào tôi có thể phóng ra những cú tấn công bằng năng lượng lớn và biến kính thành nước lã? Điều tương tự cũng áp dụng cho Các Môn Đồ. Họ không thể có nhiều quyền năng đến thế ở đây.

Tất cả những trục trặc và lỗ hổng về logic tự hé lộ ra trong một chuỗi tiếp nối rất nhanh. Các Con Chiên xuất hiện đúng ngay thời điểm để làm cho chúng tôi bất tỉnh và bắt cóc Bill-E. Chú Dervish biết ngay một cách đầy tiện lợi vị trí của phòng thí nghiệm chính. Prae Athim mang Bill-E tới đó. Shark cũng nhìn thấy một cách tiện lợi những bản quy hoạch của tòa nhà.

Sharmila biết rằng tôi đã mở cánh cửa vận hành bằng hệ thống dấu tay trong khu nhà kho D - nhưng chúng tôi chưa hề kể cho bà nghe về chuyện đó. Ở phi trường thứ hai, Juni đã nói về Bill-E với tư cách là em trai tôi - nhưng bà không hề biết chúng tôi có quan hệ ra sao.

Và trong phòng vệ sinh, lần đầu tiên tôi đã nhận thức được rằng có gì đó không đúng. Giờ đây tôi đã nắm được nó, những gì tôi đã nhìn thấy nhưng không thể gắn kết lại với nhau. Hình ảnh phản chiếu trong gương của tôi rất sạch. Nó đã là như thế, ngay cả trước khi tôi rửa mặt. Làn da, mái tóc, áo quần đều sạch sẽ. Không có chút màu xám yêu tinh nào. Nhưng tôi đã ướm dẫm những máu trong khu nhà kho D. Tôi chưa hề rửa sạch lớp máu đó. Lẽ ra nó phải khô cứng lại ở phi trường, cũng như vào lúc này. Nhưng nó không như thế và hiện giờ cũng không như thế, bởi vì...

- Không có thứ nào trong chuyện này là thật cả!

Tôi hét lên, khiến mọi người quanh tôi giật mình.

Juni nói dụi dàng:

- Grubbs. Bình tĩnh lại nào. Cháu đang mất kiểm soát.

Tôi hét lên:

- Cô không có thật! Không ai trong số các người là thật!

Chú Dervish quay sang hỏi Juni:

- Có chuyện gì không ổn với nó vậy nhỉ?

- Tôi không biết. Có lẽ nó...

Phần con người phép thuật trong tôi đang nói thì thầm điều gì đó. Nó đã im lặng suốt quãng thời gian này, ngay cả trong lúc tôi nghĩ tôi đang sử dụng phép thuật. Nhưng giờ đây nó đã phá vỡ sự im lặng của mình và nói với tôi điều cần phải nói. Làm ngơ những lời trò chuyện xì xào của những hình dáng quanh tôi, tôi rống lớn những từ của phép thuật và quyền năng. Gương mặt của Prae Athim biến dạng đi vì căm ghét. Đôi mắt của loài yêu quái nhìn tôi chòng chọc. Bả rít lên, cả những nhà khoa học và bảo vệ khác cũng vậy - nhưng đã quá muộn rồi.

Những bức tường của các gian phòng sủi bọt. Các Con Chiên con người biến thành những con yêu và nhòa nhạt dần. Một làn sương mù đỏ rực trùm xuống quanh người chú Dervish và những người khác. Những cụm từ phép thuật tuôn ra khỏi lưỡi tôi. Cơ đau đớn quét qua người tôi. Tôi khụy gối xuống nhưng vẫn tiếp tục hét lên, xé toang ảo ảnh thành từng mảnh. Màu đỏ dày lên. Phủ kín căn phòng, xóa nhòa đi mọi thứ, những con người, bọn yêu tinh, tất cả.

Tôi thốt lên những từ cuối cùng của câu thần chú và mệt mỏi khép mắt lại.

Mọi thứ đi vào thinh lặng.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

13. Dậy Đi! Dậy Đi!

-> Chú Dervish đang ngáy pho pho. Khi nghe thấy thế, tôi biết tôi đã quay trở lại thế giới thật - không thể nào bắt chước một tiếng ồn kinh dị, nghe như tiếng heo bị ghen như vậy! Tôi mở mắt ra và ngồi lên, lão đảo, đầu đau như búa bổ, hoàn toàn rối trí nhưng không còn bị gài bẫy bởi thực tại trong mơ của cái phòng thí nghiệm.

Tôi đang ở trong một căn phòng nhỏ, tối, những tia sáng lọt vào qua mép của một tấm màn màn che cửa đầy bụi bặm. Chống tay đứng dậy trên một sàn gỗ để trần. Chú Dervish và Bill-E nằm dài bên cạnh tôi. Cả hai đều đang say ngủ.

- Chú Dervish.

Tôi kêu nho nhỏ, lắc mạnh người ông. Không có lời đáp. Tôi lại lắc ông, kê vào lỗ tai ông và gọi tên ông, không quá lớn để phòng khi có ai đó ở phía bên kia cánh cửa. Vẫn không có phản ứng. Tôi dùng một tay lật mí mắt của ông lên và đưa tay kia búng ngón tay trước đôi mắt ông. Ông vẫn tiếp tục ngáy.

Tất cả các bạn đang mơ thấy cùng một điều, phần con người phép thuật trong tôi thì thầm. Họ vẫn còn bị kẹt bên trong nó. Họ không thể tự mình thức giấc. Cậu phải dùng phép thuật để đưa họ trở về

Nó nói cho tôi biết những từ cần dùng. Tôi lẩm nhẩm đọc chúng lên, cảm thấy phép thuật chảy ra khỏi người tôi, tuôn vào người chú tôi và em trai tôi. Họ cục cựa. Bill-E rên lên. Chú Dervish nói làu bàu gì đó về một con tatu. Mí mắt họ rung rinh và họ cố thức dậy.

Bill-E rên rì:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chú Dervish hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu? Prae Athim đâu rồi? Sharmila? Shark? Các...

Tôi cắt ngang, đỡ lấy chú khi ông cố đứng lên:

- Đó là sự lừa bịp. Thoải mái nào. Đừng làm ồn. Có lẽ chúng ta đang bị canh giữ.

Chú tôi nhìn quanh, trán nhăn lại:

- Ta không hiểu. Cái gì...?

- Đó là một giấc mơ. Vụ bắt cóc, việc gặp gỡ Các Môn Đồ, căn phòng thí nghiệm. Không thứ nào trong đó có thật cả. Tất cả chỉ là tưởng tượng.

Chú Dervish nạt:

- Đừng có điên! Ta biết sự khác nhau giữa...

Ông dừng lại. Suy nghĩ về nó. Quai hàng ông thông xuống:

- Mẹ kiếp. Nó đã hoàn toàn bịp được ta.

- Cả cháu nữa, trong một thời gian. Nhưng những phần nhỏ không nối kết với nhau. Có những sai sót.

Chú Dervish chậm rãi nói:

- Căn phòng thí nghiệm. Trông nó rất quen. Giờ ta biết tại sao rồi. Ta đã nhìn thấy hình ảnh đó trong cuốn truyện Vụ Án của Kranz Kafka.

Tôi cau mày:

- Kafka? Trông nó giống như những tòa nhà trong mấy cuốn phim James Bond. Và những gian phòng lấy thẳng từ Sự im lặng của bầy cừu.

Bill-E lên tiếng:

- Cậu đang nói về cái gì vậy? Những gian phòng giống như trong một cảnh phim khoa học giả tưởng, tất cả những tấm vách điều khiển và tia laser đó.

- Chúng ta đã tạo nên những biến thể trong giấc mơ của riêng mình.

Chú Dervish bâng khuâng nói. Ông đứng lên, thở hổn hển, và tựa vào một bức tường cho tới khi đôi chân chống đỡ ông nổi. Ông lão đảo đi tới tấm màn màn che cửa và xé bỏ vài thanh màn màn. Nhìn ra ngoài. Rồi nhìn chúng tôi:

- Chúng ta vẫn còn ở Slawter. Chúng ta chưa bao giờ rời khỏi. Grubbs nói đúng - tất cả chỉ là một ảo giác.

Chú đi quanh phòng, cho đầu ông có thời gian minh mẫn lại, co duỗi đôi cánh tay và đôi chân.

- Ta quên mất bọn yêu này xảo trá như thế nào. Chúng là những bậc thầy lừa dối. Chúng đã phát hiện ra chúng ta toan bỏ đi, hoặc chúng có đặt một rào chắn để ngăn bất kỳ ai muốn thoát ra ngoài. Nhất chúng ta lại bằng phép thuật. Tạo ra một cảnh tượng có vẻ hợp lý đối với chúng ta. Vì tâm trí của chúng ta hoạt động và tập trung vào giấc mơ - khi nghĩ rằng đó là thực tại - chúng ta không thể thức giấc được.

Bill-E hỏi:

- Sao không đơn giản cho chúng ta uống thuốc mê?

Chú Dervish cười lặng lẽ:

- Chúng là yêu tinh. Chúng không hành động theo cách đó. Ta không thể tin nổi ta lại rơi vào cái bẫy này. Bước vào những chiếc máy bay mà không có vé. Đi ào ào qua khu vực hải quan mà không một ai yêu cầu chúng ta xuất trình hộ chiếu.

Tôi nhăn mặt:

- Cháu đã không nhận ra điều đó.

Chú Dervish hỏi:

- Còn cháu thì sao, Billy? Có để ý thấy chuyện gì đó khác thường không?

Bill-E gãi đầu:

- Không. Dù cháu đã nghĩ thật là lạ vì có một số y tá không mặc bất cứ...

Nó ho húng hắng và đỏ mặt.

Chú Dervish nói:

- Chúng muốn chúng ta tránh sang một bên, vì thế chúng làm cho chúng ta mê man. Chúng có thể giết chúng ta, nhưng ta đoán chúng muốn chúng ta có mặt trong màn diễn chót. Nếu Lord Loss đang đạo diễn vụ này, hẳn sẽ không muốn tàn sát chúng ta trong lúc chúng ta đang ngủ. Hẳn sẽ muốn chúng ta chịu đựng đau khổ trước đã, nhờ thế hẳn có thể tiệc tùng hả hê trên nỗi đau của chúng ta.

Tôi thờ dốc, đứng lên, cố thoát ra khỏi cơn chóng mặt:

- Chúng ta phải ra khỏi đây. Chúng ta phải ngăn chúng lại. Đưa mọi người ra ngoài. Gọi Các Môn Đồ đến.

- Còn Juni thì sao?

Bill-E hỏi, chú Dervish và tôi chùng lại, chỉ tới lúc này mới nhận ra rằng bà không ở chỗ của chúng tôi. Chú Dervish nói:

- Có lẽ chúng đang giữ cô ấy trong một căn phòng khác.

Bill-E cau mày:

- Tại sao?

- Ta không biết. Chuyện đó không quan trọng. Không có thời gian để nghĩ tới nó.

Ông cố lê tới cửa và áp một tai vào đó. Tôi có thể nói qua nét mặt của Bill-E rằng nó sắp sửa quấy rầy chú Dervish về việc của Juni. Tôi tới cạnh nó và thì thầm:

- Chú Dervish không nói vì không muốn làm cho cậu hoảng hốt, nhưng có lẽ Juni đã chết rồi. Đó là lý do vì sao và không có mặt ở đây.

Bill-E nhìn tôi chòng chọc, mặt xám ngoét như tro:

- Nhưng bà đã ở trong phòng thí nghiệm...

Tôi nắm chặt cánh tay nó:

- Nhiều người khác cũng thế. Điều đó không có nghĩa lý gì. Chú Dervish không thể nghĩ tới bà vào lúc này. Cả hai chúng ta cũng thế. Chúng ta có thể hy vọng điều tốt đẹp nhất, và nếu may mắn chúng ta sẽ tìm thấy bà, đang ngủ như chúng ta lúc này. Nhưng nếu bà không...nếu điều tệ hại nhất đã xảy ra...chúng ta phải bỏ qua nó. Chúng ta còn phải lo chính bản thân mình. Và tất cả những người khác.

Bill-E run bắn lên, nhưng miễn cưỡng gật đầu. Tôi lại nắm chặt cánh tay nó, rồi giúp nó đứng lên. Khi nó có thể bước đi, chúng tôi bước tới sau lưng chú Dervish. Ông vẫn đang chăm chú lắng nghe ở cánh cửa. Tôi hỏi:

- Có gì không?

- Không. Nhưng điều đó không có nghĩa là không có người nào đó. Hoặc không có vật gì.

Tôi nhận xét:

- Chúng ta không thể đợi mãi ở đây.

Chú Dervish ngoái lại nhìn tôi:

- Đúng. Đã sẵn sàng chiến đấu chưa?

Tôi bẻ mấy đốt ngón tay:

- Đã.

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Chú xoay nắm đấm cửa và mở toang cánh cửa ra.

Không có ai ở bên ngoài. Chúng tôi len lén đi dọc theo một hành lang ẩm thấp, thoảng mùi xạ hương. Chúng tôi đang ở trong một trong những tòa nhà nguyên thủy của thị trấn. Nó đã không được cải tạo lại. Có đầy những lỗ hang trên các vách tường, những tấm ván lót sàn mục nát, những ô cửa sổ vỡ toang.

Tôi hỏi chú Dervish, cố tự trấn tĩnh bằng cách tập trung vào một thứ gì khác hơn là khả năng chúng tôi tình cờ chạm trán một nhóm yêu tinh vào bất cứ giây phút nào:

- Sao mà cái thế giới trong mơ ấy lại giống thật đến vậy nhỉ? Sharmila hoặc Shark - họ có thật sự tồn tại hay không?

Chú Dervish đáp:

- Có. Và gần như cách mà chúng ta đã nhìn thấy họ - hay ít nhất là cách mà ta đã nhìn thấy họ. Từ góc nhìn của cháu, Shark có mặc quân phục không? Còn Sharmila là một tấm sari?

- Vâng.

- Vậy là chúng ta chia nhau nhiều thứ - Chú Dervish dừng lại và nhìn tôi
- Làm thế nào cháu biết nó không phải là thật? Điều gì đã gợi ý cho cháu?

- Rất nhiều thứ nhỏ nhặt. Nhưng chính là khi... - Tôi liếc sang Bill-E -
Cậu đã nói gì với chú Dervish khi chúng tớ cứu cậu ra?

Bill-E suy nghĩ giây lát:

- Tớ không chắc. Một câu gì đó, như là "Nè, người láng giềng, cái gì khiến chú chậm thế?"

- Tớ nghe cậu nói một câu khác, một câu mà lẽ ra cậu không thể nói được. Chính câu đó đã khiến tớ ráp nối những phần khác nhau lại với nhau.

Bill-E hỏi:

- Tớ đã nói gì?

Tôi nói dối, không muốn nói cho nó biết rằng trong phiên bản của tôi nó biết chú Dervish là chú của nó:

- Điều đó không quan trọng.

Chú Dervish nói:

- Cháu thật thông minh khi phá tan được ảo giác. Thậm chí khi ta đã nằm được manh mối, ta cũng không chắc ta có thể thức giấc hay không. Một bùa chú như thế thường sẽ lái cháu sang một con đường khác khi cháu bắt đầu ngờ vực một điều gì đó, dẫn dắt cháu vào giữa một cơn mơ khác.

Tôi cười bực dọc:

- Có lẽ là thế. Có lẽ lúc này cũng không thật và chúng ta vẫn còn nằm ngủ trên một sàn nhà ở đâu đó.

Chú Dervish lau bàu:

- Ta không phải dạng dễ bị lừa đó. Đây là thế giới thật. Chúng ta đang tỉnh táo. Ta chắc chắn điều đó.

Nhưng cùng lúc ấy, chú nhìn quanh lo lắng. Rồi ánh mắt chú lại dán vào tôi:

- Nếu chúng ta vượt qua chuyện này, cháu và ta cần phải nói chuyện với nhau.

- Về cái gì?

- Phép thuật. Cháu đang làm những điều mà lẽ ra cháu không thể làm được. Ta muốn biết vì sao.

Tôi nhún vai:

- Chẳng có gì là bí mật lớn lao. Cháu chỉ rút lấy phép thuật từ trong không trung, vận dụng nó, giống như khi chúng ta đánh nhau với Artery và Vein.

- Hừm - Chú Dervish nói, có vẻ không tin tưởng. Ông liếc đôi môi và tập trung suy nghĩ. Chúng tôi sắp ra tới cửa sau. Tôi có thể nghe thấy những giọng nói ở bên ngoài. Nhưng đó là những giọng nói của con người và chúng mau chóng nhòa đi. Những người đó đã đi qua.

Bill-E hỏi:

- Giờ thì sao? Chúng ta có cố lái xe ra khỏi thị trấn lần nữa không?

Chú Dervish đáp:

- Không. Chúng ta phải cảnh báo cho những người khác. Nói cho mọi người biết họ sắp đối mặt với điều gì. Có thể họ không tin chúng ta, vì thế chúng ta phải cứng rắn. Đưa họ thoát khỏi nơi này, ngay cả khi chúng ta phải cưỡng bức họ. Đánh nhau nếu cần, và ta cho là sẽ có đánh nhau. Nếu may mắn, chúng ta chỉ phải lo về Chuda và những tên đồng lõa của hắn.

Tôi lẩm bẩm:

- Còn nếu chúng ta không gặp may?

- Chúng ta đừng nghĩ tới điều đó.

Chú tôi đáp, rồi mở cửa và bước ra ngoài để đối diện với bất cứ thứ địa ngục nào đang chờ đợi.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

14. Tiếng Kêu Tập Hợp

-> Ngoại vi thị trấn Slawter. Chú Dervish chậm rãi di chuyển ở phía trước Bill-E và tôi, một bàn tay ngửa ra, cố xác định xem có một rào chắn nào không. Ông bảo chúng tôi nên xác định địa điểm đó trước khi cất lên lời cảnh báo. Không ích gì khi cố đưa cả mấy chục người ra khỏi thị trấn nếu họ sẽ bị chặn lại bởi một rào chắn ma thuật.

- Vì sao chúng ta không thấy đỏi? - Bill-E hỏi, kiểm tra ngày tháng trên đồng hồ của nó - Chúng ta đã nằm ngủ suốt...chết tiệt! Sáu ngày! Lẽ ra chúng ta phải đỏi cào cả ruột, nhưng thậm chí tớ không cảm thấy kiến bò trong bụng.

Tôi khịt mũi:

- Không tin nổi cậu lại nghĩ tới cái bao tử của mình vào một thời điểm như thế này.

Chú Dervish cười khẽ:

- Không, đó là một câu hỏi hay. Câu trả lời rất đơn giản - phép thuật. Chúng ta đang bị tách rời khỏi những đòi hỏi của thế giới thực tại. Cái đỏi và cái khát sẽ tấn công chúng ta sau, nếu chúng ta thoát khỏi đây, nhưng ngay lúc này chúng ta vẫn đang hoạt động theo những quy luật phép thuật của Slawter.

Bill-E hỏi:

- Có thứ gì mà phép thuật không thể làm được hay không?

- Không nhiều lắm - Chú Dervish đáp, rồi ngẩng lên. Những ngón tay của chú đang run rẩy. Chú di động bàn tay sang trái, sang phải, rồi sang trái lần nữa.

- Cháu có cảm thấy nó không?

Bill-E cau mày:

- Không.

- Có - Tôi bước tới trước một bước, hít ngửi bầu không khí. Nó không có mùi gì khác lạ, nhưng có cảm giác không đúng. Tôi cũng giơ một bàn tay lên như chú Dervish, đẩy nó tới trước, cảm nhận được sức mạnh đang hình thành để chống lại nó.

Chú Dervish nói:

- Không thử thêm lần nữa. Chúng ta không muốn làm kinh động tới tấm rào chắn - nó có thể khiến lũ kẻ thù của chúng ta cảnh giác.

Tôi hỏi:

- Nó là gì?

Ông cau mày:

- Theo cách nói phi kỹ thuật, đó là một quả bong bóng phép thuật. Chúng đã bao vây toàn thị trấn. Gói nó bên trong một quả cầu phép thuật, giống như úp một cái bát thủy tinh khổng lồ lên mọi thứ. Không con yêu nào có đủ khả năng tạo nên một cái rào chắn có kích thước thế này, trong vũ trụ của chúng ta thì không. Chúng đang sử dụng tảng đá mà cháu nhìn thấy trong khu phân xưởng D. Nó phải là một tảng đá nam châm, một nguồn tích trữ năng lượng cổ đại. Không còn lại nhiều thứ đá đó trên thế giới. Phép thuật đã bị rút cạn khỏi phần lớn trong số chúng từ nhiều thế kỷ trước.

Những tầng khác đã bị cố tình phá hủy để ngăn không cho chúng rơi vào tay của những tay thuật sĩ gian tà. Chuyện này tệ hơn là ta đã tưởng. Với sức mạnh của một tảng đá nam châm được chúng tùy nghi sử dụng, chúng có thể xây dựng một đường hầm. Vài chục con yêu có thể băng qua và gây náo động trong phạm vi tấm rào chắn. Ở lại bao lâu tùy ý thích của chúng. Không ai có thể tẩu thoát.

Bill-E thở hỗn hển:

- Chúng ta phải ngăn chúng lại! Chúng ta có thể, phải không, chú Dervish?

- Dĩ nhiên - Chú Dervish đáp một cách yếu ớt, hạ tay xuống - Nếu chúng ta đập vỡ tảng đá, quả bóng sẽ vỡ toang. Nhưng lúc này, khi chúng ta biết về nó, bọn yêu tinh đã tăng cường canh phòng xung quanh căn nhà kho. Chúng không hề ngu ngốc.

Tôi lặng lẽ nói:

- Chúng ta phải cố gắng. Chúng ta không thể đứng khoanh tay và mặc cho mọi người chết.

Chú Dervish nói với một nụ cười cay đắng:

- Cháu đã quên cuộc trò chuyện trước đó của chúng ta rồi. Các Môn Đồ thường mặc cho mọi người chết. Trong một tình huống như thế này, thông thường chúng ta ngồi lại và mặc cho lũ yêu tung hoành. Chúng ta không đủ sức ngăn chúng lại. Tốt hơn nên bảo lưu sức mạnh của chúng ta và chiến đấu với chúng khi chúng ta có một cơ may thắng lợi.

Tôi găm gù:

- Nhưng chuyện này thì khác. Chúng ta biết những người này.

- Điều đó chưa đủ lý do để can thiệp vào. Trước đây ta từng phải hy sinh những bạn bè của mình cho lũ yêu tinh.

Tôi sắp sửa nổi cơn thịnh nộ:

- Đừng nói với cháu rằng chú định...

Chú Dervish xoa dịu tôi:

- Bình tĩnh lại đi. Chúng ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chúng ta không thể. Vì cháu nói đúng, chuyện này thì khác. Chúng ta cũng bị mắc vào nó. Nếu chúng ta không tìm được lối thoát ra, không chỉ những diễn viên và đoàn làm phim của Slawter bỏ mạng, cả chúng ta cũng sẽ chết.

-> Hướng về phía trung tâm thị trấn. Chú Dervish bảo có thể có một cách khác để thoát ra khỏi chốn rối ren này - băng qua một phần nhỏ của quả bóng, tạo một lỗ trống tạm thời mà qua đó chúng tôi có thể tẩu thoát. Nhưng chúng tôi không đủ mạnh để tự làm chuyện đó. Chúng tôi cần phải găm một con yêu vào quả bóng, rồi dùng phép thuật làm cho nó nổ tung. Bằng cách tập trung vào năng lượng được sản sinh, chúng tôi sẽ có thể tạo được một lỗ trống xuyên qua rào chắn và duy trì nó trong một thời gian, cho phép mọi người chui qua đó.

Sẽ có thể. Không có gì bảo đảm.

Một trong những rắc rối chủ yếu của chúng tôi là việc dụ một con yêu tới đúng vị trí, vào đúng thời điểm. Chúng tôi không thể đi vào phân xưởng D và yêu cầu một trong số chúng cùng đi tới cái rào chắn với chúng tôi.

Nhưng trước đó, chúng tôi phải tìm ra một cách để thuyết phục số còn lại trong đoàn làm phim và diễn viên rằng chúng tôi không điên, cuộc sống của họ đang gặp nguy hiểm, lũ yêu là có thật, họ phải tin tưởng chúng tôi nếu họ muốn sống. Để tiến hành mục đích đó, chúng tôi tiến về văn phòng của David Haym. Nếu bả vô tội - khó có thể có khả năng đó! - chú Dervish

hy vọng sẽ lôi kéo được bà và sử dụng bà để công bố một lời cảnh báo chung. Nếu, như chúng tôi nghi ngờ, bà cùng phe với lũ yêu tinh, ông dự định sẽ buộc bà phải thú nhận trước công chúng, để thuyết phục những người kia tin vào chúng tôi.

Việc len lén băng qua thị trấn, lom khom đi dọc theo những con hẻm nhánh, tránh khỏi tầm mắt, đúng là một công việc dựng tóc gáy. Chúng tôi không biết kẻ thù của mình là ai. Chú Dervish không nghĩ có nhiều người làm việc cho bọn yêu tinh, rằng hầu hết mọi người ở đây đều vô tội. Nhưng chúng tôi không thể chắc chắn ai là người tin cậy được. Chúng tôi đã biết vài tên phản bội - Chuda Sool và Tump Kooniart, những tay bảo vệ đi cùng với Kuk và ba nó khi họ biến mất, và có lẽ cả Davida. Nhưng sẽ còn nhiều hơn nữa. Chúng tôi không thể để lộ bản thân và đánh liều đưa ra lời cảnh báo.

Tôi đề nghị làm cho chúng tôi trở nên vô hình. Chú Dervish bác bỏ ý tưởng đó:

- Những con yêu nhiều quyền năng có thể cảm nhận được phép thuật đang được vận dụng. Cho tới lúc này chúng ta đã gặp may, nhưng mỗi lần một trong số chúng ta rút sức mạnh từ trong bầu không khí, chúng ta đang đánh liều chỉ ra vị trí của mình.

Vì thế chúng tôi len lén băng qua thị trấn, không lạm dụng tới phép thuật. May thay, dù lúc này là buổi chiều, Slawter rất vắng vẻ, không có nhiều người qua lại. Chúng tôi tới văn phòng của Davida mà không bị ai nhìn thấy và len vào trong. Một trong những thư ký của bà thường ngồi ở cái bàn giấy phía trước, nhưng chúng tôi lại gặp may - cái ghế trống rỗng. Chúng tôi len qua đó và đi vào văn phòng chính, trung tâm của mọi hoạt động, nơi từ đó mọi mệnh lệnh được ban ra.

Davida không có ở đó. Văn phòng vắng tanh. Rất nhiều giấy tờ, những mô hình yêu tinh nhỏ, một mô hình thu nhỏ của toàn thị trấn, những tấm

bản đồ trên các bức tường với những ghi chú ngày tháng, những cái tên, những lịch trình làm việc. Nhưng Davida Haym không ở đó.

- Hãy lục soát những ngăn kéo - chú Dervish nói, vội vã tới một trong những cái tủ đựng hồ sơ trong phòng - Hãy tìm bất cứ thứ gì có thể tạo cho chúng ta một lợi thế - những kế hoạch, một bản danh sách những con yêu, những thứ bùa chú, bất cứ thứ gì.

Bill-E hỏi:

- Chú nghĩ bà sẽ cất giữ những chi tiết như thế trong những cái tủ không khóa hay sao?

Chú Dervish thở dài:

- Không. Nhưng nó khiến cho chúng ta bận rộn. Và cháu không bao giờ biết - chúng ta có thể gặp may.

Lục lọi những ngăn kéo, lôi những bìa đựng hồ sơ ra, liếc qua những trang giấy, rồi quẳng chúng đi, vứt chúng rải rác khắp sàn nhà, không bận tâm tới sự lộn xộn mà chúng tôi đang tạo ra.

Tôi đã lục được nửa phần trong một cái ngăn kéo thì Bill-E sụt lên một tiếng và vội vã đi tới cửa. Nó lắng nghe giây lát, rồi gật đầu - có người đang tới. Chú Dervish và tôi tới gần nó, đứng nấp sau cánh cửa, khom thấp xuống để không bị nhìn thấy qua những tấm kính gắn ở phía trên các bức tường văn phòng.

Tiếng bước chân. Hai người đang nói chuyện. Cánh cửa mở ra.

-....phải làm đúng theo đó - Davida Haym nói, bước vào văn phòng - Đây là thỏa thuận một lần. Nếu chúng ta phá vỡ nó, chúng ta sẽ không....- Bà nhìn thấy đồng bừa bộn và dừng lại.

Chuda Sool nói, bước lên cạnh bả:

- Cái quái gì thế này?

Chú Dervish đứng thẳng lên. Bàn tay phải của ông tung ra, những ngón tay co lại thành một quả đấm. Chú nện vào hàm của Chuda như một đấu sĩ quyền anh chuyên nghiệp. Chuda rú và loạng choạng ngã sang bên, va mạnh vào tấm kính ở phần tường phía trên, làm nó vỡ toang. Bill-E và tôi nhảy xổ vào Davida khi bả thét lên. Chúng tôi đè bả xuống và dùng bàn tay che mồm bả lại. Bả cố cắn nhưng chúng tôi áp mấy bàn tay xuống mạnh hơn.

Chú Dervish tiến sát vào Chuda. Hắn choáng váng nhưng vẫn còn đứng được. Hắn cố ngăn chặn cú đấm kế tiếp của chú Dervish nhưng nó vẫn thâm nhập được, và vào thái dương của hắn, không chắc cú như quả đấm đầu, nhưng cũng hất Chuda lùi lại thêm vài phân. Tôi luôn biết chú Dervish khỏe hơn về ngoài nhưng tôi chưa bao giờ trông thấy chú ra tay theo kiểu này trước đó. Thật tuyệt vời!

Chuda vớ lấy một cái chặn giấy trên bàn của Davida và vung nó lên, nhưng chú Dervish khóa cánh tay của hắn lại và quăng nó sang một bên. Chuda gầm lên và đưa một tay lên cổ họng của chú Dervish. Chú Dervish để mặc cho hắn tóm lấy, vẫn lạnh như băng, nhắc bổng hắn lên. Rồi ông giáng một cú đấm vào bụng của Chuda. Chuda rên lên. Những ngón tay của hắn lỏng ra. Chú Dervish lùi lại một bước, ước đoán góc độ, rồi quất một cú cuối cùng vào cằm tên đối thủ. Đầu của Chuda giật ra sau, hắn đờ đẫn nhắm mắt lại và gục xuống sàn nhà.

Chú Dervish quay lưng về phía Chuda, thở hơi gấp chút xíu. Đôi mắt của ông hạ xuống Davida, vẫn đang giẫy giụa bên dưới tôi và Bill-E. Ông hất đầu ra hiệu cho chúng tôi. Chúng tôi buông bả ra. Davida vừa cố ngồi lên, vừa giậm dừ lấp ba lấp bấp. Trước khi bả kịp hoàn tất cử động đó, chú Dervish đặt một bàn chân lên ngực bả và đẩy bả nằm xuống lại. Đứng lên

trên bả như một đấu sĩ chiến thắng, nhìn chòng chọc bả với ánh mắt mạnh mẽ. Ông gầm gừ:

- Nào, quý bà. Đã tới lúc cô phải nói rồi. Và cô phải nói cho tôi biết chính xác những gì tôi muốn nghe - Ông dờ bàn chân lên cổ họng bả - Hoặc tôi sẽ thực hiện với cô những điều mà cả một con yêu cũng phải tái mặt đi.

-> Anh không có quyền làm như thế - Davida chua ngoa nói. Chú Dervish đã cho phép bả đứng lên. Bả ngồi trên cái ghế vải da, nhìn trừng trừng vào chúng tôi - Khi tôi nói với lực lượng an ninh những gì anh đã làm, anh sẽ...

Chú Dervish nạt:

- Chúng tôi biết về bọn yêu tinh. Lord Loss và lũ thuộc hạ của hắn. Cái rào chắn và tảng đá nam châm trong khu phân xưởng D. Cô không thể bịp bợm chúng tôi được nữa. Vì thế hãy nói đi.

Davida ngậm chặt hai môi lại. Chúng tôi nghĩ bả đang làm việc với lũ yêu, nhưng chúng tôi không chắc chắn. Tôi đoán chú Dervish cho rằng tốt nhất nên giả định điều tệ hại nhất và đối xử với bả một cách nghiêm khắc. Ông có thể xin lỗi bả sau nếu bả vô tội.

Chú Dervish khẽ nói:

- Đừng nghĩ tôi không dám làm những điều kinh khủng với cô. Tôi tuân theo những luật pháp của loài người khi thích hợp, nhưng sẽ phá vỡ chúng không chút ngần ngại khi bắt buộc. Lý do duy nhất để tôi chưa làm gì cô là vì hai đứa nhỏ. Nhưng tôi chỉ cần năm phút để đẩy chúng sang phòng bên cạnh và sẽ làm bất kỳ điều gì để có được những câu trả lời.

- Anh không biết anh đang can thiệp vào chuyện gì đâu - Davida gầm gừ, tự phản bội chính mình, xác nhận những mối ngờ vực của chúng tôi - Đây

là cách thức nằm ngoài bất cứ điều gì anh có thể tưởng tượng ra.

Chú Dervish mỉm cười băng giá:

- Cô đánh giá quá thấp trí tưởng tượng của tôi.

- Bọn này là những con yêu thật sự, đồ ngốc ạ! Chúng có thể làm những chuyện mà anh không tài nào tin nổi đâu. Nếu anh dính dáng tới chúng, anh sẽ kết thúc...

Chú Dervish cắt ngang:

- Tôi đã dính dáng với bọn yêu tinh suốt mấy chục năm nay. Bây giờ hãy kể cho tôi nghe câu chuyện. Cô dẫn vào chuyện này sâu tới mức nào? Chúng đã hứa hẹn gì? Quyền lực? Phép thuật? Cuộc sống vĩnh hằng?

- Chúng không hứa gì ngoại trừ điều tôi yêu cầu - một cuốn phim vĩ đại.

Chú Dervish cau mày:

- Chúng ta đã qua giai đoạn đó rồi. Lớp vỏ bọc cuốn phim tệ hại của cô đã bị thổi bay. Tôi muốn biết lý do thật sự vì sao...

Davida cười khinh miệt:

- Lớp vỏ bọc? Nó không bao giờ là lớp vỏ bọc. Tôi đang làm một cuốn phim kinh dị vĩ đại nhất chưa từng có. Một cuốn phim với những con yêu thật sự, làm những gì mà bọn yêu quái vẫn làm, lưu giữ chúng lại trong phim - còn có thể có lý do nào tốt hơn như thế nữa?

Chú Dervish càng cau mày tợn:

- Cô đang nói với tôi rằng đó là sự trao đổi? Cô giúp bọn yêu tinh băng vào thế giới của chúng ta, cung cấp cho chúng tất cả những nạn nhân mà cô có thể và chúng đồng ý cho cô quay chúng? Chỉ nông cạn thế thôi sao?

Davidida cười nhếch mép:

- Anh chả biết gì về việc làm phim. Cuộc đời vốn nông cạn. Nó vô nghĩa. Cuộc sống trôi qua và bị lãng quên trong vòng vài phút. Nhưng những cuốn phim tồn tại lâu dài. Một cuốn phim sống lâu hơn bất kỳ ai có liên quan tới nó. Nếu nó đủ hay. Nếu nó nhiệm màu.

Bả nghiêng người tới trước, nét mặt có vẻ tập trung:

- Anh nghĩ rằng tôi quá xấu xa và có lẽ anh đúng. Tôi đã đưa tất cả những người này tới đây, biết rằng họ sẽ chết. Nhưng rồi cuộc tất cả chúng ta đều phải chết. Những cái chết vô nghĩa, sớm bị lãng quên. Chúng ta nhạt nhòa đi và có vẻ như chúng ta chưa bao giờ hiện hữu. Chúng ta đến, chúng ta sống, chúng ta chết, tất cả chỉ có thế. Không phải một câu chuyện hay ho gì lắm, hả? Nhưng điều tôi làm sẽ mang lại sự thay đổi cho anh, cho tôi, cho tất cả mọi người ở đây. Chúng ta sẽ trở thành một phần của lịch sử. Tôi đang làm một cuốn phim sẽ tồn tại lâu dài ngang với chính bản thân loài người. Lũ yêu tinh sẽ tấn công...giết mấy trăm mạng người theo những cách không tài nào tưởng tượng nổi...và tôi sẽ dùng máy quay năm bắt lại tất cả những cảnh tượng đó. Ghép nối chúng vào những cảnh quay khác. Làm ra một cuốn phim kinh dị chấn động chưa từng có. Tôi sẽ mang tiếng xấu, phải, bị sợ hãi và hờn oán. Tôi sẽ đi tù, có thể bị xử tử hình. Nhưng tôi sẽ được nhớ tới. Và tất cả những người khác cũng thế. Và đó là điều lớn lao nhất mà bất kỳ một ai trong số chúng ta có thể hy vọng đạt tới.

Bả dừng lại, thở nặng nhọc, mặt đỏ bừng.

Bill-E lên tiếng:

- Bả thật điên rồ. Tại sao bả không bị bắt giam từ nhiều năm trước vậy nhỉ?

Chú Dervish lắc đầu kinh ngạc:

- Cô định để cho những người này bị tàn sát dưới danh nghĩa nghệ thuật, để cô có thể quay phim cảnh tàn sát và biến nó thành trò tiêu khiển. Đó đúng là một điều mới mẻ. Tôi đã từng trông thấy nhiều thuật sĩ điên rồ đưa lũ yêu tinh vào thế giới của chúng ta vì đủ mọi loại nguyên do - nhưng chưa bao giờ để phá vỡ kỷ lục bán vé.

Davidida cười the thé:

- Anh không hiểu được. Đây là sự bất tử. Nó sẽ nâng chúng ta lên những tầm vóc lớn lao. Chúng ta sẽ trở nên ngang hàng với những nhân vật vĩ đại trong lịch sử - Caesar, Alexander, Napoleon. Thế giới sẽ luôn muốn xem cuốn phim này, để trải nghiệm nỗi kinh hoàng thật sự, để tới gần hết mức có thể hiện thực về bọn yêu tinh.

Chú Dervish nói:

- Cô đang tự lừa dối chính mình. Sẽ không có cuốn phim nào cả. Thậm chí nếu cô quay được hết cảnh phim, cô cũng sẽ không còn sống để biên tập nó. Bọn yêu tinh sẽ giết cô cùng với những người còn lại chúng tôi. Cô sẽ chỉ là một đoạn tin tức ngắn - không còn gì hơn nữa.

Davidida vẫn khẳng khẳng:

- Không. Chúng tôi có một thỏa thuận. Tôi trao các người cho chúng, chúng để cho tôi làm cuốn phim này.

Chú Dervish mỉm cười chế nhạo, rồi ngưng lại:

- Cô có lập điều đó thành văn bản hay không? Ý của cô là gì, cô trao chúng tôi cho chúng sao?

Davidida đáp:

- Suốt mấy năm qua tôi đã tiến hành tuyển mộ bọn yêu tinh. Tôi đã tìm được một số yêu tinh ít quyền năng khi tôi đặt tay lên tảng đá nam châm và chúng thấy rằng tôi nghiêm túc, nhưng tôi cần có một tên chúa yêu. Bản thân tôi chỉ có thể sử dụng tảng đá để tạo ra một cửa sổ tạm thời giữa các vũ trụ. Tôi biết một tên chúa yêu có thể giúp tôi sử dụng nó để xây dựng một đường hầm, cho phép nhiều yêu tinh hơn băng qua và cho chúng nhiều thời gian tác quái hơn. Rắc rối ở chỗ là khó mà liên lạc được với những tên chúa yêu. Tôi cố xoay xở để tìm được một tên - Lord Loss - nhưng hắn không quan tâm. Dù sao đi nữa, tôi cũng cứ xúc tiến công việc, quyết tâm làm hết khả năng có thể. Thế rồi, cách nay vài tháng, Lord Loss cử một trong những tên thuộc hạ tin cẩn nhất của hắn tới gặp tôi và đề nghị hợp tác - nếu tôi có thể dụ dỗ anh và hai thằng nhỏ tới phim trường. Lord Loss căm ghét các người. Hắn muốn các người tới đây, chịu đựng đòn đau một cách khủng khiếp trước khi hắn đích thân xé xác các người thành từng mảnh.

Chú Dervish cay đắng nói:

- Vậy là cô đã tới Carcery Vale để dụ tôi vào bẫy? Cô có dùng bùa chú gì không? Để làm tâm trí tôi rối loạn?

Davida cười khẩy:

- Dĩ nhiên. Chuyện đó không khó, hoặc tôi đã nghe nói vậy - tôi không tự mình làm chuyện đó. Bộ não của anh vốn đã rối loạn sẵn rồi. Hoàn toàn dễ dàng bị thao túng. Anh rơi vào bẫy của chúng tôi không chút gì phức tạp. Tôi chỉ ngạc nhiên vì hiện giờ anh phục hồi lại được những tri giác của mình. Chúng tôi đã cho rằng anh sẽ không tỉnh lại cho tới ngày mai, khi cuộc tàn sát đang lúc cao trào. Dù sao thì điều này cũng chả có gì là quan trọng. Anh hơi đi trước lịch trình chút xíu, nhưng chỉ chút xíu thôi. Đã quá muộn để anh có thể trở thành một mối phiền hà.

Chú Dervish gầm gừ:

- Ý của cô là sao?

Davidida vui vẻ cười khúc khích:

- Anh không biết à? Tôi đã nghĩ rằng thật lạ lùng khi anh ở đây, tra tấn tôi thay vì...tôi đã nghĩ anh hy vọng dùng tôi như một tấm mộc để thương lượng con đường thoát thân. Nhưng anh thật sự không biết, phải không?

- Cô đã làm cái quái gì...

Chú Dervish bắt đầu hét lên, nhưng bị cắt ngang bởi một giọng nói ở bên ngoài, được khuếch đại qua một cái loa.

- Mười phút - Giọng nói đó cất tiếng - Xin mọi người vui lòng tập hợp ngay lập tức bên ngoài khu phân xưởng D. Mười phút nữa là tới giờ quay rồi, quý vị!

Chú Dervish nhìn Davidida chòng chọc, mặt tái đi. Bỏ lại cười khúc khích.

- Đó là cảnh cuối, Grady. Khi lũ yêu tinh băng qua và cảnh địa ngục bùng nổ. Chúng tôi đã xúc tiến việc này khi các người phát hiện ra sự thật - chúng tôi không thể giữ cho các người hôn mê vô hạn định. Các diễn viên và đoàn làm phim nghĩ rằng các bậc anh hùng trong cuốn phim sẽ ra tay cứu khổn phò nguy trong ngày hôm nay. Nhưng đó không phải là cách thức mọi chuyện diễn ra. Tôi có một kế hoạch bất ngờ. Mấy chục con yêu sẽ không diễn xuất theo các quy tắc của những cuốn phim quái vật, chúng không có những điểm yếu, chúng sẽ không bị cản trở bởi một thằng bé với một mái tóc cắt ngắn và một nụ cười kinh ngạc theo đề cương kịch bản.

Davidida nhìn vào đồng hồ đeo tay của bà và mỉm cười trầm tĩnh

- Chỉ chín phút nữa thôi. Và Lord Loss cùng lũ thuộc hạ của hắn sẽ ủa ra khỏi nhà kho D và giết sạch mọi linh hồn đang sống trong thị trấn.

Bả giờ hai tay lên và chậm rãi vỗ vào nhau để nhấn mạnh từng từ:

- Ánh sáng! Camera! Tàn sát!

DEMONATA 3: THỊ TRẤN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

15. Những Ngôi Sao Thật Sự Của Cảnh Quay

-> Chú Dervish vọt ra khỏi căn phòng, bỏ lại sau lưng ả Davida đang cười khanh khách và gã Chuda Sool bất tỉnh. Bill-E và tôi vội vã chạy theo chú.

Tôi thở hổn hển trong lúc cố chạy nhanh để bắt kịp chú Dervish:

- Chúng ta có nên trói Davida lại hay đánh cho bả bất tỉnh không?

Ông gằn giọng:

- Không có thì giờ.

Chúng tôi chạy nhanh qua hầu hết những đường phố không người của thị trấn Slawter. Chú Dervish trông thấy một nhóm người đang trên đường đi tới điểm tập trung. Ông gầm lên:

- Ra khỏi đó! Quay lại!

Họ dừng lại và nhìn ông một cách lạ lùng.

- Có một vụ nổ! - Bill-E la lên, lão đảo chạy tới sau lưng chừng tôi - Người ta nghĩ đó là một vụ rò rỉ khí đốt. Toàn thể hệ thống khí đốt đã bị hỏng. Sẽ còn có nhiều vụ nổ khác ở bất kỳ nơi nào trong thị trấn. Chúng ta phải thoát ra ngoài. Ngay bây giờ!

- Khá lắm - Tôi khen ngợi nó khi nhóm người hoảng sợ quay lại và chạy về hướng tây.

- Chúng ta cần phải nghĩ về điều này sao cho hợp lý - Nó thờ đốc, mặt đờ bưng - Nếu chúng ta bảo với mọi người rằng lũ yêu tinh sẽ giết họ, họ sẽ nghĩ là chúng ta điên.

Tôi gật đầu:

- Vì thế thay vào đó chúng ta vờ như có vụ rò rỉ khí đốt. Đưa họ ra khỏi khu vực nguy hiểm. Chú nghe thấy không, chú Dervish?

- Sao cũng được - Ông làu bàu - nhưng chỉ trong vài phút nữa chúng ta sẽ không cần phải nói với họ bất cứ điều gì, tự họ sẽ nhìn thấy lũ yêu.

-> Chúng tôi ngoặt qua một góc phố và tiếp cận khu nhà kho D rộng lớn. Một đám người rất đông đã tập hợp lại ở bên ngoài. Hầu hết mọi người đều ở đầu hướng nam, nhưng cũng có một số tràn quanh hướng đông và hướng tây của tòa nhà. Máy quay đặt khắp nơi, trên những giá ba chân và cần trục, trong tay của những chuyên viên quay phim hòa lẫn vào đám đông, hai cái đặt trên mái nhà kho. Tôi đoán những chuyên viên quay phim là một phần trong nhóm người nội bộ của Davida, đã biết về bọn yêu tinh, nếu không bả không thể tin tưởng giao cho họ những vị trí đó khi cảnh hỗn loạn nổ ra.

Nhiều người trong đoàn làm phim có loa và đang hướng chúng vào đám đông. Chú Dervish lao tới một người cầm loa gần nhất - một thanh niên để tóc đuôi ngựa - chộp lấy cái loa và hét vào nó:

- Xì khí đốt! Đã có những vụ nổ! Mọi người hãy ra ngoài! Chúng ta phải sơ tán ngay bây giờ!

Có những tiếng lẩm bẩm hoang mang trong đám đông. Mọi người ngừng nói chuyện và nhìn chú Dervish chòng chọc. Ông chạy tới chạy lui, lặp lại thông điệp của mình, ra hiệu về mọi hướng, bảo với mọi người rằng họ phải chạy ra mé ngoài thị trấn ngay tức khắc.

Trước khi bất kỳ người nào có thể di chuyển, một người to béo bước tới trước với cái loa trong tay. Đó là Trump Kooniart. Ông ta gầm lên:

- Hãy làm ngơ gã điên đó đi! Đó là Dervish Grady. Tuần trước chúng tôi đã sa thải hắn ta. Hắn đang cố quấy phá cuộc quay để được nhận lại. Bảo vệ đâu, hãy tóm lấy hắn ta! Cả hai thằng nhóc nữa!

Những tay bảo vệ tiến về phía trước. Chú Dervish chửi thề và quăng cái loa đang cầm sang bên. Ông lẩm bẩm:

- Cái trò xì khí đốt này đã đủ lắm rồi. Đã tới lúc phải mở mắt họ ra.

Chú Dervish đọc một câu thần chú gì đó và chỉ vào những tay bảo vệ đứng gần. Họ bị nhấc bổng lên không trung vài mét với những tiếng hét báo động và hoảng sợ. Tất cả mọi người xung quanh chúng tôi há hốc mồm. Những cặp mắt gắn chặt vào mấy tay bảo vệ đang lơ lửng, rồi vào chú Dervish, trông ông lúc này như nạp đầy điện.

Chú Dervish chạm hai ngón tay vào cổ họng mình và nói với đám đông, giọng của ông còn to hơn lúc này khi có sự trợ giúp của cái loa:

- Tất cả các người sắp chết rồi. Davida Haym đã có một thỏa thuận với lũ yêu tinh. Những con yêu thật sự. Chúng sẽ xông ra khỏi nhà kho trong vài phút nữa và giết hết mọi người. Trừ phi các người bỏ chạy ngay, các người sẽ tận số.

Tump Kooniart hét lên:

- Đừng thềm để ý tới hắn ta! Hắn đã mất trí rồi!

Tôi trông thấy Bo và Abe đứng sát phía sau ba chúng. Trông chúng có vẻ lo âu, sợ hãi, nghi ngờ, giống như hầu hết mọi người quanh chúng tôi.

Tump khịt mũi:

- Những con yêu thật sự? Điên khùng! Hãn đang cố phá hỏng cuộc quay. Hãn...

Tump Kooniart nghẹn họng, buông rơi cái loa, khụy gối xuống, mắt đỏ ngầu, hai bàn tay cào cào vào cổ và mồm mình.

Tôi thì thào vào tai chú Dervish:

- Đừng giết hãn.

Chú Dervish găm gù, trông hoàn toàn không giống quý ông mà tôi từng sống chung suốt bao nhiêu tháng qua:

- Hãn đáng chết.

- Có thể - Tôi nói, giọng run run - Nhưng chúng ta không có quyền giết mọi người. Chúng ta đang cố giải cứu họ, ngay cả những người không đáng được cứu.

Chú Dervish khịt mũi, nhưng hủy bỏ câu thần chú. Tump Kooniart lấy lại hơi thở.

- Hãy lắng nghe chúng tôi - Tôi hét lên, dùng phép thuật để khuếch đại giọng nói của mình - Tôi biết là khó mà tin được, nhưng các bạn có thể nhìn thấy những người bảo vệ bay lơ lửng trên đầu. Các bạn có thể nghe thấy giọng nói của chúng tôi, dù chúng tôi sử dụng bất kỳ thiết bị nào. Mạng sống của các bạn đang gặp nguy hiểm. Các bạn phải chạy ngay, không thì...

- Đủ rồi!

Davida hét lớn, giọng của bà thậm chí còn lớn hơn giọng của tôi hay chú Dervish. Những tay bảo vệ rơi xuống đất, một số bị thương rất nặng. Davida đang đứng sau lưng chúng tôi, gã Chuda Sool lão đảo bên cạnh bà. Đôi mắt bà lóe lên:

- Các người không được phá hỏng cuộn phim của tôi! Các chuyên viên quay phim đã sẵn sàng chưa?

Mấy chục người gật đầu và la lên rằng họ đã sẵn sàng. Davida hét lên:

- Âm thanh?

Chú Dervish giơ một tay lên ngăn bả lại. Trước khi có thể làm chuyện đó, ông bị bắn sang bên bởi một nguồn lực phép thuật. Đó không phải là việc làm của Davida. Có vẻ như cả Chuda Sool cũng không làm việc đó. Phải có một thuật sĩ hùng mạnh đang ẩn nấp đâu đó trong đám đông.

- Âm thanh? - Davida lại hét lên và lần này có tiếng gầm vang đáp lại - Tốt lắm. Chúng ta hãy bỏ qua bước đếm ngược và cắt cảnh rượt đuổi. Những người bên trong nhà kho, đã tới lúc xuất hiện rồi. Diễn! - Bả gầm lên, và cả bầy yêu quái được thả ra.

-> Cánh cửa to lớn ở giữa bức tường phía nam của nhà kho nổ tung về phía trước. Những người gần nhất bị trúng phải những mảnh vỡ, một số dài bằng cánh tay tôi. Hầu hết đều kêu rú lên và ngã quy, dù có vài người bị xé nát cả người và chết ngay lập tức vì những mảnh vỡ.

Sự im lặng choáng người từ những ai không bị những tàn tích của vụ nổ bắn vào người. Mọi người nhìn trừng trừng vào những kẻ bị thương và đã chết. Tự hỏi đây là sự thật hay là một phần của cuộn phim. Họ sống trong một thế giới giả cách nơi bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra và chưa từng có ai bị thương thật sự. Những giác quan của họ bảo cho họ biết rằng điều này khác, đây không phải là một phần trong kịch bản, rằng họ nên bỏ chạy. Nhưng phần đóng phim trong não họ đang cố hình dung xem vụ nổ được bố trí như thế nào và những mảnh vỡ rải rác đã được ấn định thời gian như thế nào để không làm tổn thương bất kỳ một ai - cố đấu tranh để tự thuyết phục mình rằng những người nằm trên mặt đất đang diễn xuất, máu không phải là máu thật, không thể có điều đó.

Chú Dervish lồm cồm đứng lên. Nhìn chòng chọc vào cái lỗ trên bức tường giống như đám người còn lại chúng tôi. Vụ nổ đã tạo nên những đám mây bụi quanh lối ra vào. Khi chúng lắng xuống, một thân hình lướt ra từ bên trong nhà kho. Làn da đỏ tái rùng rợn, không có tim, tám cánh tay - còn ai khác nữa ngoài chính bản thân Lord Loss, tay đạo diễn trò xiếc?

Hắn thở dài, buồn bã nhìn quanh:

- Ôi chao. Tất cả chúng ta đã có mặt ở đây rồi. Bị cột lại bởi những sợi xiềng của máu và cái chết. Không còn đường thoát. Tận số. Dervish đã cố cảnh báo các người, để cứu các người, nhưng hắn đã thất bại. Các người đã mắc bẫy tại đây. Các người sẽ chết tại đây.

Một trong những chuyên viên quay phim bước tới để lấy cận cảnh. "Phải", tôi nghe Davida lẩm bẩm. Tôi liếc về phía sau. Bà đang nói vào loa, chỉ đạo tay chuyên viên quay phim:

- Gương mặt của ông ta trước, rồi quét xuống cái lỗ trên ngực ổng. Tôi muốn nhìn thấy những con rắn đó quấn quại.

Lord Loss hờ hững nhìn vào cái máy quay. Hắn nhếch miệng cười, rồi lướt mắt qua đám đông, xét đoán tâm trạng của họ, quan sát những biểu hiện của họ, hầu hết đều bối rối hơn là kinh hoàng. Hắn nhận xét:

- À, các người không tin. Các người nghĩ đây là một phần của cuốn phim. Rằng ta là một hình nhân hóa trang.

Hắn cười lặng lẽ:

- Đã tới lúc phá vỡ quả bong bóng của sự nhận thức sai lầm đó.

Hắn di chuyển sang một phía. Tôi thoáng thấy những hình dáng khác sau lưng hắn. Những cặp mắt. Những cái tua. Những hàm răng. Những móng vuốt. Những chiếc nanh. Lord Loss thì thầm:

- Nào, các con thân mến của ta.

Cả mấy chục con yêu lũ lượt ào ra, mỗi con lại méo mó và trông kinh khủng hơn con trước. Nhiều con quái vật kinh tởm khác nhau đang khạc ra máu, máu mù ri đầy người, rú rít lên niềm hân hoan hiểm ác. Chúng va phải những diễn viên và thành viên đoàn làm phim sững sờ đứng gần tòa nhà nhất. Cắt vào và xuyên qua người họ, chặt đứt rời những tay chân và những cái đầu, moi gan mổ ruột, cắn xé và cào cấu họ.

Nhận thức ập xuống đám đông rất nhanh và mạnh. Một tiếng thét đơn lẻ phát ra. Rồi cả một tràn tiếng thét. Sự kinh hoàng quét qua đám đông. Cảnh xô đẩy bỏ chạy tán loạn bùng lên, mọi người đều muốn tránh xa khỏi mấy con yêu, giẫm đạp lên nhau, những người yếu té xuống trong đám đông chen chúc, hấp hối bên dưới bàn chân của những người cùng làm việc. Tình trạng hỗn loạn lên tới mức tàn phá và kinh hoàng cao nhất.

Lord Loss cười hô hố và tiếng cười của hắn nổi lên trên những âm thanh gào thét. Tôi mọc rễ ngay tại chỗ, không thể phản ứng, tim đập như trống đánh liên thanh, không muốn điều này xảy ra, ước mong tôi có thể ở bất kỳ nơi nào khác trên thế giới trừ chỗ này.

Tôi nhìn thấy tay quay phim đã bước tới trước lúc này đang xoay người sang hai bên để quay cảnh hỗn loạn. Davida nạt lớn:

- Chưa đâu! Cứ nhắm vào cái lỗ. Cho tôi một cận cảnh.

Tay quay phim bước thẳng tới gần ngực của Lord Loss, đưa máy quay sát vào những con rắn đang quấn quai, phun nọc, chỉ cách có vài phân. Anh ta ngóc đầu ra trước cái máy quay để kiểm tra lại điều gì đó - và một trong những con rắn tấn công. Nó lao vụt ra từ trong cái lỗ nơi lẽ ra là quả tim của Lord Loss. Cắm ngập bộ nanh vào gò má trái của người quay phim. Anh ta thét lên, buông rơi chiếc máy quay và cố lùi ra. Nhưng con rắn vẫn cắn chặt. Nó kéo anh ta lại gần khiến mặt của anh ta cắm vào cái lỗ. Và lúc

này tất cả những con rắn đều cắn. Hai cánh tay và hai chân của người quay phim giãy giụa điên cuồng, rồi trở nên bất động. Vài giây sau anh ta ngã lăn ra, gương mặt nhầy nhụa máu và những vết cắn xé, lớp da bị lột ra, những đầu xương bị vỡ, óc chảy nhỏ giọt xuống cằm của anh ta.

Davidida thở dốc:

- Không! Anh ta chưa hoàn tất cú bấm máy! Chúng không nên...

Bả ngưng lại và quan sát lũ yêu đang lao vào cắn xé mọi người. Chúng không hề phân biệt giữa những nạn nhân theo dự tính và những người cộng tác, tóm lấy những người quay phim, các kỹ thuật viên khác, cũng như những thành viên của đoàn phim và diễn viên.

Davidida thét lên:

- Không! Chúng ta đã có một thỏa thuận!

Lord Loss nhìn bả, nhếch mép cười:

- Ta không thỏa thuận với những kẻ ngu đần. Ta đã hứa cho cô sự hỗn loạn mà cô và đám tay chân của cô có thể quay, nhưng ta không bao giờ nói ta sẽ tha cho bất kỳ ai trong số các người. Cô chỉ giả đoán như thế - và đã giả đoán sai lầm.

Hắn cười ruồi với tôi:

- Xin chào, Grubbistch. Thật là khoan khoái khi gặp lại người. Ta sẽ rất là thỏa mãn với cái chết kéo dài, chậm chạp, đau đớn của người.

- Không phải là hôm nay!

Chú Dervish rống lên và đột ngột tiến tới cạnh tôi, bàn tay phải cất lên. Ông tung một tia sét năng lượng vào Lord Loss. Tên chúa yêu lái nó lệch sang hướng khác, nhưng cũng bị hất sang một bên.

Chú Dervish quát lên với tôi và Bill-E:

- Đi nào! Chúng ta phải thoát khỏi đây.

- Nhưng còn...- Tôi ra hiệu về phía những người đang chạy tán loạn.

Chú Dervish đáp:

- Chúng ta sẽ tập hợp họ lại nếu chúng ta mở được một đường thoát. Điều tốt nhất họ có thể làm ngay lúc này là bỏ chạy. Điều đó sẽ trì hoãn lũ yêu lại và cho chúng ta chút ít thời gian.

Bill-E lên tiếng:

- Nhưng...

Chú Dervish nạt:

- Không bàn cãi. Hãy theo ta ngay và giúp ta, hoặc ta sẽ bỏ cháu lại cho bọn yêu tinh chó chết!

Nói xong chú quay lưng và chạy về hướng nam, bước ngang qua Davida đang choáng váng, sững người. Không nhìn thấy bóng dáng Chuda Sool đâu cả. Hẳn là hẳn đã bỏ trốn khỏi bả khi nhận ra rằng họ sẽ bỏ mạng cùng với những người mà họ định biến thành vật hy sinh. Tôi không chắc hẳn nghĩ hẳn có thể chạy tới hay ẩn nấp ở nơi nào, nhưng dù gì thì hẳn cũng đã chuồn mất.

Davida không thể nhúc nhích. Bả đang khóc sụa sùi, thấy rằng tất cả những giấc mơ của bả về sự bất tử đã cháy rụi tan tành. Tôi muốn nói tôi thấy tiếc cho bả nhưng tôi không làm điều đó. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ vào lúc này là: "Đáng kiếp cho bà, mụ bò cái già điên rồ!"

Thế rồi tôi và Bill-E chạy ngang qua nhà sản xuất phim cô độc, theo chú Dervish băng qua những ngõ phố và con hẻm của Slawter, tiếng gào thét

của những người hấp hối và tiếng gầm rú của lũ yêu cất cao trong suốt thời gian đó.

-> Chú Dervish chạy ngoằn ngoèo dẫn đường, không có một lộ trình rõ ràng nào trong đầu. Chú ngừng lại ở giữa một con phố. Có nhiều cánh cửa ở cả hai phía. Thuận tiện cho việc chạy thoát nếu chúng tôi bị tấn công. Ông hỏi chúng tôi:

- Các cháu có ổn không?

Tôi bình thản đáp, cố hết mức che giấu sự kinh hoàng của mình:

- Dù với bất kỳ lý do gì chúng ta cũng nên như thế phải không?

Bill-E lặng thinh không nói gì. Trông nó giống như một người lính thất thần vì chiến trận. Ngay cả tôi còn cảm thấy hoảng kinh như thế, tôi nghĩ Bill-E phải cảm thấy tệ hại hơn nhiều.

Chú Dervish dịu dàng nói, vỗ nhẹ vào thái dương nó:

- Billy? Cháu vẫn đang ở đây với chúng ta đấy chứ? Tất cả những ngọn đèn trong đó đều cháy sáng đấy?

- Chúng đã giết họ - Bill-E thở khò khè, mí mắt trái trên con mắt hiếng của nó giật giật rất nhanh - Cháu đã nhìn thấy một thứ có...trông nó giống như một con cọp...nhưng có những mấu thịt thò ra...nó đã giết Salit. Cậu ấy cố ngăn nó lại. Cậu ấy không biết rằng nó là yêu tinh thật. Cậu ấy đang diễn vai của mình, trong đó cậu ấy là một anh hùng lớn. Nhưng nó cắt đứt tiện khúc giữa của cậu ấy và...

Chú Dervish gầm gừ:

- Chúng ta không có thời gian cho sự hoảng loạn. Hãy là một gã đàn ông và giúp chúng ta chiến đấu, hoặc cứ đi và nói làm nhảm ở đâu đó cho tới

khi lũ yêu tìm thấy và giết cháu.

Tôi ghét chú tôi vì ông nói ra câu đó, nhưng tôi biết ông chỉ làm thế vì Bill-E. Tỏ ra độc ác vì lòng tốt và những thứ đại loại.

Bill-E nhìn chú Dervish trừng trừng, cơn giận đẩy lùi cơn sợ hãi. Nó nghèn nghẹn nói:

- Cháu không hoảng loạn.

- Mừng vì nghe điều đó - chú Dervish nói - Giờ hãy nghe này và nghe cho thật kỹ, Lord Loss là tên chúa yêu duy nhất. Đám còn lại là thuộc hạ của hắn hay những tên khác mà Davida đã đưa tới. Một số mạnh hơn chúng ta nhưng hầu hết thì không. Chúng ta cần bắt một trong những con yêu yếu hơn và sử dụng nó để thoát ra.

Tôi lặng lẽ hỏi:

- Còn những người khác thì sao?

Chú Dervish hứa:

- Chúng ta sẽ đưa càng nhiều người ra càng tốt. Nếu chúng ta thành công, ta sẽ gửi một dấu hiệu ngoại cảm và cho mọi người sống sót biết chúng ta đang ở đâu.

- Tại sao không làm điều đó ngay bây giờ - Tôi hỏi - Bố trí một điểm gặp gỡ và bảo cho họ biết để tìm tới đó. Nó sẽ cho họ thêm thời gian, một cơ may tốt hơn.

Chú Dervish lắc đầu:

- Những kẻ đang làm việc cho bọn yêu cũng sẽ nhận được thông điệp. Họ sẽ chạy theo Lord Loss - cố giữ lại mạng sống xấu xa của họ bằng cách bán rẻ số người còn lại chúng ta.

Tôi lâm bẫm:

- OK. Vậy chúng ta làm thế nào để bắt một con yêu?

Chú Dervish bõn chõn gãi vào má trái - Dùng mõi nhử - Ông khẽ nói. Và ánh mắt ông dán vào Bill-E.

-> Tôi không thích chuyện đó. Chết dẫm, tôi ghét nó! Nhưng đó là cách nhanh chóng và dễ dàng nhất. Chúng tôi đã gặp quá nhiều rắc rối. Chúng tôi phải đánh liều.

Chúng tôi bỏ lại Bill-E đứng ở giữa phố. Nó vịn vẹo hai bàn tay, nét mặt nhăn nhó vì sợ hãi. Nó tin tưởng chúng tôi nhưng rất hoảng sợ. Nếu ở địa vị của nó, tôi cũng vậy.

Tôi thì thăm với chú Dervish:

- Nếu có bất cứ điều gì xảy ra với nó...

Chú Dervish nói dứt khoát:

- Sẽ không có chuyện đó. Giờ đừng nói chuyện nữa, hãy quan sát.

Một phút trôi qua. Hai. Những tiếng thét gào trồm lên bầu không khí, một bản đồng ca của sự đau đớn và thống khổ. Mọi sợi lông trên người tôi đều dựng đứng cả lên. Tôi phải giữ cho hai hàm răng của mình tách rời nhau, sợ rằng tôi sẽ nghiền mòn tới tận nướu nếu tôi không để ý. Một phần trong tôi muốn bỏ chạy, tìm tới cái rào chắn, mở một con đường xuyên qua nó, quên đi mọi người khác. Hãy lo cứu mạng của chính cậu, nó thì thăm. Dervish và Bill-E là hai người duy nhất quan trọng. Hãy thuyết phục họ bỏ đi cùng cậu. Cứ mặc cho những kẻ khác tự lo cho họ.

Tôi làm ngơ giọng nói phản phúc, ích kỷ - nhưng chỉ với một nỗ lực.

Di chuyển tới cuối phố. Nhiều hình dáng đang chạy ló ra ở một góc phố. Chú Dervish và tôi căng thẳng, sẵn sàng tung phép thuật ra, rồi kèm nó lại khi chúng tôi nhìn thấy những hình dáng đó là bọn trẻ con. Bo Kooniart, Vanalee Metcalf, và ba đứa khác.

Bo hét lên với Bill-E:

- Chạy đi! Chúng ta đang bị đuổi theo! Hãy chuồn khỏi đây, cậu khờ, trước khi...

Tôi kêu to:

- Bo! Ở đây này.

Nó ngừng lại, thở hỗn hển, mắt mở to kinh hãi.

- Nhanh lên!

- Nhưng mà...

- Tôi biết. Hãy tin chúng tôi. Chúng ta có thể ngăn nó lại. Nhưng cô phải...

Chú Dervish cắt ngang:

- Nó tới rồi.

Tôi nhìn sang trái. Một con yêu có thân hình của một con ong khổng lồ đang bay o o qua bầu không khí, đuổi theo Bo và mấy đứa kia. Khi nó tới gần hơn, tôi thấy rằng nó có một nửa gương mặt người, trừ đôi mắt ong và có nhiều răng hơn bất kỳ người nào tôi từng gặp. Phép thuật bùng lên trong người tôi. Tôi duỗi một tay về hướng của con ong yêu quái.

Chú Dervish bảo:

- Chưa. Hãy để nó tới gần hơn...gần hơn...Nào!

Chúng tôi cùng định hướng phép thuật và tung nó ra. Hai tia sét năng lượng đập mạnh vào con yêu, đẩy nó văng sang bên kia đường, xa khỏi đám trẻ. Nó va vào tường ở mé đối diện. Khi nó rơi xuống đất, chú Dervish chạy về phía nó. Tôi chạy theo, bắt kịp chú trong tích tắc, hành động một cách bản năng.

Con ong lắc lư đầu và toan bay lên, kêu vo vo giận dữ. Chú Dervish tóm lấy một bên cánh trước khi nó thoát khỏi tầm tay. Lôi nó xuống. Con ong phóng cái ngòi có kích thước một con dao bàn lớn về phía chú tôi. Ông khom người xuống. Tôi hét lên và thúc cùi chỏ vào cái mặt nửa phần người của nó. Hàm răng của nó cắn sâu vào cẳng tay tôi, nhưng tôi giật tay ra trước khi nó có thể gây tổn hại nghiêm trọng.

Khi tóm lấy con ong với cánh tay không bị thương, tôi cảm thấy phép thuật của chú Dervish trút vào người con yêu. Nó kêu o o một cách điên cuồng. Bị thương, cố vùng ra, hai hàm răng tấp lia lia, dùng cái ngòi đâm vào chú tôi. Ông giữ chặt lấy nó. Tôi cũng làm như thế. Tôi húc đầu vào đầu nó, để cho phép thuật bắn vọt qua trán tôi, dự định rán giòn bộ óc của con yêu.

- Đừng nhiều quá! - Chú Dervish thở hổn hển khi con yêu lả đi - Chúng ta muốn nó còn sống - Ông đứng đó, cả hai cánh tay ôm chặt lấy con ong - Chúng ta cứ giữ nó như thế này và...

- Quái vật!

Một giọng người hét lên và đột nhiên có ai đó xuất hiện bên cạnh chúng tôi. Một bàn tay lướt qua đầu tôi. Một nắm tay cắm sâu vào ngực con yêu, rồi rút ra, kéo theo những đoạn ruột đẫm máu màu vàng. Choáng váng, tôi nhìn chăm chặp vào gương mặt của kẻ tấn công - và tim tôi nhảy chồm lên vui sướng.

- Juni! - Tôi la lên, buông cái đầu con ong ra, vòng hai tay ôm lấy bả.

Juni Swan ôm chặt tôi, rồi bước ra xa, nhìn chòng chọc vào con yêu, rồi vào năm đấm của mình. Bả rên lên:

- Tôi đã làm điều đó bằng cách nào vậy? Tôi cảm thấy có cái gì đó bên trong người mình. Nó là sức mạnh, nhưng tôi không biết từ đâu...

- Xin chào! - Chú Dervish lặng lẽ nói, buông cho con yêu rơi xuống đất. Ông mỉm cười, choàng hai tay quanh người Juni, vùi mặt vào cổ bả. Hơi nước nở:

- Chúng tôi nghĩ cô đã chết rồi.

- Tôi nghĩ...tôi đã nằm mơ. Bill-E bị bắt cóc. Chúng ta giải cứu nó. Rồi chúng ta bị bọn Ninja tấn công và phải đi tới một ngọn núi để tìm hang ổ của chúng - Bả lắc đầu - Tôi thức dậy trong một căn phòng nhỏ. Tôi bước ra ngoài và nhìn thấy những con yêu. Tôi bỏ chạy. Rồi tôi nhìn thấy anh. Tôi nghĩ con ong sắp giết chết anh. Có thứ gì đó bùng nổ bên trong tôi. Trước khi tôi biết nó...

Bả lại nhìn vào năm tay của mình, mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Có vẻ như rốt cuộc cô cũng có thiên tài về phép thuật - Chú Dervish cười lặng lẽ, rồi thở dài - Nhưng cô đã chọn thời điểm ra tay tệ quá. Chúng tôi muốn con yêu này còn sống.

Ông nhanh chóng giải thích kế hoạch của mình cho Juni và bọn trẻ nghe, lúc này chúng đã mon men tới gần chúng tôi. Có vẻ như Bo ít kinh hoàng hơn số còn lại. Nó run rẩy dữ dội và tái nhợt vì sợ hãi, nhưng vẫn kiểm soát được cái tri giác và chăm chú lắng nghe.

Tôi dùng phép thuật để chữa lành cánh tay bị thương và thận trọng quan sát Bo. Ba nó là một trong những người cộng tác với lũ yêu tinh nhưng đó

không phải là lỗi của nó. Tôi khá chắc rằng nó không biết gì về thỏa ước của ông ta với bọn yêu tinh. Bo chưa hề là gì bất kỳ thứ gì tệ hại ngoài việc là một con bé bị làm cho hư hỏng. Bạn không đáng phải chết vì điều đó.

Chú Dervish kết thúc việc phát thảo kế hoạch của mình:

- Vì thế, Grubbs, Juni và tôi sẽ quay trở lại, bỏ bọn nhỏ các cháu ở đây, để chờ một con yêu khác mò tới, rồi...Kablooey!

Juni lặp lại, nhướng mày:

- Kablooey?

Chú Dervish đáp với một cái nhún vai:

- Hồi còn là một thằng nhóc tôi khoái truyện tranh.

- Chúng ta đem con yêu tới chỗ rào chắn bằng cách nào?

Bo hỏi, và dù rằng nó đang đánh bò cạp, giọng nói của nó nghe vẫn bình thường.

Chú Dervish đáp:

- Tôi và Grubbs sẽ lôi nó tới đó. Juni có thể giúp sức.

- Nhưng...

Bill-E rên lên:

- Lại thế nữa rồi. Luôn phải có tiếng nói của nó!

- Im đi, cậu cả thộn! - Bo nạt, rồi khẩn khoản nói với chú Dervish - Cháu không muốn là kẻ gây rắc rối. Cháu chỉ muốn sống sót, thoát khỏi nơi này. Nhưng chính là vì điều chú vừa nói, về cách chú cảnh báo mọi người và nơi họ sẽ tới... - Nó ngưng lại.

- Nói tiếp đi - Chú Dervish ân cần nói, dù nếu tôi là người phụ trách, tôi sẽ bảo nó im đi. Nó đang tỏ ra là một nữ hoàng sân khấu, cố tạo sự chú ý. Một con nhỏ Bo đúng khuôn mẫu.

Bo ngần ngại nói:

- Vâng, nếu chú có thể dùng ngoại cảm, cháu đang tự hỏi...lũ yêu tinh có thể làm điều tương tự hay không?

Chú Dervish nhìn Bo đăm đăm, rồi chậm rãi gật đầu:

- Một số có thể.

Bo nói tiếp:

- Vậy thì, nếu chú bắt một con yêu và nó nhận ra chú đang lôi nó tới rìa thị trấn để giết nó, nó có kêu gọi cầu cứu hay không? Và đưa tới cả một đồng yêu tinh tấn công chúng ta?

Chú Dervish cau mày:

- Nó nói đúng. Từ đây tới chỗ cái rào chắn phải mất nhiều phút. Nếu con yêu kêu gọi sự giúp đỡ, chúng ta không bao giờ làm được việc này.

Juni hỏi:

- Chúng ta có thể đánh cho nó bất tỉnh không?

- Có lẽ. Nhưng nếu nó la lên một tiếng...

Ông im lặng. Bo tự mãn nhìn tôi, nhưng tôi quá ấn tượng để có thể nghĩ xấu về nó nữa. Nó không hoàn toàn là đứa thiếu đầu óc, tôi phải miễn cưỡng thừa nhận thế.

- Cháu có một đề nghị - Bo nói. Nó đã thôi run rẩy. Tự tin. Nói năng điềm tĩnh.

Chú Dervish đáp với một nụ cười nhản nhỏ:

- Tôi đang lắng nghe đây.

- Tại sao chúng ta không dụ một con yêu tới cạnh cái rào chắn trước khi chú tấn công nó? Lừa nó đuổi theo chúng cháu. Nó sẽ không kêu cứu nếu nó không biết mình đang gặp nguy hiểm.

- Trong đám chúng ta có một thiên tài.

Chú Dervish nói, nụ cười rộng mở. Mặt Bo rạng rỡ như một thiên thần. Bất chấp bản thân mình, tôi cũng phải bật cười. Sau chuyện này, nó càng khó mà chịu nổi hơn bao giờ hết, nhưng đúng vào lúc này dường như đó không phải là một điều tệ hại.

Chú Dervish nói:

- Chỉ có một vấn đề đối với đề xuất của cháu.

Bo cau mày:

- Vấn đề gì?

- Chạy là một điều nguy hiểm. Nếu có một con yêu đuổi theo sát gót cháu, cháu không thể tập trung vào việc có thứ gì đang nằm trước mặt. Rất dễ chạm trán phải một con yêu khác, hay cả bầy cả lũ của chúng. Chúng ta không thể kiểm soát được tình huống nếu làm theo lời đề nghị của cháu. Và sự kiểm soát là điều cốt yếu. Grubbs và tôi phải tới được chỗ rào chắn. Nếu chúng tôi không tới đó, mọi người phải chết. Chúng ta không thể liều mạng chạy vào một cái bẫy.

Bo ngẫm nghĩ, toan nói, rồi lại im lặng, rồi nói thật nhanh:

- Nếu những người còn lại chúng cháu chạy thì sao? Nếu chú và Grubbs tới chỗ cái rào chắn và chúng cháu cố dụ một con yêu tới chỗ chú thì sao?

Tôi chớp mắt, kinh ngạc. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể nghe con nhỏ Bo xấu nết đưa ra một lời đề nghị như thế. Điều mà nó đang đề nghị cũng gần như là sự tự hy sinh. Không có chúng tôi, nó và mấy đứa kia sẽ không có nhiều cơ may chống lại lũ yêu tinh.

- Cháu có biết cháu đang nói gì không? - Chú Dervish nói với giọng âm u
- Cháu có biết cháu đang đánh liều với cái gì không?

- Đương nhiên. Nhưng hình như chúng ta không có nhiều khả năng lựa chọn, phải không ạ?

- Tớ sẽ không làm chuyện đó! - Vanalee phải đối, khóc òa lên - Cháu muốn đi cùng với chú, chú Drady! Xin đừng bỏ cháu ở lại với bọn yêu tinh!

Chú Dervish đáp:

- Ta sẽ không ép buộc bất kỳ ai làm bất cứ chuyện gì - Ông nhìn sang mấy đứa kia - Bo đang liều mạng vì chúng ta. Có ai tình nguyện giúp cô bé không, hay là cô ta phải một mình đối mặt với bọn yêu tinh?

Ba đứa trẻ còn lại nhìn nhau. Hai đứa đưa bàn tay run lẩy bẩy lên. Đứa thứ ba gục đầu xuống.

Chú Dervish nói:

- Được rồi. Giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là sắp xếp một nơi gặp nhau, thế các cháu có biết chỗ...

Bill-E cắt ngang:

- Cả cháu cũng đi.

Tôi la lên:

- Không!

Nó cười nhợt nhạt:

- Tớ phải đi. Tớ không có quyền năng như cậu và chú Dervish. Tớ đi với hai người không có ích lợi gì cả. Tớ có thể làm tốt hơn Bo và mấy đứa kia.

- Nhưng...

Chú Dervish nói:

- Nó nói đúng.

Tôi nhìn chú tôi, không thể tin nổi ổng lại để cho Bill-E đi như thế. Nhưng đôi mắt ổng tối sẫm và kiên quyết. Điều này không dễ chút nào đối với ổng nhưng dù sao ổng cũng sẽ để cho Bill-E đi. Tôi toan phản đối, nhưng rồi tôi nhận ra rằng vì sao chú Dervish làm điều này - sẽ không công bằng nếu để Bo và mấy đứa kia tình nguyện mà không cử ra một người trong số chúng tôi. Tôi thì thầm:

- Cháu sẽ đi. Chú mang theo Bill-E đi.

Chú Dervish đáp:

- Không. Ta cần cháu ở chỗ cái rào chắn.

Tôi lắc đầu:

- Chú có thể giết một con yêu mà không cần có cháu. Và chú có Juni giúp sức. Những người kia sẽ có một cơ may tốt hơn nếu cháu đi với họ.

Chú Dervish ngần ngừ.

Bill-E lên tiếng:

- Cả hai chúng ta có thể đi.

- Không, cậu phải bám theo chú Dervish, không bàn cãi nữa - Tôi hạ thấp giọng để chỉ mình Bill-E nghe được - Tớ không muốn ổng mất cả hai đứa chúng ta. Và cậu là con trai của ổng, cậu quan trọng đối với ổng hơn là tớ.

Tôi ghét phải nói dối với Bill-E nhưng nếu chuyện này cứu được mạng sống của nó, cũng đáng để làm như thế.

- Thôi được - Bill-E khổ sở nó, sau một lúc cân nhắc đầy đau đớn - Nhưng tớ sẽ giết cậu nếu cậu không sống sót trở về.

Chú Dervish lên tiếng:

- Thôi nào. Chúng ta cần có thời gian và chúng ta không có nó nhiều. Grubbs có thể đi với mấy người kia. Bây giờ, cháu có biết cái tiệm nón cũ mà chúng ta đã đi ngang khi chúng ta cố lái xe ra khỏi thị trấn không?

Tôi gật đầu.

- Hãy chạy về phía đó, rồi hướng thẳng theo hướng tây. Chúng ta sẽ chờ. Hãy chạy nhanh hết sức của các cháu - Ồng nhìn Juni - Đã sẵn sàng chưa?

Juni bần chồn hỏi:

- Anh có nghĩ là tôi nên đi với lũ trẻ hay không?

- Không. Chúng cũng an toàn với Grubbs không kém gì với cô. An toàn hơn.

- Chà...tôi không thích chuyện này...nhưng nếu anh nghĩ điều đó là tốt nhất...

- Nó là tốt nhất - Chú Dervish bình thản nhìn tôi - Hẹn sớm gặp lại cháu. Và đó là một mệnh lệnh.

Thế rồi chú tôi, Juni, Bill-E, Vanalee và thằng bé chạy về hướng tây tới nơi an toàn. Chú Dervish là người duy nhất chăm chú nhìn thẳng về phía trước. Tất cả mấy người kia đều ngoái lại, mặt tối sầm vì ngờ vực. Họ nghĩ họ sẽ không bao giờ gặp lại chúng tôi nữa.

Tôi muốn gọi với theo Bill-E và nói cho nó biết chúng tôi là anh em ruột. Tôi không muốn chết mà chưa nói cho nó biết sự thật. Nhưng miệng mồm tôi khô rang. Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi không thể.

Tôi đăm đăm nhìn Bo và hai đứa kia. Một đứa là con trai, lớn hơn tôi chừng một hai tuổi. Đứa thứ hai là con gái, nhỏ hơn vài tuổi. Tôi không biết đứa nào trong số chúng. Tôi nghĩ tới việc hỏi tên của chúng, rồi quyết định tốt hơn là không biết.

- Các bạn đã sẵn sàng chưa?

Bo hỏi, nắm lấy quyền kiểm soát, mặc dù tôi mới là người nên phụ trách. Chúng tôi lặng lẽ gật đầu và quay mặt về phía những âm thanh của cuộc tàn sát và hỗn loạn. Ngưng lại giây lát trong nỗi kinh hoàng. Rồi lặng lẽ chạy trở lại cái hang ổ chết chóc của bọn yêu tinh.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

16. Cuộc Săn Đuổi

-> Tôi không muốn làm chuyện này chút nào. Một nửa của tôi đang gào thét báo động về cuộc thám sát với một nửa kia, bảo tôi rằng tôi điên quá, rằng tôi nên bỏ chạy, bảo vệ cho căn cứ của chính mình và mặc kệ số còn lại. Nhưng làm sao tôi có thể bỏ mặc cho Bô Kooniart một mình ra tay hào hiệp? Tôi sẽ không bao giờ có thể quên nỗi chuyện này.

Chúng tôi chạy hết phố này sang phố khác. Không có dấu hiệu nào của lũ yêu tinh, dù những tiếng gào thét của những người đang hấp hối và tiếng gầm rú của bọn yêu vang dội khắp nơi. Tôi toát mồ hôi như tắm. Không thể ngưng rung mình. Tôi chưa bao giờ biết tôi có thể sợ đến thế này. Nói cho cùng, tôi đã từng đối mặt với Lord Loss trước đây. Nhưng lần này thậm chí còn đáng sợ hơn. Tôi bắt đầu hiểu rằng nỗi sợ hãi cũng giống như căn bệnh ung thư - bạn có thể đẩy lùi nó, nhưng nếu nó quay trở lại, nó có thể tệ hại hơn cả trước đó.

Chúng tôi ngoặt sang một góc và phát hiện ra ba con yêu đang ăn thịt một người đang hấp hối, xé toạc da thịt của anh ta ra, ngốn ngấu nuốt ực những tảng thịt đẫm máu như thể đó là những viên kẹo dẻo. Một trong số ba con yêu có hình dạng giống như một con voi ngắn ngùn, con kia giống như một con gián khổng lồ, con con thứ ba như một con sên khổng lồ đã bị thối rữa một phần. Chết ối trào lên cổ họng tôi, nhưng tôi dẫn nó xuống.

Khi con yêu hình voi di chuyển sang một bên để nhai một mẫu xương sụn, tôi nhận ra nạn nhân xấu số. Ngay cả trong cái chết của mình anh ta vẫn trung thành với vai diễn. Anh ta không kêu gào lớn tiếng; thay vì thế chỉ yếu ớt diễn đạt bằng điệu bộ. Chuyện này sẽ rất hài hước nếu như nó không quá bi thảm như thế.

Tôi muốn giúp Chai, nhưng đã quá muộn. Khi tôi vừa bước tới một bước, anh ta cứng đờ người ra, cổ ra những điều bộ yếu ớt cuối cùng, rồi bất động.

Tôi lại quan sát bọn yêu tinh khi chúng tiếp tục căn xé những thi hài. Trông có vẻ như chúng không di chuyển bằng chân lạnh lẽo cho lắm. Tôi nhìn lại Bo và hai đứa kia. Chúng rất hài hùng, nhưng mỗi đứa đều gật đầu ra dấu đã sẵn sàng.

- Ê!

Tôi cố la lên, nhưng cái từ đó thoát khỏi miệng tôi như một tiếng kêu nhỏ xíu. Tôi cố lần nữa, nhưng mồm tôi vẫn khô như ngói.

- Anh là loại anh hùng gì không biết!

Bo lẩm bẩm. Rồi nó khum hai bàn tay trước miệng và rống lên "Ê!". Ba con yêu ngẩng lên.

- Tới mà bắt chúng tao này, đồ xấu xí!

Bo quay lưng lại và co chân chạy. Bọn còn lại chúng tôi cũng vọt theo. Ba con yêu rít lên và bắt đầu cuộc rượt đuổi.

-> Tôi cố chạy nhanh hết sức. Với cặp giò dài, tôi nhanh chóng vượt lên trước mấy đứa kia. Bắt đầu bỏ chúng lại sau lưng. Cảm thấy dễ chịu, như thể tôi sẽ sống sót. Ngay cả khi lũ yêu đuổi kịp, chúng cũng phải làm thịt ba đứa kia trước rồi mới quay sang thịt nốt tôi. Có thể chúng sẽ dừng lại ở đó, sung sướng vì mỗi đứa đã có được một con người để nhắm, để yêu cho tôi chạy tới chỗ an toàn và....

Nhưng đó không phải là kế hoạch, nhiệm vụ của tôi là cùng đi để giúp đỡ chứ không phải để chạy trước mấy đứa kia. Tôi giữ nguyên tốc độ thêm vài

giây, đấu tranh với lương tâm của mình. Rồi tôi chửi thề và chạy chậm lại. Bo và mấy đứa kia bắt kịp rồi chạy qua mặt tôi.

Tôi ngoái lại. Bọn yêu tinh đã tới gần, chỉ cách sau lưng chừng mười mười hai mét. Chúng có thể di chuyển nhanh hơn tôi đã nghĩ nhiều. Nếu tôi không ngăn chúng lại, chúng sẽ nhào lên người chúng tôi từ lâu trước khi chúng tôi chạy tới rìa thị trấn, nói gì tới cái rào chắn ở mé ngoài.

Tôi dừng lại và đồn phép thuật xuống mấy ngón tay. Tôi đang cố nghĩ ra cách tốt nhất để ngăn cản chúng thì chúng đột nhiên dừng lại, nhìn tôi với vẻ căm ghét, rồi quay lưng lại và vọt đi.

- Gì thế hả...? - Tôi nhướng mắt nhìn chúng, nghĩ rằng đây hẳn là một trò lừa đảo, nhưng chúng vẫn tiếp tục chạy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Bo hỏi. Cả ba đứa đều dừng lại. Chúng nhìn im lặng nhìn tôi và mấy con yêu đang chạy xa dần.

Tôi lẩm bẩm:

- Tôi không biết. Có lẽ chúng cảm nhận được phép thuật của tôi và quyết định có những món mồi khác dễ thịt hơn ở nơi khác. Hoặc...

Có vật gì đó lao thẳng vào cậu bé mà tôi còn chưa biết tên. Nó ré lên một tiếng, rồi im lặng. Cô bé gái và Bo nhảy ra xa khỏi nó. Tôi nhìn thấy một con yêu dài thòn, mập ú, giống như một con chó, nhưng có gai mọc tua tua khắp người và không có cái chân nào. Nó đang tóp tép nhai cái đầu của cậu bé. Tôi tiến về phía nó. Đứng sững lại khi tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở bên trên đầu tôi:

- Người không nghĩ là ta sẽ bỏ mặc người cho những ý thích thất thường của lũ thuộc hạ của ta đấy chứ, Grubitsch?

Tôi ngẩng lên và nhìn thấy Lord Loss, đang treo lơ lửng bên trên mái của tòa nhà bên trái tôi. Hắn hạ thấp dần, một cách đẹp mắt.

- Ta đã có lệnh để yên cho người, chú người và em trai người. Ta dự định tự mình kết liễu những cậu bé nhà Grady các người.

Lord Loss hạ xuống cách mặt đất chừng nửa mét thì dừng lại, hắn dang rộng tám cánh tay ra, mỉm cười hằn học.

- Giờ thì sao nào, Grubitsch tội nghiệp? - Hắn lầm bầm - Người có đủ sức để đánh nhau với một chúa yêu không, hay là sẽ bỏ chạy như một con linh cẩu hèn nhát?

- Chạy!

Tôi rống lên, rồi phóng vù ra xa khỏi hắn. Bo và cô bé kia vội vã chạy theo tôi.

Lord Loss cười hô hố và bắt đầu đuổi theo chúng tôi, thường thức nỗi sợ và cuộc bỏ chạy trối chết của chúng tôi. Hắn không có chút ý tưởng nhỏ nhất nào rằng tôi đang chạy vì một nguyên do khác hơn là sự kinh hoàng đích thực, rằng tôi đang dẫn dụ hắn vào một cái bẫy. Hắn lướt theo chúng tôi, cất tiếng gọi tôi, nói những chuyện tào lao thường lệ, bảo tôi rằng hoàn cảnh tuyệt vọng thế nào, tôi sẽ ngã lòng ra sao, nỗi đau đớn tôi sẽ gánh chịu, những giọt lệ tôi sẽ tuôn rơi. Hắn bảo tôi sẽ phản bội chú Dervish và Bill-E, từ bỏ những người bạn của tôi, van cầu lòng thương hại.

Tôi biết hắn đang cố làm tôi rối trí, khơi lên nỗi sợ hãi của tôi để vắt ra từ tôi thêm nhiều cảm giác khốn khổ. Nhưng khó mà làm ngơ hắn. Tôi cảm thấy mình đang mất dần hy vọng, nhìn thấy tương lai qua đôi mắt của tên yêu quái. Một phần trong tôi muốn đầu hàng và chấp nhận một cái chết nhanh chóng, không đau đớn. Và có lẽ tôi sẽ làm như thế - ngoại trừ việc tôi nhớ tới cái nhìn căm ghét của hắn khi tôi đánh bại hắn trong trận đấu cờ,

lời hăn nguyện thề sẽ hành hạ tôi trước khi giết chết tôi. Sẽ không có một cái chết nhanh chóng dễ dàng nào nếu tôi rơi vào tay của hăn.

Có một âm thanh vun vút lạ lùng. Tôi ngoái nhìn lại. Con chó yêu tinh cũng đang đuổi theo chúng tôi. Nó hầu như tới sát gót chúng tôi. Nó dùng những cái gai của mình để di chuyển, khá giống với một con rết đang bò, chỉ tệ một điều là nhanh nhẹn hơn nhiều. Nó có cái đầu giống như đầu bọ hung, nhưng có kích thước của một cái đầu chó.

- Đi đi, Malice.

Lord Loss nói, và con yêu phóng vào không trung, hạ xuống đầu của Bo, mồm há rộng hơn thân hình nhỏ bé của nó, những chiếc nanh lóe sáng.

Tôi tung một tia sét phép thuật vào con yêu có tên là Malice và đánh văng nó sang một bên. Nó kêu rít lên, rơi xuống đất, quay ngoặt lại, lao thẳng vào mặt tôi. Không kịp nghĩ suy, tôi biến bàn tay phải của mình thành một lưỡi dao, quỳ một gối xuống và đâm thẳng vào bụng dưới của con yêu. Malice nhìn thấy mối đe dọa nhưng không thể đổi hướng. Bàn tay tôi rạch đứt bụng nó từ cổ cho tới đuôi. Nó đã bị kết liễu ngay trước khi chạm vào mặt đất, lòng ruột xổ ra, yếu ớt rên lên khi nó rơi tõm xuống lớp đất cát.

Lord Loss khịt mũi nhìn tên thuộc hạ đang giãy chết của mình:

- Đồ ngốc! Ta thật xấu hổ khi một trong những bộ hạ của ta bị kết liễu một cách đáng thương như thế.

Hăn phun nước bọt vào con yêu đang hấp hối, rồi nhìn tôi và mỉm cười:

- Người mạnh hơn lần trước khi ta xem người đánh nhau. Lúc đó người không thể giết được Vein hay Artery, thế nhưng ở đây người đã giết hai đứa có quyền năng không kém. Hăn người đang cảm thấy rất tự tin, như thậm chí người có thể đánh bại cả ta, hả?

- Có thể.

Tôi gầm lên, phép thuật sôi sục bên trong tôi, hình dung ra cảnh tượng tên chúa yêu gục chết dưới chân tôi, ném trái thắng lợi của sự phục thù.

Lord Loss cười ruồi:

- Đừng tự huỷ hoại mình, Grubitsch. Người không mạnh đến thế đâu. Một chúa yêu luôn luôn ở đẳng cấp cao hơn và có nhiều quyền năng hơn một con người.

Tôi nhếch mép khinh bỉ:

- Chú Dervish đã đánh bại mi. Chú ấy đã đánh nhau với mi trên đất của mi và đã chiến thắng.

Nét mặt Lord Loss tối sầm lại:

- Đó không phải là một cuộc đánh nhau sống chết. Hẳn chỉ thắng thế hơn ta trong trận đánh. Hẳn không thể giết chết ta. Cũng hết như bây giờ người không thể giết chết ta.

Lord Loss vươn cả tám cánh tay ra, dừng lại, hơi xoay người sang một bên và vẫy tay. Cô bé mà tôi chưa hỏi tên lao vụt về phía hẳn, hét lên. Tôi cố kéo nó lại, nhưng trước khi tôi có thể, nó đã nằm trong vòng tay của tên chúa yêu.

Lord Loss thở dài:

- Bé Karin tội nghiệp. Cô đã có những giấc mơ đẹp đến thế. Một sự nghiệp điện ảnh, một cuộc hôn nhân, con cái.

Cô bé la lên, cố vùng vẫy để thoát thân. Tôi cố gắng nó ra khỏi vòng tay của Lord Loss, nhưng hẳn dễ dàng lái phép thuật của tôi sang hướng khác, rồi hôn cô bé. Nó lịm đi. Làn da của nó biến thành màu xám khi hẳn hút sự

sống ra khỏi người nó. Tôi nghe thấy tiếng những cái xương kêu răng rắc. Đôi bàn chân nó giật giật vài lần, rồi ngưng hẳn.

Bo khóc nức lên. Nó khụy gối xuống, mất hết tinh thần, nhìn chòng chọc vào tên chúa yêu khi hắn hút cạn những tàn tích sự sống cuối cùng trong người cô bé. Tôi cũng muốn bỏ cuộc. Nhưng tôi biết tôi sẽ không bị giết một cách êm xuôi như thế nếu tôi đầu hàng.

- Đi nào!

Tôi gầm lên, tóm lấy hai cánh tay của Bo, lôi nó đứng lên. Nó nức nở:

- Tôi không thể.

- Cô có thể!

Tôi hét lên, đẩy nó ra trước tôi:

- Chạy đi! Ngay bây giờ! Không thì chính tôi sẽ giết cô!

Bo ngần ngại nhưng làm theo lệnh của tôi, vừa lao đảo chạy tới trước một cách mù quáng vừa chúi lệ trên đôi mắt. Tôi ngoái lại nhìn Lord Loss. Hắn quẳng thân hình đã bị hủy hoại của cô bé sang bên và chếp môi.

- Karin là một con bé có mùi vị ngon lành - Hắn nói với vẻ thích thú.

- Ta hy vọng mi sẽ bị nghẹn họng vì cô ấy!

Tôi hét lên cự lại, rồi vẫy một bàn tay về hướng tòa nhà bên trên hắn và làm cho bức tường bên ngoài nổ tung. Nó ập xuống người Lord Loss cả một trận mưa gạch và mảnh xi măng, khiến cho hắn ngạc nhiên, ép hắn hạ xuống mặt đất. Tôi biết tôi không giết được hắn, nhưng tôi đã trì hoãn được hắn và đó là tất cả những gì tôi muốn. Tôi quay lưng lại, co giò chạy theo Bo, hét lên bảo nó chạy nhanh hơn, cố đoán xem còn bao xa nữa và chúng tôi còn có những cơ may nào để sống sót chạy tới cái rào chắn.

-> Chẳng mấy chốc Lord Loss lại đuổi theo chúng tôi, bị trầy xước và thâm tím nhưng ngoài ra bình yên vô sự. Hẳn chúc mừng tôi về cách thức tôi làm cho bức tường đổ xuống người hẳn, nhưng nói thêm rằng nếu tôi nghĩ tới chuyện đó sớm hơn chút nữa hẳn tôi có thể cứu được Karin tội nghiệp. Khiến cho tôi cảm thấy có tội, như thế tôi là kẻ gây ra cái chết cho cô bé.

Tôi làm ngơ tên chúa yêu. Ngoặt qua từng góc phố một cách điên cuồng. Chạy như bay qua những đường phố của thị trấn Slawter. Thịnh thoảng tôi trượt chân, bị té đánh oạch hai lần và trầy hết hai bàn tay và hai đầu gối. Nhưng tôi vẫn chạy trước kẻ săn đuổi và ép Bo tiếp tục, giữ nó ở phía trước tôi để tôi có thể nhìn thấy khi nó chùn bước và rống lên động viên nó.

Có thêm hai tên thuộc hạ khác của Lord Loss tham gia. Một đứa là con gián khổng lồ mà tôi đã gặp trước đó. Tên kia thậm chí còn quen thuộc hơn. Thân hình của một em bé nhưng lại có một cái đầu to dị thường. Làn da lục nhạt. Hai quả cầu lửa thay vì đôi mắt. Những con giòi thay cho tóc (trước kia là những con gián). Hai cái mồm nhỏ nằm giữa hai lòng bàn tay. Thằng tiểu yêu quái Artery.

Lord Loss nói:

- Không cần phải giới thiệu giữa hai người nữa. Dù vậy, nếu người quan tâm, tên thuộc hạ xinh đẹp này tên là Gregor - Hẳn hất đầu về phía con gián.

- Rất thú vị - Bo khịt mũi, nhưng tôi không thấy có gì đáng buồn cười, thế nên tôi chỉ tiếp tục chạy, tiết kiệm hơi thở để reo lên tiếng hét chiến thắng. Hoặc một tiếng kêu giãy chết.

-> Cuối cùng, khi bắt đầu nghĩ rằng chúng tôi đã lạc đường, tôi nhìn thấy cái hiệu nón cũ. Vài giây sau chúng tôi phóng vù qua nó và ra khỏi thị trấn,

chạy qua mặt đất phủ lớp cỏ mềm. Lord Loss và hai tên thuộc hạ vẫn thong thả đuổi theo chúng tôi, tin chắc rằng chúng tôi không thể tẩu thoát.

- Lẽ ra người nên cố ẩn nấp - Lord Loss chế nhạo tôi - Người có một cơ hội tốt hơn theo cách đó. Đây là một phương cách quá tồi, Grubitsch. Nó sẽ buộc người trả giá bằng mạng sống của mình. Cả của Bo nữa. Ta sẽ buộc người đứng nhìn trong lúc Artery ăn thịt nó từ trong ra ngoài. Đó sẽ là điều cuối cùng người nhìn thấy trên đời này.

Tôi tìm kiếm chú Dervish và mấy người kia, nhưng không có dấu hiệu gì của họ. Tim tôi chìm xuống như con tàu Titanic. Hẳn tôi có thể nhìn thấy họ nếu họ có mặt ở đây. Không có cây cối hay bụi rậm gì để họ ẩn nấp phía sau chúng. Đây là vùng đất trống. Có lẽ tôi đã tới không đúng điểm hẹn gặp, nhưng tôi nghi ngờ điều đó. Tôi nghĩ họ đã thất bại. Họ đã không thể ra khỏi thị trấn. Họ đã chạm trán vài con yêu khốn kiếp nào đó và giờ đây đã chết. Giống như chẳng bao lâu nữa Bo và tôi sẽ chết.

Bo thở hổn hển, trông nó đờ đẫn hơn bao giờ hết:

- Họ...ở...đâu?

Tôi đáp:

- Cứ chạy tiếp. Tìm cái rào chắn.

- Nhưng...

- Cứ làm đi!

Tôi gào lên, rồi xoay lại và phóng một câu thần chú về phía Lord Loss và hai tên thuộc hạ, bị thôi thúc bởi nửa phần phép thuật trong tôi. Mặt đất trước mặt lũ yêu nổ tung lên trên. Những lá cỏ dày lên, kéo dài ra và bện vào nhau. Chúng tạo thành một tấm lưới bao lấy mấy con yêu kinh ngạc, xiết chặt lại, ngăn chặn chúng, giữ nguyên chúng tại chỗ.

Tôi nhìn sang Bo. Nó vẫn đang chạy. Tôi vọt theo nó, vẫn để mắt theo đôi lũ yêu, hầu như không dám hy vọng gì. Và tôi đã nghĩ đúng khi không hy vọng. Lớp cỏ bao quanh chúng biến thành màu nâu....màu đỏ, rồi cháy rụi. Vài giây sau, Lord Loss thoát ra và chẳng bao lâu hai tên thuộc hạ của hắn cũng mở đường thoát ra. Những lá cỏ xanh xanh găm chặt vào nhiều vết đứt trên thân hình của Lord Loss, nhưng trừ phi chúng chuyển sang chứng nhiễm trùng và làm cho hắn chết vì bệnh không lâu sau đó - chỉ hy vọng thế thôi! - không thì hắn sẽ bình an vô sự.

Tôi thử lại câu thần chú, nhưng lần này Lord Loss đã chuẩn bị và với một cái vẩy của hai bàn tay những lá cỏ rạp xuống, trải ra bằng phẳng, không chặn ngang đường của lũ yêu tinh.

Lord Loss nói:

- Gạt ta một lần, đáng thẹn cho người. Gạt ta hai lần...

Nét mặt hắn toát lên vẻ tự mãn:

- Nhưng không có ai gạt ta được hai lần, Grubitsch. và người sẽ không là kẻ đầu tiên.

Bo thét lên vì đau đớn và kinh ngạc. Ánh mắt tôi quét về phía trước. Nó đã dừng lại và đang chiến đấu với một sức mạnh vô hình nào đó, hai cánh tay và hai chân chầm chậm co giật, như thể bị mắc vào một tấm lưới nhện. Giây lát sau nó thoát ra và té ngửa về phía sau.

Chúng tôi đã tới cái rào chắn. Không còn chỗ nào để chạy nữa. Với một cảm giác trống rỗng trong gan ruột, tôi dừng lại và đối mặt với lũ yêu đang tới gần.

Cuộc đấu cuối cùng.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

17. Trận Đánh

-> Artery và Gregor dàn ra ở bên trái và bên phải chủ nhân của chúng, tụt lại phía sau chừng hai mét. Chúng tới đây để bảo đảm rằng chúng tôi sẽ không chạy thoát và có lẽ chúng sẽ được phép giết Bo như là một phần thưởng. Đồng thời sẽ không được phép làm hại tôi. Lord Loss đang giữ tôi lại cho chính hẳn.

Bo khóc thút thít:

- Grubbs.

Tôi dịu dàng đáp:

- Tôi biết.

- Chúng ta sẽ làm gì?

- Hãy can đảm lên. Chiến đấu.

- Nhưng tôi không biết tí phép thuật nào hết.

- Cứ làm những gì cô có thể.

Tôi nhìn Artery và con gián. Cố tin rằng tình cảnh chưa tới mức tuyệt vọng. Nếu tôi có thể găm một trong hai con yêu này vào cái rào chắn và giết chết nó, Bo và tôi có thể tẩu thoát. Đau lòng vì chúng tôi không thể đưa bất kỳ ai cùng đi với chúng tôi, nhưng lúc này tôi không được nghĩ tới điều đó. Tôi phải tập trung vào việc bảo tồn mạng sống của chúng tôi.

Lord Loss cười khẩy:

- Người đã quên về cái rào chắn rồi hả Grubitsch? Người chậm hiểu quá. Ta đã nghĩ, sau khi bị mắc lừa về nó một lần, có lẽ người phải ý thức hơn...

Hắn ngưng lại, cau mày:

- Nhưng người không ngu xuẩn. Một thằng bé gian xảo, như ta đã biết với một cái giá phải trả vào lần cuối chúng ta đụng độ nhau. Có lẽ người đã có một động cơ khác khi chạy tới đây?

Hắn đã tới gần sự thật. Tôi phải hành động ngay, trước khi hắn tìm ra sự nối kết. Đôi mắt tôi lướt từ Artery sang Gregor. Tôi chọn thằng tiểu yêu - nhỏ con hơn, hy vọng sẽ dễ xử lý hơn. Với một tiếng hét phép thuật, tôi bung sức mạnh của mình ra. Artery văng tới trước, bay vào không trung, khóc ré lên báo nguy, bị đẩy về phía cái rào chắn. Tôi bước tới gần chỗ nó sẽ chạm phải, sẵn sàng tư thế để giết chết tên tiểu yêu.

Nhưng rồi nó dừng lại giữa không trung. Tôi cảm thấy một sức mạnh đang hoạt động cường lại sức mạnh của tôi. Tôi hét lên một cụm từ phép thuật và lôi mạnh hơn. Artery văng tới trước thêm một mét, dừng lại lần nữa, rồi rơi xuống đất. Nó cun cút chạy trở lại phía chủ nhân của nó, nấp sau lưng hắn như một em bé tìm sự che chở sau lưng một phụ huynh.

Lord Loss thăm thì:

- Đó là một nỗ lực rất tuyệt vời, Grubitsch. Người đã lừa được ta gần như cho tới lúc cuối cùng. Lẽ ra ta phải biết người đã có sẵn một dự tính bí mật. Hắn là Dervish đã nói cho người biết cách tạo một lỗ trống trên rào chắn. Người định giết Artery để thương của ta và định chuồn sớm khỏi bữa tiệc - Hắn tặc lưỡi chế nhạo - Điều đó quá khiếm nhã. Ta sẽ phải...

Tôi nghe thấy những tiếng ồn ở phía sau và nhìn thấy mọi người đang chạy về phía chúng tôi từ trong thị trấn. Lord Loss nhìn quanh, hạ ánh mắt xuống những gương mặt khác nhau, tìm kiếm chú Dervish, giống như tôi. Nhưng chú tôi không có trong đám đông. Ông không chạy tới để giải cứu

tôi. Đây chỉ là những người bình thường, hoảng sợ trong đoàn phim. Họ sẽ không giúp ích được gì.

Lord Loss cười hô hố:

- Thêm nhiều nạn nhân nữa. Có thấy chúng chạy về phía ta như thế nào không? Có lẽ, từ một khoảng cách xa, trông ta giống như một thiên thần. Ta có nên giả vờ làm người tử tế không nhỉ? Ôm choàng chúng vào ngực ta, tới tập tễnh cho chúng những nụ hôn, chỉ biến thành kinh tởm và bộc lộ những ý định thật sự của ta khi chúng muốn tẩu thoát thì đã quá muộn rồi?

Tôi tập trung vào con gián. Tôi cố đánh lừa Lord Loss, hy vọng làm cho tên chúa yêu lơ lửng sự cảnh giác, rồi ném Gregor hoặc Artery vào cái rào chắn. Nhưng chậm chí hấn không mất chút xíu cân bằng nào.

Lord Loss nói:

- Không, Grubitsch. Chúng ta sẽ không chơi trò đó nữa. Hãy để yên cho đám thuộc hạ của ta. Trận đánh của người là với ta, không phải với chúng.

Tôi hét lên:

- Vậy thì nào! Bước lên nếu mi nghĩ mi có thể bắt được ta! Mi còn chờ gì nữa? Mi muốn ta phải khóc òa lên trước khi mi tấn công sao? Sợ phải đánh nhau với ta một cách công bằng?

Nét mặt Lord Loss đanh lại. Mấy con rắn trong cái lỗ giữa ngực hẳn ngưng gào rít - Thế thì được - Hấn thì thầm, bay cao lên thêm một mét giữa không trung, mấy cánh tay dang rộng với một vẻ uyển chuyển đáng sợ, oai nghiêm.

Bo thì thào:

- Grubbs.

- Không phải lúc này!

Tôi rít lên, cả người run bắn, sẵn sàng tiếp nhận bất cứ chiêu gì Lord Loss tung ra để tấn công tôi.

- Nhưng...ở đằng kia...đó là...tôi nghĩ tôi có thể nhìn thấy...chú Dervish!

Câu nói đó khiến tôi giật nảy người, tôi quay mặt khỏi mối đe dọa của Lord Loss. Tạ ơn trời, tên chúa yêu cũng ngạc nhiên không kém, và thay vì chọc thủng sự phòng ngự của tôi và kết liễu tôi, cả hắn cũng liếc sang phía đó.

Bo đang chỉ về mé tay phải tôi. Thoạt tiên tôi không nhìn thấy thứ mà nó đang ra hiệu. Mảnh đất này trông thiếu vắng sức sống, chỉ có cỏ và cây dại. Nhưng rồi tôi thấy không khí hơi tỏa sáng lung linh. Ánh sáng tăng dần, dày hơn, rồi nhòe đi, để lộ ra...chú Dervish! Và ngay sau lưng chú, giữa ông và cái rào chắn, là Bill-E, Juni, Vanalee và thằng bé mà tôi không biết tên.

Lord Loss rên lên:

- Một tấm khiên vô hình. Ta không thể tin ta...

Một trận gió nổi lên từ đâu không rõ. Nó va mạnh vào Lord Loss, đẩy hắn lùi về sau, đánh ngã hắn và Artery.

- Grubbs!

Chú Dervish kêu lớn, tập trung vào cơn gió, những tĩnh mạch nổi phồng lên trên mặt chú như những dải mát tím xanh. Tôi biết ngay điều chú muốn. Chỉ tay vào Gregor, kẻ không chịu tác động của trận gió lớn, tôi hét lên một từ phép thuật. Con yêu bay về phía trước, hai hàm nghiền vào nhau vì cắn ghét và sợ hãi. Nó va mạnh vào cái rào chắn vô hình. Dính chặt. Mấy chục

cái chân nhỏ xíu đá vung vào không khí khi nó cố vùng vẫy thoát thân. Chú Dervish hét lên:

- Juni! Hãy giết nó như cách tôi đã chỉ cho cô!

Juni bước tới con gián đang giãy giụa. Bả co bàn tay lại và hướng vào lớp vỏ lờm chờm dưới bụng nó. Rồi bả dừng lại và hơi quay sang bên, hạ thấp năm đấm. Bả đang mỉm cười. Bả toan nói gì đó, nhưng trước khi có thể, một trong những cái chân lông lá, khẳng khiu của Gregor đập mạnh vào đầu bả. Bả té xuống với một tiếng kêu thảng thốt, cố đứng lên, rồi quy xuống, chết hoặc bất tỉnh.

Bản năng đầu tiên của tôi là lao tới để cứu giúp bả, nhưng tôi làm ngơ nó. Thay vì thế tôi tìm Artery. Tập trung vào ánh lửa trong hai hốc mắt của thằng tiểu yêu, tôi dùng phép thuật móc hai ngọn lửa ra. Khi Artery ré lên và mù quáng vỗ vào đôi mắt nó, tôi hướng hai ngọn lửa vào bụng Gregor - giống như cắt và dán trên một cái máy vi tính!

Tôi kèm chặt hai ngọn lửa trong một giây, gia tăng sức mạnh của chúng nhưng vẫn giữ cho chúng nén chặt lại. Gregor sùi bọt mép, cháy bùng từ trong ra ngoài. Tôi ném về phía con gián một nụ cười tinh quái. Rồi, búng mấy ngón tay để nhấn mạnh, tôi buông thả hai ngọn lửa và chúng bùng lên trong một quả cầu thịnh nộ đỏ rực pha vàng đầy tính hủy diệt.

Con yêu nổ tung với một tiếng rú đau đớn. Có một âm thanh răng rắc, thành thịch. Rồi một đường lờm chờm xuất hiện trong không khí quanh những gì còn lại của con yêu, một vùng ánh sáng thô kệch hình bán nguyệt - một cái lỗ trên rào chắn!

- Ra ngoài!

Chú Dervish quát lớn với Bill-E và mấy người kia. Trận gió vẫn còn thổi, nhưng Lord Loss và Artery không còn bị đẩy lùi về phía sau và lúc này

đang đối đầu với nó, tên chúa yêu giận dữ, Artery thì bối rối, vẫy lia lịa hai bàn tay bé xíu trước hai hốc mắt trống trơn, cố nhóm lại hai ngọn lửa mới.

Khi Vanalee và thằng bé đã thoát ra chỗ an toàn, Bill-E vội vã chạy tới cạnh Juni. Nó lật bả lại, nhanh chóng kiểm tra, rồi la lên:

- Bả còn sống!
- Vậy thì đưa cô ta ra cùng với cháu!

Chú Dervish rống lên, cố duy trì cơn gió.

Bill-E ngần ngừ - Tôi có thể thấy nó muốn ở lại và giúp đỡ - Rồi nó nghiêng răng, đỡ Juni lên, luồn hai tay qua nách bả và kéo bả qua cái lỗ. Khi họ đã thoát ra, chất lượng của vùng ánh sáng thay đổi và trông như thể tôi đang nhìn họ qua một bức màn mỏng, trong suốt nửa phần.

Bo bò tới lối thoát rồi dừng lại và ngoái nhìn đám đông đang chạy về phía chúng tôi. Nó thở hỗn hển, mắt hấp háy:

- Ba tôi và em tôi. Tôi không thể nhìn thấy họ.

Tôi gầm gừ:

- Hãy quên họ đi.
- Tôi không thể.
- Cô phải. Họ...

Bo kêu lên:

- Tôi sẽ quay lại tìm họ!
- Không! - Tôi hét lớn, nhưng nó vẫn chạy đi, bất chấp.

Tôi giơ bàn tay phải lên. Phép thuật trào ra. Bo buộc phải dừng phắt lại. Nó quay đầu lại và nhìn tôi khẩn khoản.

- Grubbs - Nó thì thào - Hãy để tôi đi. Tôi phải làm điều này.

- Nhưng cô sẽ chết nếu...

- Có thể - Nó cắt ngang- nhưng không nhất thiết. Có thể tôi sẽ tìm thấy và giải cứu được họ - Nó nhún vai tuyệt vọng - Tôi phải cố.

- Nhưng ba cô đã thông đồng với lũ yêu tinh. Ông ta đã giúp mang chuyện này tới với chúng ta.

- Ông vẫn là ba tôi. Và Abe không làm điều gì sai cả. Ngoại trừ việc trêu tức anh, như tôi đã làm - Nó cười đau khổ.

Tôi nhe răng cười đáp lại, miễn cưỡng thả nó đi, biết rằng tôi không có quyền khước từ nó, nghĩ rằng có lẽ tôi cũng làm điều tương tự nếu ở địa vị của nó. Tôi cảnh báo nó:

- Đừng bỏ ra quá nhiều thời gian tìm kiếm họ.

- Không đâu - Nó nói dối. Và thế là nó đi, chạy ngang qua những người đang tẩu thoát khỏi thị trấn, để lại tôi đứng kinh ngạc về việc đã phán xét nó tệ hại đến thế nào.

Tôi gửi tới Bo lời chúc may mắn lặng thầm, rồi xóa nó khỏi những ý nghĩ của tôi và bước lên cạnh chú Dervish. Tôi muốn phóng ào qua cái lỗ trên rào chắn theo Bill-E và mấy người kia, nhưng chú tôi cần tôi. Nửa phần phép thuật trong tôi đã chỉ cho tôi cách liên kết với chú tôi. Khi tôi bổ sung sức mạnh của mình vào sức mạnh của ông, lực của trận gió tăng lên. Lord Loss lại trượt về phía sau, cố chống lại cơn gió nhưng đang thất thế - ít ra là tạm thời.

Tôi gầm gừ:

- Lẽ ra chú nên cho cháu biết là chú ở đây.

Chú Dervish không đồng ý:

- Không thể đánh liều để cho Lord Loss đoán ra. Chúng ta đã gặp may. Bình thường cháu không thể lừa được một tên chúa yêu với một câu thần chú vô hình, nhưng hẳn đã quá tập trung vào cháu nên không nhìn xuyên qua nó.

Những người từ thị trấn lũ lượt chạy ngang chúng tôi, rồi băng qua cái lỗ, được Bill-E hướng dẫn tới chỗ an toàn. Nó đã đặt Juni sang một bên và lúc này đang chỉ dẫn những người sống sót.

Tôi hỏi:

- Chú đã gửi thông điệp cho mọi người hả?

- Ừ. Ngay khi ta thấy cháu chạy tới.

- Sao Bo và cháu không nhận được nó?

- Ta đã loại trừ các cháu ra. Ta...

Tôi kết luận thay cho ông:

-...không muốn để Lord Loss đoán ra.

- Xin lỗi.

- Đừng lo về chuyện đó.

Trận gió đột nhiên tắt lịm. Lord Loss vươn thẳng người lên.

Tôi hỏi:

- Điều đó có nghĩa là gì?

- Chúng ta nên ra khỏi đây.

Vẫn còn nhiều người đang chạy và găng lê lết về phía chúng tôi từ trong thị trấn, bị bọn yêu tinh truy đuổi, một số đã bị mất chân tay, nhiều người chảy máu và đang gào thét, tất cả đều kinh hoàng nhưng tràn đầy hy vọng. Chú Dervish đã bảo họ tới. Ông đã nói đây là đường thoát thân của họ. Ông đã hứa.

Tôi nhận xét:

- Chú vẫn đang ở lại.

Chú Dervish gật đầu:

- Cho tới khi cái lỗ bắt đầu khép lại.

- Chú biết khi nào nó sắp khép lại hả? Chú sẽ tẩu thoát kịp thời?

- Ta sẽ biết. Còn về việc ta có thoát được hay không thì...

Ông hất đầu về phía Lord Loss. Hắn đã bắt đầu lướt về phía chúng tôi.

- Thôi được - Tôi quyết định, tự hào về sự can đảm của mình nhưng đồng thời thấy mất tinh thần - Cháu cũng sẽ ở lại. Chúng ta sẽ dành cho những người sống sót càng nhiều thời gian càng tốt.

Chú Dervish mỉm cười:

- Đã có bao giờ ta nói với cháu rằng ta yêu cháu hay chưa, Grubbs?

- Chưa.

- Tốt. Ta ghét mấy thứ thể hiện tình cảm tào lao như thế.

Thế rồi Lord Loss hét lên một tiếng và ngọn lửa nhấn chìm chúng tôi.

-> Chú Dervish thốt lên những từ phép thuật và những ngọn lửa tắt đi trước khi chúng có thời giờ thiêu cháy lớp da của chúng tôi. Nhưng Lord Loss đã sử dụng vài giây đó để tới nơi. Với một tiếng hét căm ghét, hăng lao vào chú Dervish, nhấc bổng chú khỏi mặt đất và lôi ông lên giữa không trung, toàn bộ tám bàn tay cào xé và quất mạnh vào thân hình ông.

Không có thời giờ để lo cho ông chú của tôi. Artery chỉ tới sau chủ nhân nó vài giây. Nó lao về phía tôi trên đôi chân bé xíu, hai ngọn lửa trong mắt nó đã lại sáng rực và toát lên vẻ xấu xa. Mấy bộ răng trong ba cái mồm của nó nghiền vào nhau dọ nạt.

Tôi chờ cho tới khi Artery lao vào tôi, rồi quỳ một gối xuống và phóng một bàn tay ra. Tôi tóm được cổ họng nó. Bóp mạnh vào lớp sụn. Nghiền nát nó. Artery đưa hai tay lên để chữa lại chỗ bị thương. Tôi bước về phía nó, chuẩn bị ra tay kết liễu nó. Trước khi tôi có thể, một con yêu khác xuất hiện. Nó có hình dáng giống như một con khỉ nhiều đầu và đã rượt theo mọi người từ thị trấn. Khi nhìn thấy cái lỗ trên rào chắn và thấy tôi đang đánh nhau vss Artery, nó lao thẳng tới tôi.

Tôi thoáng nhìn thấy những móng vuốt và những chiếc nanh. Xoay người lại. Một luồng phép thuật đập vào vai trái tôi. Cánh tay tôi tê dại đi. Khi nhìn xuống, tôi nhận ra nó đã bị cắt đứt lìa. Nó nằm trên mặt đất gần đó, cháy xém và đang co giật.

- Grubbs - Bill-E hét lên khi con yêu khi tới gần để ra tay hạ sát.

- Cứ ở yên tại chỗ!

Tôi kêu lên và đá văng con yêu ra, dùng phép thuật ngăn máu bắn vọt ra từ chỗ đứt nơi lẽ ra có cánh tay tôi. Tôi quát lên một mệnh lệnh và mặt đất ở chỗ con yêu đứng nổ tung, đẩy nó lùi lại. Trong lúc nó đang hồi phục, tôi vớ lấy cánh tay của mình và gắn nó lại vào vị trí, phà phép thuật lên nó.

Đau điếng cả người khi thịt, các cơ và xương nối vào nhau, nhưng tôi dùng thêm phép thuật để xoa dịu cơn đau.

Tôi có thể làm được nhiều điều hơn so với lần đầu tiên đánh nhau với lũ thuộc hạ của Lord Loss. Thật đáng sợ. Tôi không kiểm soát được bản thân, chỉ phản ứng, thực hiện mọi điều mà không biết ra sao. Lúc này phần phép thuật trong tôi không đưa ra cho tôi những lời hướng dẫn. Nó vòng qua phần ý thức trong bộ não của tôi, tự thân hành động.

Có thêm nhiều người trong đoàn phim và diễn viên thoát qua cái lỗ. Nhiều con yêu đang rượt theo cố bắt cho bằng được họ. Tôi đánh lũ yêu tảo mác ra, rồi tạo một rào chắn thứ hai quanh lỗ trống, cho phép con người đi qua nhưng lũ yêu thì không qua được.

Một âm thanh rơi đánh oạch nặng nề. Chú Dervish và Lord Loss vừa va mạnh vào mặt đất. Vẫn còn vật lộn với nhau, cả hai đều bị thương và bầm tím, đang hét lên những câu thần chú và nguyên rủa.

Bọn thuộc hạ cùng phối hợp tấn công, nhào vào tôi một lượt. Chúng tiếp cận từ mọi góc, vây quanh tôi. Tôi cố lùi tới bức tường của cái rào chắn, để tránh bị tấn công lén từ sau lưng, nhưng có vài con yêu đã tới sau lưng tôi. Artery - cổ đã liền lại và nôn nóng trả thù - cười rúc rích. Tôi cảm nhận được sự tự tin của lũ quái. Chúng đã cài bẫy được tôi. Tình thế của tôi có thể là vô vọng. Nhưng phần phép thuật trong tôi chỉ nhìn thấy đây là một cách để đối đầu với tất cả bọn chúng cùng một lúc.

Tôi thấy mình bay bổng lên không trung, rồi xoay vòng, lúc đầu còn chậm, rồi rất nhanh, những vòng xoay 360 độ nối nhau liên tiếp, tạo thành một cơn lốc xoáy. Lũ yêu tinh bị hút về phía tôi, va mạnh và bắn tung ra. Tôi không bị thương bởi những cú va đụng - da tôi đã tự động cứng lên.

Một vài con yêu cố chống lại sức giạt của cơn gió và lôi tôi xuống, nhưng tất cả đều bị đẩy lùi. Cuối cùng chúng bỏ cuộc và quay lại quấy rối,

tàn sát những người khác. Tôi hạ xuống mặt đất trở lại. Hơi chóng mặt nhưng ngoài ra rất ổn, tôi đã làm điều tôi có thể làm để bảo vệ đám đông đang tẩu thoát, cố dìu dắt càng nhiều người thoát ra càng tốt.

Lúc này không còn nhiều người chạy tới. Dòng suối người đã thu lại thành một dòng nhỏ giọt. Không có dấu hiệu gì về việc Bo quay lại. Tôi tự hỏi chúng tôi còn bao nhiêu thời gian nữa, nó có đủ thời gian để tìm đường trở lại chẳng. Như thế để trả lời, chú Dervish rống lên:

- Chúng ta phải ra ngoài! Nó sắp khép lại!

- Các người sẽ không bao giờ thoát được!

Lord Loss hét to, cắm ngập hai bàn tay vào lớp thịt của chú Dervish. Những con rắn trong lồng ngực hắn đang phun nọc vào mặt chú Dervish, cố cắn chú bằng được.

Chú Dervish lại gào lên:

- Đi đi! Hãy cứu lấy bản thân!

- Nếu được! - Tôi khịt mũi, ngẩng lên nhìn Lord Loss. Tôi tập trung vào những cánh tay lưng nhùng, vạm vẹo của hắn. Với một nụ cười hiểm độc, tôi nghiêng hai hàm răng vào nhau - và cả tám cánh tay của hắn đột ngột đứt lìa ra. Sững sờ, hắn lùi về sau, rú lên vì đau đớn và choáng váng, những chi đứt rời của hắn rơi xuống đất.

Chú Dervish co tròn người lại như một quả bóng, kiệt sức. Tôi vội chạy tới chú tôi, tóm lấy ống, lôi ống đi và quăng ống qua cái lỗ trên rào chắn như thể ống là một cái đĩa nhựa, dùng phép thuật để giảm nhẹ sức rơi của ống. Một cái liếc nhanh về phía Lord Loss. Tôi không thể cưỡng lại cơ hội để ném ra một câu châm biếm cuối cùng theo phong cách điện ảnh để trêu tức hắn:

- Một số người nói mi là đồ chó chết, nhưng ta nghĩ tốt hơn nên gọi mi là đồ "không tay"!

Rồi tôi vọt ra ngoài trước khi hấn hồi phục lại và xé tôi thành từng mảnh.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

18. Nỗi Ngọt Ngào Cay Đắng

-> Tôi cảm thấy sự khác biệt ngay khi bước qua cái lỗ. Phép thuật ngay lập tức rút ra khỏi người tôi. Sự mệt mỏi tràn vào. Cánh tay trái và vai trái của tôi đau như thể tôi chưa từng biết tới cơn đau hơn thế nào trước đó. Nhưng tôi không hoàn toàn mất hết quyền năng, chưa. Tôi đứng đối diện cái lỗ trống trên rào chắn, thu thập những tàn dư cuối của phép thuật trong người và chuẩn bị chiến đấu với bất kỳ con yêu nào cố theo chúng tôi băng qua.

Chú Dervish rên lên và cố đứng dậy, được giúp sức bởi thằng Bill-E đang run lẩy bẩy. Một trong những bàn tay của Lord Loss vẫn còn cắm sâu vào lớp thịt trong bụng chú tôi. Ông giật nó ra và quăng nó đi. Nó quăn quại trong vài giây, rồi biến thành một chất giống như tro.

Tôi nhìn thấy nhiều người chạy về phía cái rào chắn.

- Nhanh lên! - Tôi hét lớn - Các người không còn nhiều thời gian nữa! Các người phải...

Lord Loss lướt tới bề mặt của cái lỗ, che tầm nhìn của tôi lại. Gương mặt hắn là một cái mặt nạ chứa đầy căm ghét và thịnh nộ. Hắn gầm gừ, toan băng qua...rồi dừng lại, nhìn quanh và trượt về sau.

Chú Dervish lẩm bẩm:

- Hắn không dám băng qua. Phép thuật của hắn sẽ không có tác dụng nhiều lắm ở ngoài này. Hắn sẽ phải đánh nhau theo cách thức của chúng ta.

Tên chúa yêu gầm gừ:

- Các người sẽ đau khổ về chuyện này. Cái chết của các người đã chắc chắn là rất kinh khủng, nhưng giờ đây chúng còn tệ hơn thế nhiều. Ta sẽ tìm ra những cách mới để...

- Ờ, ờ - Bill-E lên tiếng, bước tới cạnh chúng tôi - Đi mà thông cái cổng sau của mi đi, đồ chết tiệt choán chỗ mọi người.

Lord Loss rút lên và bắt đầu phun ra một câu thần chú. Trước khi hẳn hoàn tất nó, có một tiếng răng rắc ghê tai và cái lỗ trên rào chắn tự hàn nguyên lại. Lord Loss nhìn lên nhìn xuống để xem còn chỗ nứt nào không, nhưng nó đã hoàn toàn phẳng lại.

- Sau này ta sẽ đáp lại những lời sỉ nhục của các người - Hẳn thề, những cánh tay mới đang mọc ra từ tám gốc cụt - Cuối cùng các người sẽ chết trong những bàn tay này. Chỉ có điều giờ đây việc đó sẽ chậm hơn và thống khổ hơn nhiều so với dự tính lúc đầu của ta.

Tên chúa yêu liếc mắt về phía sau, uốn cong những ngón tay mới mọc và chỉ vào những người vẫn còn đang tháo chạy khỏi Slawter, nhưng đã mắc kẹt trong quả bóng ma thuật.

- Ngày các người phải tính số sẽ tới sớm hơn là các người tưởng, lũ cặn bã họ Grady. Còn bây giờ, hãy xem ta tự thỏa mãn với những con chiên ghê này và xem nó như là một mùi vị của sự kinh hoàng sắp tới.

Sau khi buông lời đe dọa theo một phong cách mà bất kỳ con yêu điện ảnh nào cũng phải lấy làm tự hào, con quái vật tám tay không tim bay về hướng những người xấu số, xua đám thuộc hạ của hẳn đi chỗ khác, dành những nạn nhân cuối cùng lại cho lạc thú méo mó của riêng mình.

- Hãy nhìn sang chỗ khác - Chú Dervish yếu ớt nói với đám người còn lại ở mé an toàn của cái rào chắn - Chuyện này sẽ rất tàn khốc. Các người sẽ không muốn xem đâu.

Một người phụ nữ rên lên:

- Chúng ta phải cứu họ ra. Con trai tôi vẫn còn trong đó. Anh phải đi...

Chú Dervish buồn rầu nhìn bà ta. Đặt một ngón tay lên môi bả. Bả rơi vào im lặng. Sau đó ông chú của tôi quay lưng về phía thị trấn, ngồi lên mặt đất, chậm rãi nhắm đôi mắt lại một cách chủ tâm và đưa hai tay lên bịt hai lỗ tai lại - tách biệt khỏi những cảnh tượng và âm thanh của cuộc tàn sát đẫm máu, phi nhân.

-> Chú Dervish nói đúng. Đó không phải là thứ nên nhìn thấy. Thế nhưng tôi phải quan sát, ít nhất là trong giây lát, trong lúc Lord Loss tấn công và tàn sát hết người này sang kẻ khác, lôi những người đang gào thét và giãy giụa tới sát cái rào chắn để chúng tôi có thể nhìn và nghe thấy rõ hơn. Những cách thức mà hắn nghĩ ra để hành hạ và giết họ thật là đáng sợ. Tôi muốn băng qua đó và ngăn hắn lại, nhưng những quyền năng của tôi đang nhanh chóng tan đi. Ngay cả khi có cách nào đó để băng qua cái rào chắn, tôi cũng không còn sức để làm hại hắn. Tôi cảm thấy phải quay vào trong, nhưng điều đó không khác gì tự sát.

Juni hồi tỉnh lại trong lúc Lord Loss đang tác oai tác quái. Bả rên rỉ, ngồi lên, choáng váng nhìn quanh rồi đứng dậy, đôi mắt mở to. Tôi nói với bả:

- Mọi chuyện ổn rồi. Bọn cháu đã làm được. Chúng không thể...

- Chuyện gì đã xảy ra?

Bả la lên, chạy tới cái rào chắn, dừng lại sát bên nó, nhìn chăm chú những cảnh tượng đẫm máu bên trong, kinh ngạc, nước mắt lưng tròng. Bill-E nói với bả:

- Cô đã bị bất tỉnh. Bọn cháu đã kéo cô qua.

- Nhưng...cái rào chắn...

Bả sờ vào nó. Rụt nhanh tay lại khi cảm thấy nguồn sức mạnh. Tôi giải thích:

- Cái lỗ đã tan biến rồi. Nó chỉ có tính tạm thời. Bọn cháu đã cố hết sức đưa ra càng nhiều người càng tốt. Số còn lại... - Tôi buồn bã lắc đầu.

Juni nhìn trừng trừng vào Lord Loss và những nạn nhân của hắn, làn da nhợt nhạt của bả đỏ ửng lên, lớp máu khô vón cục lại sau gáy bả, ở chỗ bị tấn công. Bả run lấy bầy vì bối rối và sợ hãi, giống như số còn lại chúng tôi. Tôi nghĩ tới việc ôm lấy bả nhưng tôi quá mệt mỏi. Vì thế tôi chỉ đứng đó và cùng nhìn với bả.

Dần dà, tất cả chúng tôi đều quay lưng khỏi những cảnh tượng kinh hoàng, muốn phát bệnh, khóc nức và run rẩy, ôm lấy nhau để động viên và an ủi. Tôi là một trong những người cuối cùng quay đi, cố tìm kiếm Bo, hy vọng rằng nó sẽ xuất hiện, rằng có thể mở ra một cái lỗ khác trên rào chắn, rằng tôi có thể đưa nó ra ngoài.

Nhưng nó không xuất hiện. Hoặc nó vẫn còn tìm kiếm Tump và Abe, hoặc - có nhiều khả năng hơn - nó đã bị một con yêu giết chết. Nếu là giả đoán sau, tôi cầu mong cho nó diễn ra nhanh chóng và không đau đớn, dù tôi không nghĩ là như thế. Ai có thể tưởng tượng được rằng trong số những người chết hôm nay, Bo Kooniart lại khiến tôi xúc động nhiều nhất.

Rốt cuộc tôi nhìn quanh và đếm nhanh số đầu người. Ba mươi bốn. Trong tất cả những người từng tham gia vào cuốn phim...mấy trăm giấy...chỉ còn lại có ba mươi bốn.

Tôi tính ngồi xuống thì có một trong số các gương mặt thu hút sự chú ý của tôi. Chậm chạp, không thể tin nổi, tôi bước qua đám đông và hướng cái nhìn đầy khinh bỉ, căm ghét vào một gã Chuda Sool đờ đẫn, bầm tím khắp người, nhưng còn sống.

- Ông! - Tôi găm gù. Hấn ngược ngấp ngãng lên - Làm sao ông dám? Có quá nhiều người chết vì sự lừa lọc của ông, thế mà ông lại ngồi đây giữa những người còn sống, nhu mì như một em bé vô tội. Lẽ ra ông nên ở lại phía sau cùng với những người chủ của ông!

Chuda rên rỉ:

- Xin cậu... Tôi không biết...họ bảo...tôi đã nghĩ là...

Tôi hét lên:

- Ông có biết! Họ đã bảo rằng chúng chữa ông ra, đó là điều duy nhất ông đã làm. Đó là lời than phiền duy nhất của ông.

Tôi tóm lấy đầu hấn và ép hấn nhìn vào cánh hủy diệt ở phía bên kia cái rào chắn:

- Ông đã làm ra chuyện này! Họ đang giãy chết và đã chết là vì ông!

Chuda bắt đầu khóc nức nở, nhưng là vì sợ chứ không phải hối tiếc.

- Đừng làm tôi bị thương. Tôi có thể giúp cậu...tôi biết những câu thần chú. Chúng đã hứa sẽ cho tôi một cuộc sống lâu dài, mấy trăm, có thể là mấy ngàn năm. Làm sao tôi có thể nói không? Davida đã thuyết phục tôi. Bả đã dựng nên chuyện này. Bả mới là kẻ mà cậu nên trách móc.

Tôi găm gù:

- Davida đã chết. Bả đã nhận được sự trừng phạt. Giờ thì ông cũng vậy.

Tôi đào sâu trong người mình để tìm những ngọn lửa phép thuật nhỏ nhoi còn lại, dự định tiêu diệt tên phản bội này.

Bill-E đặt một tay lên cánh tay phải của tôi, lặng lẽ nói:

- Không, Grubbs.

Tôi gào lên:

- Hẳn đáng chịu như thế!

Bill-E đồng ý:

- Có thể hẳn đáng chịu tất cả những điều tệ nhất. Nhưng tớ hay cậu không phải là kẻ đưa ra phán xét. Chúng ta không có quyền tước đoạt mạng sống của hẳn. Cậu sẽ trở thành một kẻ giết người, không tốt hơn bất kỳ con yêu nào nếu cậu giết hẳn.

Tôi gầm gừ:

- Đây là sự hành hình chứ không phải giết người.

- Từ ngữ khác nhau nhưng cùng một sự việc - Bill-E đáp - Nó là sai. Cậu sẽ tự ghét mình.

- Nó nói đúng - Juni lên tiếng, rời khỏi cái rào chắn và bước tới đứng cạnh tôi - Cháu là một đứa trẻ, Grubbs ạ. Không một đứa trẻ nào nên giết người.

Chuda mỉm cười với bả, van cầu lòng thương hại, nhưng ánh mắt bả rất cứng rắn.

- Nhất là khi có nhiều người lớn có khả năng ở đây - Juni thì thầm, rồi đưa cả hai bàn tay tóm lấy đầu của Chuda. Đôi mắt hẳn trợn trừng lên - rồi phủ đầy một ánh sáng màu trắng. Hẳn điên cuồng lấp ba lấp bấp, cố gạt hai tay của Juni ra, nhưng bả vẫn giữ chặt, bơm phép thuật vào bộ não của hẳn, nướng chín những dây thần kinh, miệng bả méo đi trông thật tệ.

Chuda ngã về sau khi bả buông hẳn ra, giật giật vài cái rồi lăn ra chết, nét mặt biến dạng, lớp da quanh đầu hẳn bị nạm đen. Bill-E và tôi trở mắt nhìn

Juni, choáng váng. Chú Dervish cũng đang đăm đăm nhìn bà, cùng hầu hết mọi người xung quanh chúng tôi.

- Tôi đã làm điều tôi phải làm - Bà lẩm bẩm, ngoảnh mặt đi để che giấu sự hổ thẹn - Chúng ta không thể để cho hắn đi thoát, nhất là sau khi... - Bà ra hiệu về phía Slawter.

Bill-E nói cà lăm:

- Nh-nh-nhưng....

Juni ngăn nó lại:

- ĐỪNG. Điều cuối cùng tôi muốn vào lúc này là bị một đứa trẻ lên lớp tôi về đạo đức.

Bà bước ra xa, chà chà hai bàn tay lên hai cánh tay.

- Để cho cô ta yên - Chú Dervish buồn bã nói. Ông ngoái nhìn lại và trông thấy Lord Loss đang kết liễu một con mồi khác. Thở dài và đứng lên - Chúng ta hãy tập hợp mọi người lại và rời khỏi đây. Ta thấy đã quá đủ với lũ yêu tinh cho chết.

-> Bạn làm thế nào để giải thích về một vụ thảm sát tập thể do lũ yêu tinh gây ra? Dễ ợt - bằng cách che đậy nó và vờ như đó là một vụ tai nạn.

Suốt phần còn lại của buổi chiều, chú Dervish gọi phone cho Các Môn Đồ, cảnh sát, các chính trị gia, nhà báo, lính cứu hỏa, các bác sĩ và y tá. Các Môn Đồ có một mạng lưới liên lạc, sẵn sàng và chờ đợi để che đậy những kẻ hở khi có chuyện gì đó như thế này xảy ra. Đó là cách họ xoay xở để giữ yên lặng những cuộc băng qua trước đó. Họ tới thành từng nhóm, toán đầu tiên tới vào giữa khuya, dựng trại cạnh cái rào chắn bao quanh Slawter, để có thể di chuyển và thu dọn nhanh chóng vào đúng thời điểm.

Họ giữ những người còn sống sót ở chung với nhau suốt bốn ngày, trong những chiếc xe tải và những túp lều đã được nhiều người liên hệ với chú Dervish mang tới đó. Không ai được phép rời khỏi hoặc gọi điện. Những người cố vẫn làm việc vất vả hết mình, cố giúp mọi người xóa bỏ những cơn ác mộng và có khả năng đương đầu với cái chết của những người thân và bạn hữu.

Trong lúc chờ cho lũ yêu tinh kết liễu những nạn nhân cuối cùng và quay trở về vũ trụ của chúng, tôi thường có cảm giác muốn quay vào bên trong rào chắn, để quan sát cảnh hủy diệt, để nguyện rửa Lord Loss hoặc chỉ đứng đó và để cho hãn chửi bới tôi. Nhưng tôi không làm điều đó.

Cuối cùng cái rào chắn tan đi khi tên cuối cùng trong lũ yêu tinh rời khỏi thị trấn. Chú Dervish và một toán tình nguyện viên đi vào thị trấn và phá hủy tảng đá nam châm trong nhà kho D, đóng cái đường hầm giữa hai vũ trụ lại. Khi đã chặn đứng được mối đe dọa của một cuộc xâm lăng tiếp theo, họ thu gom những thi hài và những phần thân thể lại, chất đống chúng trong những tòa nhà quanh thị trấn, rồi thiêu hủy thị trấn. Đó là một kết thúc kinh khủng đối với những nạn nhân bất hạnh, nhưng là điều cần thiết để che đậy những dấu tích của lũ yêu tinh và làm cho thế giới bên ngoài tin rằng họ đã chết trong một cuộc hỏa hoạn dữ dội.

Đó là câu chuyện chính thức, được hình thành trên cơ sở lời đồn về vụ rò rỉ hơi đốt của Bill-E - có một vụ nổ lớn và một làn sóng lửa đã quét qua thị trấn với tốc độ kinh hoàng, giết chết hầu hết các diễn viên và đoàn làm phim. Tôi nghi ngờ về việc những người sống sót chịu bám vào câu chuyện đó. Tôi chắc rằng một vài người sẽ phản đối suốt nhiều tháng và nhiều năm sắp tới, kể với bạn bè của họ, tìm tới giới truyền thông, cố truyền bá sự thật. Nhưng ai sẽ tin họ? Nếu một người nào đó tham gia một show truyền hình và phát ngôn đủ thứ về lũ yêu tinh, khán giả sẽ nghĩ rằng anh ta là một người kỳ quặc.

Các toán tình nguyện cũng phá hủy cả những cuộn phim, những ghi chép của Davida, những mô hình, quần áo hóa trang. Một công việc triệt để, không chừa lại thứ gì, xóa bỏ mọi vết tích cuối cùng của lũ yêu, đặt những chứng cứ giả vào các vị trí. Những người duy nhất biết cuốn phim nói về cái gì đều đang ở Slawter. Trong chừng mực phần còn lại của thế giới sẽ biết, cuốn phim cuối cùng của Davida sẽ là một khởi điểm mới so với các cuốn phim trước của bà - một câu chuyện tình yêu pha màu khoa học viễn tưởng.

Tôi nghĩ nếu Davida đang quan sát mọi chuyện dưới hình thù một bóng ma nào đó, chuyện này sẽ làm bà tổn thương nhiều nhất. Không phải là những cái chết, sự phản phé của lũ yêu tinh, cái chết rùng rợn của chính bà. Mà là việc cuốn phim của bà đã bị tiêu hủy và tất cả mọi dấu vết của tác phẩm kiệt xuất của bà đều bị xóa bỏ sạch trơn.

Tốt! Tôi hy vọng hồn ma của bà sẽ tức nghẹn họng vì điều đó.

-> Tôi đứng cạnh chú Dervish khi ngọn lửa bùng lên, bầu trời đêm ửng lên sắc đỏ và vàng, dày đặc khói. Quan sát Slawter biến mất mãi mãi. Hầu hết những người sống sót và đoàn cấp cứu cũng đứng nhìn với chúng tôi. Thình lạng ngự trị.

- Thế là xong - Chú Dervish nói khi mái của tòa nhà to nhất, có lẽ là nhà kho D, sụm xuống trong một tiếng rảng rặc trầm trầm, bắn lên bầu trời cao những mảnh lửa lấp lánh - Sáng hôm sau chúng ta có thể lên đường. Mọi người có thể đi.

Những lời ngọt ngào nhất mà tôi từng nghe thấy.

-> Juni đã bỏ đi trước khi chúng tôi thức giấc. Bà để lại một lá thư cho chú Dervish. Trong suốt mấy ngày qua, bà rất lặng lẽ và xa lánh, không nói nhiều, từ chối thảo luận về vụ hỗn loạn hay việc bà giết chết Chuda Sool.

Trong thư, bà nói rằng bà quá bối rối. Bà biết Chuda có tội, đáng bị trừng phạt, nhưng bà không thể tin nổi bà đã hành động một cách tàn nhẫn đến thế. Toàn bộ thế giới của bà đã biến đổi. Giờ đây bà đã biết về lũ yêu tinh và đã nhìn thấy một khía cạnh của bản thân mà bà không hề thích. Bà cần có thời gian ở một mình, để suy ngẫm, cân nhắc, thăm dò. Bà bảo bà có những cảm xúc mạnh mẽ đối với chú Dervish, nhưng không biết bà có bao giờ muốn gặp lại chú hay chẳng. Bảo chú đừng tìm kiếm bà. Hứa sẽ tới thăm chú tại Carcery Vale một ngày nào đó - nếu. Đó là từ cuối cùng của bà - nếu. Tôi nghĩ bà định viết thêm, nhưng không thể.

Chú Dervish không nói gì khi đọc lá thư. Chỉ đưa nó cho tôi và Bill-E khi đã đọc xong, rồi bước ra ngoài đi tản bộ một mình một lúc lâu. Tôi muốn giúp ông nếu có thể, nói điều gì đó để ông cảm thấy khá hơn. Nhưng tôi không biết phải nói gì. Bill-E cũng thế. Vì thế chúng tôi không nói gì khi ông quay về, chỉ ở gần đó phòng khi ông cần tới chúng tôi.

-> Cuộc sơ tán diễn ra êm ả, mọi người ra đi không chút ồn ào, lái xe về nhà hoặc tới các ga xe lửa, sân bay, bất cứ nơi nào. Một số chuyên gia tư vấn cùng đi với những người bị tác động nặng nhất, không chỉ để an ủi họ mà còn để bảo đảm rằng họ không tự làm tổn hại mình hay gây ra rắc rối.

Tôi nghĩ một số người sống sót sẽ không thể sống với những gì họ đã chứng kiến. Chuyện này sẽ ám ảnh tất cả những tôi, nhưng nó sẽ tấn công một số người nặng nề hơn một số khác. Tôi nghĩ sẽ có thêm vài cái chết nữa trong những năm sắp tới.

Tôi muốn làm điều gì đó, để giúp những người bị ảnh hưởng nặng nhất, nhưng tôi không thể. Không thể cứu giúp được tất cả mọi người. Ngay cả những bậc anh hùng cũng có tất cả những hạn chế mang tính con người của họ.

-> Những chiếc xe cuối cùng lên đường vào lúc bốn giờ chiều. Báo giới đã nghe nói về vụ hỏa hoạn và những toán người mới bắt đầu tới đó, hăm

hở cọ rửa những lớp tro của thị trấn Slawter - đã được đặt lại tên là Haymsville vì lợi ích của phần còn lại của thế giới. Họ tức giận khi không tìm được một người sống sót nào ở đây, và họ nổi trận lôi đình khi biết rằng các toán cấp cứu đã có mặt ở hiện trường rất lâu trước họ. Nhưng họ không thể làm được gì về điều đó trừ việc thở than.

Tôi thờ ơ quan sát khi những tay phóng viên vây quanh những bộ khung tàn tích của thị trấn. Tôi thấy đã quá đủ với địa điểm này. Tôi chỉ muốn quên nó đi. Bỏ nó lại sau lưng và đi tới.

Bill-E đứng cạnh tôi, lặng im như thóc. Nó đã khá lu bu trong việc giải quyết hậu quả, dành ra nhiều giờ cho những đứa trẻ khác, cố giúp đỡ chúng - mấy đứa này cứ nhắc mãi câu chuyện, nói với nhau về những gì đã xảy ra. Đó là cách nó đối phó với tấn thảm kịch. Nó không muốn có thời gian ở một mình để nghĩ về chuyện đó, để nhớ và sợ hãi. Ban đêm, nó giật mình thức giấc và la hét, nhưng ban ngày nó đấu tranh với những ký ức. Nó sẽ làm gì khi chúng tôi về tới nhà và nó không có gì ngoài một cuộc sống bình thường để phủ kín thời gian? Tôi sẽ làm gì?

Bill-E nói:

- Họ sẽ không tìm thấy tất cả các thi hài. Tớ nghe chú Dervish nói về chuyện đó với một Môn Đồ khác. Bọn yêu tinh đã mang theo một số người về vũ trụ của chúng. Có lẽ Bo là một trong số đó. Có lẽ nó sẽ tẩu thoát và quay lại. Tớ chắc chắn chuyện đó là có thể. Ý tớ là chú Dervish đã làm được điều đó, phải không?

Tôi làu bàu đáp lại nó một cách tiêu cực. Bản năng cho tôi biết rằng đây chính là thời cơ mà tôi đã chờ đợi nhiều tháng qua. Thời điểm để nói cho nó biết chúng tôi là anh em ruột.

- Bill-E...

Tôi mở miệng, nhưng trước khi tôi nói thêm được gì, chú Dervish xuất hiện. Ông nói với sự vui vẻ gượng ép:

- Nè. Các cháu muốn ở đây suốt đêm hay sẽ đi với ta?

- Đi đâu? - Bill-E hỏi, quay lại, và thời cơ đã mất. Tôi sẽ không tiết lộ chuyện lớn này, bây giờ thì không. Để sau. Khi có một thời cơ khác.

- Vâng, đi đâu ạ? - Tôi hỏi, cũng quay lại như Bill-E, thế là cả hai chúng tôi đều đang nhìn vào ông chú của mình.

- Nhà - Chú Dervish rầu rầu đáp. Và vừa khi ông nói từ đó, vì những nguyên do mà tôi không hoàn toàn hiểu thấu, cả ba chúng tôi mỉm cười run rẩy và bắt đầu khóc.

DEMONATA 3: THỊ TRẦN SLAWTER

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

19. Cuộc Chuyện Trò

-> Thật lạ lùng khi cố gắng quay trở lại với cuộc sống thường ngày, không nói với bất kỳ một ai về thị trấn Slawter, hành xử như những người bình thường vừa may mắn sống sót trong một tấn thảm kịch rất con người. Bill-E và tôi nói dối với lũ bạn của mình, bịa ra những câu chuyện về việc quay phim, mô tả lại trận hỏa hoạn và việc chúng tôi đã may mắn thoát ra như thế nào. Không một lời nào về bọn yêu tinh.

Bill-E ở với chúng tôi trong vài đêm đầu tiên, bất chấp sự phản đối của ông bà Spleen. Rất nhiều cơn ác mộng, cho cả hai đứa chúng tôi. Nhớ lại. Gào thét. Khóc lóc. Trò chuyện với nhau và với chú Dervish, cố đương đầu. Thật mỉa mai - khi nghĩ lại tất cả những chuyện này đã khởi đầu như thế nào - chú Dervish ngủ như một em bé. Cuộc đối đầu với cái xấu là một liều thuốc bổ đối với ông. Nó thổi tan những tấm mạng nhện khỏi đầu óc ông, giúp ông thoát khỏi thời kỳ tệ hại mà ông từng bị vướng vào. Cuộc đánh nhau, sự che đậy, việc liên lạc lại với Các Môn Đồ khác, bàn bạc những phương cách để giữ kín sự thật trong vòng bí mật... Tất cả những điều đó là rượu tiên đối với chú tôi. Nó đốt nóng những động cơ trong người ông. Ông như cá gặp nước khi đối phó với lũ yêu tinh. Tôi không nói là ông thích thú chuyện đó, nhưng ông cần có nó. Đó là thế giới thật sự của ông.

Tôi ao ước rằng mọi chuyện với tôi cũng dễ dàng như thế, rằng tôi có thể lên đường, tìm một con yêu, đánh nhau một trận, thanh lọc khỏi đầu óc những ký ức và nỗi sợ hãi tồi tệ. Nhưng tôi không thu nhận được bất cứ điều gì tích cực từ những gì đã xảy ra ở Slawter. Tôi chỉ thấy chán chường,

mệt mỏi và e sợ. Tôi chắc chắn là phải mất mấy năm tôi mới có thể ngủ ngon giấc. Nếu có bao giờ như thế.

Nhưng vở diễn phải tiếp tục. Trò chơi đố chữ phải được duy trì. Vì thế Bill-E trở về với ông bà ngoại Spleen. Chúng tôi đi học lại. Chúng tôi tự ép mình tập trung vào công việc ở nhà, bạn hữu, thể thao, tivi, âm nhạc, cuộc sống hàng ngày. Chúng tôi vờ rằng đó là tất cả những gì hiện hữu trên đời, rằng trên đời không có gì đáng sợ hơn một bài kiểm tra bất ngờ hay nói một câu ngu ngốc trước mặt bạn bè và bị chúng cười chế giễu.

Và thi thoảng - chỉ thi thoảng thôi - tôi gần như tin vào điều đó, và trong một quãng thời gian ngắn, tôi tạm lãng quên đi Lord Loss, Davida Haym, Bo Kooniart, Emmet, lũ yêu tinh, những người đã chết. Và cuộc sống trôi theo cách thức nó nên trôi, giống như nó là thế đối với hầu hết mọi người. Nhưng cảm giác đó không bao giờ tồn tại lâu. Nó không thể. Vì tôi biết sự thật. Tôi đã từng nhìn thấy bên dưới bức màn thực tại. Tôi biết rằng bọn yêu quái đang ẩn nấp bên dưới hàng tỉ cái giường trên khắp toàn thế giới. Và tôi biết rằng đôi khi...thường xuyên hơn chúng ta hình dung...chúng sẽ nhảy xổ ra.

-> Đã tới lúc nói về chuyện đó.

Chúng tôi đã trở về nhà được gần ba tuần. Tôi đang ngồi trong phòng tivi, không thật sự tập trung, một vở hài kịch đang diễn ra trên cái màn hình lớn. Khi chú Dervish ngồi xuống cạnh tôi và nói thế, tôi không chắc ổng đang nói về điều gì. Thế rồi, khi ổng tắt tivi, tôi sực nhớ ra. Trong cơn hỗn loạn điên rồ, chú đã bảo rằng nếu chúng tôi thoát ra sống sót, chúng tôi phải có một cuộc trò chuyện về khả năng phép thuật của tôi.

Chú Dervish nói:

- Ở Slawter, cháu thật đáng ngạc nhiên. Phép thuật tuôn trào qua người cháu và cháu đã hoàn toàn kiểm soát được nó.

Tôi nhún vai khó chịu:

- Cháu chỉ khai thác sức mạnh trong bầu không khí. Không có gì to tát cả.

Chú Dervish mỉm cười:

- Cháu đang trở nên khiêm tốn đó, nhưng chúng ta đừng tự dối mình. Cháu đã rất hưng phấn. Cháu đã làm những điều mà thậm chí ta không thể hiểu. Khi ta đang đánh nhau với Lord Loss, ta nhận thấy có một vài con yêu cổ băng qua cái lỗ trên rào chắn. Cháu đã ngăn chúng ta. Bằng cách nào?

- Cháu tạo ra một rào chắn thứ hai quanh cái lỗ. Lũ yêu tinh không thể đi qua đó nhưng con người thì có thể.

Chú Dervish cười tủm tỉm:

- Cháu có nhận ra điều đó khó thực hiện như thế nào không? Ta không thể làm chuyện đó. Thậm chí khi ta ở trong lãnh địa của Lord Loss, ta cũng không thể thực hiện được một chuyện gì giống như thế. Ta không quen biết nhiều người có khả năng như thế.

- Nó không giống như cháu có sẵn dự tính - Tôi nói, vì một lý do nào đó cảm thấy ông càng khen ngợi thì tôi càng bực mình thêm - Cháu đã phản ứng lại những gì đang diễn ra quanh cháu. Phép thuật bảo cháu phải làm gì. Cháu không kiểm soát được. Cháu không thể làm bất kỳ điều gì trong số đó một lần nữa. Thậm chí cháu còn không nhớ hầu hết những điều cháu đã làm.

Chú Dervish nhìn tôi chăm chú, nét mặt ông có vẻ nghiêm trọng. Tôi cảm thấy sự miễn cưỡng không muốn nói tiếp của ông, đột nhiên tôi đoán ra lý do vì sao và ngay lập tức hiểu tại sao tôi thấy bồn chồn đến thế.

Chú Dervish lặng lẽ nói:

- Số lượng Các Môn Đồ khá ít ỏi. Chúng ta luôn tìm kiếm những tân binh, nhưng hầu hết các thuật sĩ không bao giờ nhận ra tiềm năng phép thuật của họ. Nó nằm im lìm cho tới khi họ có một cuộc chạm trán với bọn yêu tinh. Ngay cả khi đó cũng không có gì bảo đảm rằng nó sẽ phát triển, rằng chúng ta có thể sử dụng họ.

Tôi nói khẽ:

- Không.

Chú Dervish cau mày:

- Ta chưa yêu cầu cháu bất cứ điều gì.

- Cháu biết chuyện gì sẽ tới. Và câu trả lời là không. Xin đừng đòi hỏi ở cháu - Tôi nhìn ra chỗ khác, run lên, cố gắng hết sức để không bật khóc - Cháu ghét chuyện đó, chú Dervish: bọn yêu tinh, những trận đánh, sự điên rồ. Cháu không muốn đối mặt với Lord Loss hay bất cứ thứ gì giống như hẳn một lần nữa. Cháu không muốn trở thành một Môn Đồ.

Một sự thinh lặng kéo dài. Cuối cùng chú Dervish thở dài:

- Ta sẽ chữa cháu ra nếu có thể. Nhưng chúng ta quá ít người và có quá nhiều hạn chế. Từ những gì ta đã nhìn thấy ở Slawter, cháu có thể là một trong những Môn Đồ hùng mạnh nhất từ trước tới nay. Thậm chí cháu có thể... - Ông hắng giọng - Thậm chí cháu có thể trở thành một pháp sư thật sự. Giống như cụ Bartholomew Garadex.

Tôi la lên:

- Không đời nào! Chú đã nói với cháu rằng cháu không phải. Chú đã bảo những pháp sư không được sinh ra theo cách đó, rằng quyền năng của họ là

hiển nhiên ngay từ lúc chào đời.

- Ta biết. Nhưng cái cách cháu tự vận dụng bản thân... Có lẽ là ta đã sai. Có lẽ có những pháp sư phát triển muộn. Nhưng ngay cả khi cháu không phải là một pháp sư - Ông nói nhanh hơn khi tôi toan phản đối - Cháu vẫn là một phần của thế giới phép thuật. Không một người bình thường nào có thể làm những điều cháu đã làm. Cháu có một tài năng rất mạnh mẽ, quan trọng và sẽ là một tội ác nếu chối bỏ nó. Ta biết cháu không muốn gia nhập Các Môn Đồ, nhưng cháu phải làm điều đó. Một số người trong chúng ta tin rằng vũ trụ sản sinh ra những nhà vô địch, rằng trong mỗi thế hệ có một vài người được trao cho tài năng phép thuật để bảo vệ thế giới này khỏi lũ yêu tinh. Nếu cháu đã được vũ trụ chọn... - Ông mỉm cười run rẩy - Cháu không thể nói không với một lời kêu gọi như thế, phải không?

Tôi quát khê:

- Cứ chờ xem.

Nét mặt của chú Dervish tối sầm lại:

- Cháu đang hành xử như một đứa trẻ.

- Chà, đương nhiên rồi! Chú không nhận thấy hay sao? Cháu là một đứa trẻ! Lớn con so với tuổi, nhưng đừng để kích thích đánh lừa chú. Hãy thử hỏi cháu lần nữa khi cháu đủ lớn để đi bỏ phiếu.

Chú Dervish đáp:

- Ta không thể chờ lâu như thế. Phép thuật phải được nuôi dưỡng. Mỗi ngày chúng ta chần chừ là một ngày bị bỏ phí. Khi cháu đối mặt với con yêu kế tiếp, cháu có thể...

Tôi hét lớn:

- Sẽ không có con yêu kế tiếp nào hết! Chú không nghe hay sao? Cháu không muốn gia nhập vào nhóm Các Môn Đồ làm-điều-thiện của chú!
Cháu đã nói là KHÔNG!

Chú Dervish điềm nhiên đáp:

- Không thể chấp nhận được. Cháu có một trách nhiệm. Ta biết là nó khó khăn - bản thân ta đã trải qua chuyện đó - nhưng cháu phải là con người của chính mình.

Tôi rít lên:

- Chú không biết bất cứ điều gì cả! Chú không bị mất cả gia đình vì bọn yêu tinh. Chú không đánh nhau với Lord Loss khi chú bằng tuổi cháu. Thậm chí chú không từng cảm thấy sự khủng khiếp của...của... - Tôi đang thở dồn dập, hai bàn tay nắm chặt, lệ trào lên mắt.

- Cháu không thể để nỗi sợ hãi ngự trị cuộc đời của cháu. Mọi người đều sợ hãi khi họ đối mặt với một con yêu, nhưng nó luôn luôn ở đó, sẵn sàng ăn tươi nuốt sống chúng ta. Sự sợ hãi...ngờ vực...ước ao rằng chúng ta không có phép thuật, rằng chúng ta không phải gánh vác cây thập giá này. Ta có thể giúp cháu vượt qua nỗi sợ đó. Ta có thể chỉ cho cháu cách thức.

Tôi nhìn ông trừng trừng. Tranh luận chẳng ích gì. Ông thật sự không hiểu. Tôi không chỉ sợ - tôi kinh hoàng. Ở thị trấn Slawter tôi đã làm những gì phải làm. Đó là một tình thế không có thật và tôi không có chọn lựa nào ngoài việc để mặc cho phép thuật tuôn trào qua tôi và sử dụng nó để chiến đấu tìm đường sống. Nhưng tôi ghét toàn bộ trải nghiệm đó và không hề ước ao lặp lại nó. Tôi đã chán ứ cái vũ trụ của lũ yêu tinh. Tôi đã làm nhiều hơn phần chia công bằng của mình. Đã đánh thắng chúng - và cứu được những mạng sống - hai lần. Thế là đủ lắm rồi.

Tôi toan nói với chú Dervish điều đó, cố làm cho ông nhìn nhận nó từ quan điểm của tôi. Nhưng tất cả những điều đó chỉ thoát ra qua một tiếng

thở dài, rồi sự giận dữ:

- Dù sao đi nữa, điều đó là không thích hợp, cháu không phải là một pháp sư hay một thuật sĩ. Đó chỉ là chuyện ở Slawter.

- Cháu sai rồi. Quyền năng có mặt ở đó. Chúng ta phải phát triển nó. Cháu không thể...

Tôi cắt ngang:

- Nếu nó không có thì sao? Nếu cháu chỉ là một thằng nhóc đã làm đôi điều gì đó kỳ quặc và điên rồ, nhưng giờ đây đã trở lại bình thường thì sao? Khi đó chú có để cho cháu yên thân không?

Ông cau mày:

- Vâng, tất nhiên. Nếu tài năng không hiện hữu, rõ ràng là chúng ta không thể đưa nó vào cuộc sống. Nhưng nó có. Nó phải có.

Tôi thách thức ông:

- Cứ tìm nó đi. Chú có thể phát hiện xem một cá nhân có phép thuật trong người của họ hay không chú?

Chú Dervish gật đầu:

- Chúng ta không thể phát hiện ở những người chưa khai thác nó, nhưng một khi ai đó đã giải phóng quyền năng của họ, nó luôn ở đó. Ta có thể rà soát nó, tìm ra nó, chứng minh nó với cháu. Lẽ ra ta nên làm chuyện này trước đó, sau khi cháu đánh nhau với Vein và Artery, nhưng ta đã không còn suy nghĩ mạch lạc khi trở về từ trận đánh với Lord Loss.

Tôi nhìn thẳng vào ông:

- Vậy cứ tiến hành đi. Chú sẽ không tìm thấy bất cứ thứ gì, nhưng nếu chú muốn tìm thì cứ thoải mái mà tìm.

Chú Dervish đặt hai tay lên vai tôi. Cánh tay trái của tôi vẫn còn đau kể từ lúc nó bị đứt. Tôi nhăn mặt, nhưng cố gồng người lên và làu bàu bảo ông tiếp tục. Tôi không chắc vì sao tôi tự tin rằng ông sẽ không tìm thấy bất cứ thứ gì. Nhưng tôi tin vậy.

Chú Dervish nhắm mắt lại.

- Hãy thư giãn - Ông nói - Cháu sẽ cảm thấy một sức mạnh...một sự xâm nhập. Đừng cố chống lại nó. Ta sẽ thoát ra càng nhanh càng tốt.

Tôi khép hai mí mắt lại. Vài giây sau, tôi cảm thấy một sự hiện diện, một sự thăm dò dịu nhẹ, giống như những ngón tay đang lần mò qua những hành lang bộ não của tôi. Tôi căng lên chống lại nó.

Chú Dervish lầm bầm:

- Cứ thư giãn. Không sao đâu. Ta sẽ không làm cháu bị thương. Hãy tin ta.

Khó mà làm điều đó, nhưng tôi làm theo lời của chú, mở rộng bản thân ra với ông, để cho ông thăm dò sâu vào...sâu hơn. Tôi cảm thấy ông đang tới gần một phần của tôi mà tôi không nhận ra cách nay vài tháng. Tôi biết rằng nếu ông tìm thấy nó, ông sẽ tiếp tục yêu cầu tôi trở thành một Môn Đồ. Ông sẽ không từ bỏ. Ông sẽ tiếp tục thế mãi, cuối cùng tôi sẽ nhượng bộ và để cho ông huấn luyện tôi. Và điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ lại đối mặt với bọn yêu tinh. Thêm nhiều đau đớn, điên khùng, kinh hãi.

Có thứ gì đó di chuyển bên trong người tôi. Một xung động. Một cái rùng mình. Khó mà xác định. Giống như khi bạn nghĩ bạn bắt gặp một chuyển động qua khóe mắt, nhưng bạn không chắc chắn, và khi bạn nhìn chăm chú thì không có gì ở đó.

Tôi mở mắt ra. Trán chú Dervish nhăn lại, đôi môi của ông đang chuyển động. Tôi lại nhắm mắt. Cười nhạt và để cho ông tiếp tục. Giờ đã ấm áp, an toàn, thoải mái.

Cuối cùng chú Dervish buông tôi ra. Khi tôi nhìn ông, ông lắc đầu, bối rối:

- Ta không hiểu. Ta đã chắc chắn. Cháu không thể...nếu không có gì ở đó...nếu cháu không phải là một thuật sĩ... Chuyện này thật vô lý!

Tôi nhe răng cười:

- Cháu cho rằng thế nghĩa là không có phép thuật.

- Thậm chí không một dấu vết. Ta đã nghĩ ta đang phóng to nó ra, nhưng rồi...không có gì. Ta tiếp tục tìm, đi sâu hơn mức cần thiết, vì ta không chắc...

- Chú có thể thử lại nếu muốn.

Ông cố nặn một nụ cười ngăn ngui:

- Chẳng ích gì. Hoặc nó có ở đó, hoặc không. Ta đã tìm ra nó nếu nó có ở đó. Cháu không thể che giấu phép thuật từ những người biết cách tìm kiếm nó. Ta đã sai. Cháu nói đúng. Cháu trong trắng.

- Vậy là cháu không phải tham gia? Các Môn Đồ có thể chiến đấu mà không có cháu?

Chú Dervish nhăn mặt:

- Ta không biết. Lúc này phép thuật không có ở đó, nhưng ta ngờ rằng nếu chúng ta đặt cháu vào một khu vực của phép thuật lần nữa hoặc đưa cháu vào vũ trụ của bọn yêu tinh... Thầy của chúng ta, Beranabus, có nhiều

quyền năng hơn bất kỳ ai trong số chúng ta. Ông đã trải qua nhiều thời gian sống giữa lũ yêu tinh. Có lẽ...

Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi len lén quay lại, nhưng rồi chú Dervish cau mày:

- Không. Ta sẽ không trao cuộc đời của cháu cho ông. Có thể cháu sẽ chọn đi theo con đường đó khi cháu lớn hơn. Nhưng ta không có quyền ban bố loại hình phạt đó cho cháu. Beranabus cư xử cứng rắn hơn tất cả chúng ta. Ta đã nhìn thấy ông đối xử với những người thân cận nhất của ông ra sao, và ta sẽ không ước ao điều đó cho bất kỳ một ai.

Tôi nói, đầy hy vọng:

- Vậy là cháu tự do? Cháu không phải...

- Không - Chú Dervish mỉm cười, lần này nồng ấm, vui cho tôi, dù ông thất vọng vì đã không tìm được một tân binh nhiều quyền năng - Chúc mừng cháu, Grubbs. Cháu bình thường. Ta hy vọng cháu sẽ tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc, lâu dài và tẻ ngắt.

- Tuyệt quá!

Tôi cười phá lên. Rồi hai chúng tôi ngồi an vị, bật tivi lên và trải qua vài giờ lướt qua các kênh, tán phét với nhau về những điều tầm thường thú vị.

-> Trong phòng tôi. Tối đen. Tôi không bật đèn lên. Ngồi ở đầu giường. Suy nghĩ về những gì đã diễn ra lúc nãy, cuộc thăm dò của chú Dervish, chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông tìm thấy phép thuật, cuộc đời tôi sẽ dễ sợ ra sao. Tôi nên ăn mừng với thực tế rằng tôi không phải là một kẻ thuộc nòi phép thuật. Hân hoan. Nhưng tôi không thể. Vì tôi biết đó là một điều phi lý.

Tôi đứng lên, bước vào phòng tắm và đứng trước bồn rửa mặt, đối diện với tấm gương bên trên, dù tôi không thể nhìn thấy nó trong bóng tối. Tôi

không muốn làm việc này. Nhưng tôi phải chắc chắn.

Tôi nghĩ tôi đã đánh lừa chú Dervish. Tôi nghĩ trong người tôi có phép thuật, nhưng nó đã đáp lại sự mong ước của tôi và đã tự ẩn nấp hoặc làm chệch hướng sự thăm dò của chú tôi. Ông đã bảo rằng việc đó là bất khả, nhưng nếu bạn có đủ quyền năng, có lẽ nó có thể. Có thể tôi đã sai - tôi nguyện cầu rằng tôi đã sai - nhưng tôi không chắc chắn. Và tôi phải chắc về điều đó. Ngay cả khi không ai khác biết, tôi cần phải biết.

Tôi tập trung vào bóng đèn trên đầu. Suốt một giây dài dằng dặc không có gì xảy ra. Bóng tối vẫn bao trùm. Tôi bắt đầu hy vọng.

Thế rồi ánh sáng hiện lên. Một ánh sáng ấm áp, đều đều, phi tự nhiên. Và niềm hy vọng nhanh chóng tắt ngóm như khi nó nảy sinh.

Tôi nhìn vào hình ảnh phản chiếu đầy sợ hãi của mình trong tấm gương. Làm cho nó biến mất, để chỉ có bức tường sau lưng tôi được phản chiếu trên tấm gương. Rồi tôi cho hình ảnh của tôi xuất hiện trở lại và ánh sáng phai dần. Tôi lao đảo trở về giường. Nằm trên những tấm chăn. Im lặng. Run rẩy. Kinh hãi. Không thể ngủ. Giờ đã chắc chắn một điều: tôi không bình thường. Tôi đã lừa được chú Dervish, nhưng tôi là một phần của thế giới phép thuật. Tôi không thể trốn khỏi. Vũ trụ yêu tinh sẽ vẫy gọi phép thuật trong tôi và hút tôi quay lại. Tôi biết nó sẽ. Chuyện này chưa kết thúc, không hề.

Không có những kết thúc có hậu.